UĞULTU

ICHTHYS'IN PESINDE

NORBERT SCHEUER

ALMANCA ASLINDAN ÇEVİREN
MÜNİRE TURAN

dedalus

dedalus

Zihindeki balıkların peşinde gezinen bir rüya.. İki yıl dolmak üzere sevgili dedalus, binanın bu en üst katında. Fırtına çatımızı kopardığında, başkalarının ayıpları ortaya çıkacak. Kimse, zihinde gezinen balık rüyalarının peşinde olduğumuzu bilmeyecek..

© Dedalus Kitap - 2014

Yazar: Norbert Scheuer
Özgün Adı: *Überm Rauschen*

Kitabın Adı: Uğultu "Ichthys'in Peşinde"

T.C. Kültür Bakanlığı
Sertifika No: 23858
Isbn: 978-605-4708-38-3

Dedalus Kitap: kırk beş
Roman: on altı

Basım Tarihi: ocak iki bin on dört

Yayın Yönetmeni: Sedat Demir
Yayına Hazırlayan: Huluusi Güven
Almanca Aslından Çeviren: Münire Turan

Sayfa Düzeni: İrfan Güngörür
Kapak Tasarımı: altamira adworks

Baskı-Cilt:
Şenyıldız Yay. Matbaacılık Ltd. Şti.
Topkapı / İstanbul
(Sertifika No: 11964)

dedalus

Alemdar Mah. Çatalçeşme Sk. Defne Han No: 27/28
Sultanahmet-İstanbul • www.dedaluskitap.com
Tel: +90 212 513 03 43 • Faks: +90 212 513 03 44

Norbert Scheuer

Uğultu

"Ichthys'in Peşinde"

Almanca Aslından Çeviren
Münire Turan

dedalus

NORBERT SCHEUER

1951 doğumlu yazar Norbert Scheuer, hayata elektrikçi olarak başladı. Dışarıdan bitirdiği liseyle başlayan öğrenimini yüksek lisans derecesiyle bitirdi. *Der Steinesammler, Flußabwärts* ve *Peehs Liebe* gibi Avrupa'da ses getiren romanalarının yanısıra, 2009 yılında "Uğultu" adlı romanıyla *Deutscher Buchpreis* (Alman Kitap Ödülü) aldı.

MÜNİRE TURAN

1974 yılında Tutlingen Almanya'da doğan Münire Turan, İstanbul Üniversitesi'nde Jeoloji Mühendisliği Bölümü'nü okudu. Daha sonra 2007 yılında Kalem Ajans'ta çevirmenlik yaptı. Münire Turan, Almanca ve İngilizce üzerine çevirmenlik hayatına devam etmektedir. Münir Turan daha önce, Geert Kimpen'den *Kabalist*'i, Jachym Topol'dan *Sirk Bölgesi*'ni, Jonathan Swift'den *Gulliver Cüceler ve Devler Ülkesinde*'yi ve Maritgen Matter'den de *Kurdu Kurtaran Kuzu*'yu çevirdi.

Uğultu

Çocukluğumuzda evimiz, ağabeyim ve benim için sesler ve korkulardan ibaretti. Sadece misafirhanemizin arkasındaki barajdan duyulan uğultu sesleri bizi sakinleştiriyordu. Akşamları, yatağımızda bu uğultu sesinin tüm sesleri bastırdığına inanır, cansız gibi kollarımız yanlarda, kımıldamadan, sonsuz yıldızlı gökyüzünün altında, uğuldayan baraja doğru süzüldüğümüzü hayal ederdik.

Fakat bu uzun zaman önceydi; şimdi sene 1996, kırk beş yaşımdayım, ağabeyim Hermann benden iki yaş büyük. Sonbaharın başları, yapraklar renk değiştirmeye başladı, nehir kenarındaki ağaçlardan yapraklar hafifçe savrularak aşağıya doğru süzülüp, içerisinde durup balık yakalamaya çalıştığım nehre düşüyorlar. Hermann'ın balıkçı eşyaları üzerimde; göğse kadar çıkan balıkçı pantolonu, balık sepeti, yeleği, yem olarak kullandığı sinekleri kendi elleriyle tek tek astığı renkli şapkası, siyah iki metre boyundaki, tutturucu kısımları sarı halkalardan oluşan cam elyaf yapımı oltası. Büyük balığı yakalamaya çalışıyorum fakat beceriksizce hedefi ıskalıyorum ve misinayı nehir

kenarındaki çalılıklara takarak değerli yemlerimi düşürüyorum, tıpkı babam ve Hermann'la balık tutmaya gittiğim zamanlardaki gibi. Ancak o zamanlar yemleri bilerek kaybediyordum çünkü ne balık tutmak ne de nehir benim için bir şey ifade ediyordu. Oysa Hermann için balık tutmak her şeydi. Denize açıldığı ve burada olmadığı zamanlarda, bize gönderdiği kendi ses kaydı kasetlerinde durmadan büyük nehrinden bahsediyordu. Her zaman nehir, balık ve Alma'nın ona yettiğini ve mutlu olduğunu düşünürdüm. Fakat gerçek öyle değilmiş, yoksa durum buraya, dün akşam onu alıp götürmelerini gerektirecek noktaya kadar, nasıl gelebilirdi? Belki gerçekten akıl hastasıdır ve onu uzun süre kapatmaları gerekir.

Alma dün akşam, son müşterilerin ardından misafirhaneyi kapattıktan sonra Hermann'ın balıkçı eşyalarını bana verdi, söylediğine göre Hermann bu eşyaları zaten bana vermek istiyormuş. Ayrıca hemen şehre dönmememi, birkaç gün burada kalmamın iyi olacağını söyledi. Ben de Alma'nın şu anda yalnız kalmamasının iyi olacağını düşündüm.

Hermann'ın kendisini odasına kilitleyip kimseyle konuşmak istemediğini bildiren Alma'ydı, ayrıca son aylarda, Hollandalı kadın kaybolduktan sonra değiştiğini, gittikçe tuhaflaştığını da anlatmıştı. Telefon görüşmemiz esnasında barın yanında duran müşterilerin seslerini duydum. Alma: "Galiba ağabeyin hasta, sürekli *Ichtys* denilen şu balıktan bahsediyor. Hatırlıyor musun? Tıpkı babanın o zamanlar yaptığı gibi. Sartorius diyor ki; Hermann'ın yardıma ihtiyacı var. Ama ağabeyin ne kimseyle konuşuyor ne de kimseyi odasına sokuyor, Sartorius'la da

konuşmuyor, oysa o her zaman Hermann'ın iyiliğini istemiştir," diye fısıldadı.

Hermann'ın en son ilgilendiği şeyin yemleri olduğunu bildirdi. Artık balık tutmuyor, sabahtan akşama kadar nehrin kenarında oturup, suyun üzerinde uçan sivrisinekleri ve sinekleri izliyordu. Akşamları döndüğünde barın arkasına geçip içki içiyor, arka arkaya herkese içki ısmarlıyor, karmakarışık hikâyeler anlatıyor, masanın üzerine çıkıp nedensizce bağırıyor, şarkılar haykırıyor, babamızı anımsatan büyük laflar ediyordu. Kendini rezil edip müşterileri azarlıyor ve onları misafirhaneden kovuyordu.

Alma, durumla daha fazla başa çıkamadığını söyleyip hemen gelmemi rica etti. Kız kardeşlerim de gelecekmiş. Alma, bizim çocukluğumuzda misafirhanemizde staj yapmaya başladığından beri kız kardeşlerimle kedi köpek gibi olmalarına rağmen, onlardan da yardım istemişti.

İş yerinden birkaç günlüğüne izin aldım ve işten sonra trenle Eifel'e gittim. Senelerdir eve hiç uğramamıştım, ağabeyim ve kız kardeşlerimle ilgili çok az haber almıştım. Onları, annemin doğum gününde ve Noel'de dahi ziyarete gitmemiştim. Ailem hakkında aldığım haberler, Alma'yla telefon görüşmelerimden ve ağabeyimin halen düzenli olarak gönderdiği ve son zamanlarda gittikçe karmaşıklaşan kaset kayıtlarından ibaretti.

2.

Hermann'ın bunca yıldır bana gönderdiği kasetlerin üzerinde; *yaz yağmuru, nehir, su birikintisi, çukur, yükselti, havza, nimfa, kavşak bölgeleri, çakıl, aşk, çakıl seti, taş seti, kamış seti, ayna, sakin sular, savaşlar, düz yollar, kaya setleri, ön sıkışıklık, nehir kıvrımları, yorgun nehir kıyısı, sarkan çalılıklar, batmış ağaçlar, suyun kokusu, yusufçuk, uyuyan balıklar, balık yetiştirme, erkek balık, kız kardeşler, Karayip, paslanmış gemiler, okyanuslar, nehrin altında, gizli nehir ağızları, su baskınları, Uğultu, yaşlı balık Ichtys* ve başka tuhaf şeyler yazıyordu. Ayrıca bir sürü *bar* yazılı, içinde; mırıltılar, sarhoşların sesleri, langırtın sesleri, gıcırdayan tuvalet kapısı, boğaz temizleme ve öksürük sesleri, fısıltılar, bağırma sesleri ve müzik kutusundan çıkan seslerin bulunduğu kasetler vardı. Kasetlerden birini dinlediğim zaman kendimi çocukken yatakta yatıp uyuyamadığım ve misafirhanemizin restoranından gelen sesleri işittiğim zamanlardaki gibi hissediyordum. Hermann çıplak elleriyle yakalayabildiği alabalıklardan, gölge ve bıyık balıklarından bahsediyordu. "Nehrimiz kadar yaşlı olan

balıklar var," diyordu Hermann bir kasette. Bunu duyduğumda kendi kendime: "Bir varlık nasıl bu kadar yaşlı olabilir?" diye sordum.

Muhtemelen bu görüntü, Kambriyen zamanının sığ denizlerinde yaşamış olan ve milyonlarca yıl sonra kuvvetli karın yüzgeçleri ile karaya çıkıp oksijen soluyan, onlardan sonra gelenlerin ise bir daha denize geri dönmediği, ilk karasal canlıları temsil eden, balığımsı yapılı ilk omurgalı (amphibia)'ya ait. Belki bizim de atamızdır, belki bizim içimizde de o balığa ait bir şeyler vardır.

3.

Oltayla nehrin içinde duruyorum. Çocukluğumdaki gibi suyun ve nehrin, cepleri tıka basa dolu eski bir ceket misali yanında taşıdığı eşyaların kokusunu alıyorum. Neden evimize döndüğümü soruyorum kendime. Ailemi, dün akşam annemi ziyaret ettiğim yaşlılar yurdu dönüşü, misafirhanenin arkasındaki mutfakta Reese'le birlikte beni bekleyen kız kardeşlerimi düşünüyorum.

Eifel'e gidecek tren saat altıda nihayet teşrif edene kadar Köln'deki tren garı bistrosunda birkaç saat oturdum. Ağabeyime bir şekilde yardım edebilmeyi ümit ediyordum. Trene binerken biraz çakırkeyif olmuştum. Alma'ya geleceğim diye söz vermiştim ama aslında asırlardır Eifel'de yaşayan ailemle alakamı kesmiştim, herhangi bir bağımız olmasını istemiyordum. Reese teyzem bir zamanlar, aileden sadece iki erkeğin bu bölgeden dışarıya çıktığını anlatmıştı. Bunlardan biri, savaşta Sırbistan'a esir götürülen ve esir kampından kaçıp, yayan olarak buraya geriye dönen Jakob Arimond amcam, diğeri ise denizlere açılıp, senelerce okyanusları gezip, yine buraya geri dönen Hermann ağabeyimdi.

Atalarımız ilk başlarda, bir yandan misafirhane işleten çiftçilerdi. 19. yüzyılın sonunda Eifel'e, Köln'den Trier'e kadar Urft ve Kyll nehirlerinin yanından geçen tren hattı kurulduktan sonra çiftçiliği bırakmışlar. Önceleri, Majino Hattı'nı ve rezervuarları inşa etmek için ülkenin her yanından gelen işçilerden geçiniyorlardı. Savaştan sonra misafirhanede genellikle, Prüm ve Bitburg'daki hava istasyonlarında görevli askerler, en son da tüccarlar, yazlıkçılar ve nehrimize balık tutmaya gelen ziyaretçiler konaklıyordu.

Ben henüz yoldayken, Alma ilk balıkçıları uyandırmıştı. Balıkçıklar kalkıp, giyinip, bol balıkçı pantolonlarıyla, Hermann'ın da odasının bulunduğu koridordan geçip, ayaklarını sürerek, gıcırdayan seslerle küf kokulu merdivenlerden restorana, kahvaltı etmeye iniyorlardı. Çocukluğumda her defasında balıkçıların, sabahın köründe koridordan geçerek kısık sesle en iyi yakalama şekilleri hakkında sohbet ederken çıkardıkları seslere uyanırdım. Hermann, balıkçıklardan çok önce nehre inmişti. Pijamalarını alıp yastığımın üzerine koydum ve onları kokladım; yosun, yosunlaşmış taş ve batmış yapraklar, bu kokuları içime çekerek uyudum. Alma gelip usulca üzerime eğilerek kulağıma kahvaltıya inmemi fısıldayana kadar, rüyamda nehir akıntısıyla sürüklendiğimi, deniz kadınlarını ve tuhaf su yaratıklarını gördüm. Alma bazen yatakta yanıma yatıp parmak uçlarıyla göbeğimi okşayarak beni uyandırırdı. Evin yanından geçen nehir ışıldayarak tavana yansıyordu. Nehrin üzerinde, az önce rüyamda gördüğüm fakat şimdi kaybolmuş olan olağanüstü şeyler sürükleniyordu.

O zamanlar Hermann ve ben sık sık babamla birlikte balık yakalamaya gidiyorduk. Son baharın bitimine yakın balıkçılar ve yazlıkçılar buradan ayrıldığında nehir tamamen bize kalırdı. Babam için de bu en güzel zamanlardan biri olmalıydı çünkü genelde morali iyi olur ve her zamankinden daha az sarhoş olurdu. Turnabalığı yakalamak için demir yolunun altındaki bölgeye gidiyorduk. Babam bize, savaştan sonra Westfalen'de helikopter pilotu olarak görevlendirilen, ünlü uçurma balıkçısı Paul Maclean'i anlattı. Babam arkadaşlarıyla Werre Nehri etrafında bisiklet turuna çıkmıştı. Mola verdikleri esnada üzerlerinde bir helikopter dönerek turlamıştı. Kısa bir mesafe nehirden yukarıya doğru, kızakları suya değip dalgaları kıyıdan taşıracak kadar alçaktan uçmuş. Sonra helikopter tekrar yükselip geriye dönmüş ve onların yakınına bir yere, çimene inmiş. Rotor kanatları dönerek babamla arkadaşlarının şapkalarını kafalarından uçururken helikopterden iki Amerikan askeri atlamış. "Ve onlardan biri kimdi, biliyor musun?" Babam uzun bir duraksama yapıp Hermann'a baktı, bu hikâyeyi misafirhanede anlatırken bekleyerek, kalabalığa bakar ve gururla ilan ederdi: "Büyük Paul Maclean, diğeri ise sadece balıkçı eşyalarını taşıyor, kıyıda oturup sigara ve içki içiyordu. Paul'la birlikte balık tuttum. Bana oltasını ödünç verip nasıl yapılacağını gösterdi," Maclean babama güya savaştan önce balık tuttuğu Montana'daki nehirleri anlatmış. Babama, yeleğinin göğüs cebinde taşıdığı ve asla yanından ayırmadığı yem bir sinek vermiş. İleride Paul'un kardeşi Norman Maclean, ağabeyi ve uçurma balıkçılığı hakkındaki kitabını yayımladıktan sonra, ilk baskılardan bir tanesini

babama ithafen imzalayıp göndermişti. O zamanlar kitabın henüz çevirisi yapılmadığı ve babamın da İngilizce bilgisi fazla olmadığı için, Hermann ona tüm kitabı çevirmişti. Babam o kitabı hep yanında taşırdı, öyle ki artık İngilizce okuyabiliyor, nehir kıyısında kitabın sayfalarını karıştırıp ezbere alıntılar yapabiliyordu.

Nehre ulaştığımızda babam konuşmayı kesti. Balıkların artık bizi duyduğunu anlatmak için ya parmağını dudağına götürüyordu ya da elini bir midye gibi ağzına koyuyordu. Tren yolu toprak setinin veya barajın en derin olduğu, suyun neredeyse hiç kıpırdamadığı, turnabalıklarının bölgesine gidiyorduk. Nehir, rengârenk yüzen yaprak örtüsüyle kaplıydı. Misina, yaprakların üzerine takılacağı ve yem istenilen tarafa yönlendirilemeyeceği için spin balıkçılığı yapmamız mümkün değildi. Hava soğumadığı ve güneş nehrin dibine kadar inip suyu ısıtamadığı için birçok su altı bitkisi, bununla birlikte turnabalıklarının avladıkları yemler yok olmuştu, turnabalıkları da her zamankinden daha açgözlüydüler.

Dün sabah trende oturup buraya doğru yol alırken, Hermann'ın aklının başına gelmesini ve her sabah yaptığı gibi misafirlerin kahvaltılık ekmeklerini almasını, Alma'ya kahvaltı masalarını kurmaya yardım etmesini, ardından kilerden, tezgâhın arkasındaki buzdolabına yerleştireceği bira, kola ve şarap şişelerini taşımasını ümit ettim. Yol boyunca neden balık tutmaktan vazgeçip sadece şu yemleri astığını, babamın da peşinde olduğu şu hayal ürünü eski balık dışında neden artık balık tutmak istemediğini merak edip durdum. Bazı kasetlerde, benimle birlikte balığa çıkmak istediğini anlatmıştı, sanki ancak bu eylem bizi

gerçek kardeşler haline getirecekmiş gibi. Fakat ben ona hiçbir yanıt göndermemiştim, çünkü benim için önemsizdi. Dün de geri dönme arzumu, önemli toplantıları kaçırma endişelerimi zorlukla bastırdım. Burada ne işim vardı? Kardeşime yardımcı olamazdım ki. Sürekli, çoğunu dinlemeden çalışma masamın yanındaki kartona koyduğum kasetleri göndermesine rağmen, çok uzun zamandır farklı dünyalarda yaşıyorduk.

Tren Köln'den çıktı. Kompartımanımda, hava istasyonlarına giden Amerikan askerleri ve rock konserinden dönen gençler bulunuyordu. Tren, konteyner istasyonlarını, küçük şehirleri geçip iç bölgelere doğru yol alıyordu. Kargalar hasadı toplanan tarlaların üzerinde uçuyordu, yağmur yağıyordu, daha sonra bulutların arasından güneş ışıkları hafif hafif parlamaya başladı. Kıyıdaki ağaçlardan durgun suyun üzerine yapraklar düşüyordu. Kompartımana öğrenciler bindi. Kışa az zaman kaldığını düşündüm. Zaman ne kadar da çabuk ilerliyordu. Yaşlanmaya başlıyordum ve yakında her şeyi silik bir hatıra olarak anımsayacaktım. Nehrin içinde durup balık tutmanın güzel olabileceğini düşündüm. Vardığımda Hermann'a, birlikte balığa çıkmayı teklif etmeye karar verdim.

Tren bizim bölgemize girdiğinde, pazara giden insanlar da trene binip bize katıldı. Eskiden, pazarın kurulduğu günler misafirhanemiz çok yoğun oluyordu. Reese teyzenin, gençliğinde hayvan ve mutfak alışverişi yapmak için uzak civarlardan çok ziyaretçinin geldiğini anlatmıştı. O zamanlar, Amerikan askerleri Eifel'e yerleştirildikten sonra dahi işlerin çok karlı olduğunu anlattı. Reese teyze savaş öncesi zamanı da anlatmıştı. Fare kapanı tüccarlarını,

falcıları ve imanla tedavi edenleri, çanak çömlekleriyle ve kendi bestelediği şarkılarıyla pazar pazar gezen Zirbes'i, Amerikan askerleriyle evlenip onlarla Amerika'ya göç eden genç kızlık arkadaşlarını, pazarın kurulduğu günlerden birinde esirlikten kurtulup dönen Jakob amcayı. Reese teyzeme göre Hermann ve ben belki de böyle bir pazarın kurulduğu gün, bombalar tarafından parçalanmış ağaçların odunlarını çiftçilerden alıp odun fabrikalarına satan bir adamdan peydahlanmıştık. Bu adam daha sonra ara sıra, elektrikli akupunktur aleti olan Perse'yle Eifel'den geçerken, misafirhanemize de uğramış olmalı. Annem onunla, çok yaşlı olduğu ve zaten karısı ve çocukları olduğu için evlenmek istememiş. "Çok salak bir adamdı, adını dahi doğru düzgün yazamıyordu," derdi Reese teyzem. Annem onun hakkında hiç konuşmazdı, hakkında duyduğumuz tek şey Reese teyzemin anlattıklarıydı. Hermann veya ben gerçek babamızı sorduğumuzda annem: "Reese teyzeniz saçma sapan şeyler anlatmasın. Böyle bir şey yok," derdi Reese teyzem yine de annemi dinlemezdi ve bilmememiz gereken bir sürü şey anlatırdı.

Tren nehrin çok yakınından geçiyordu. Köyleri, babam ve Hermann'ın mecburen çalıştığı çimento fabrikasını, titreye titreye geçti. Babam dönen değirmenlerde, tuğla silolarında, ihtiyaç duyulan ve ustabaşının gönderdiği en kötü işlerde çalıştı. Bu işten nefret ederdi ama misafirhane özellikle kış aylarında fazla kazanç getirmediği için çalışmak zorundaydı. Annemle evlenirken artık sadece balık tutacağını, arada sırada müşterilerle ilgilenip akşamları barın arkasında dikileceğini düşünüyordu. Fakat birçok konuda olduğu gibi bunda da yanılmıştı.

Küçük şehrimizden birkaç kilometre önce vadi, rayların ve dağ yamaçlarının arasından ancak nehrin geçebileceği kadar daralıyordu. Dalları nehrin ortasına kadar sarkan salkım ağaçları, çam ağaçları ve dişbudak ağaçları, pençelerini kumtaşı kayalarına geçirmişlerdi. Babam bu ağaçların dallarındaki ve yapraklarındaki küçük böcekler, nehrin sularına düştüğü için balıkları beslediğini anlatmıştı. Nehrin bu kısmı çok derin ve adeta hareketsiz bir görünüm içindeydi. "Balıklar burada rahatlar," diye anlattı babam.

Trende, babamla ilk kez uçurma balıkçılığı yaptığımız günü hatırladım. Sabahın köründe bizi uyandırmıştı, dışarısı karanlıktı. Aşağıya indiğimizde kahve ve omleti hazırlamıştı bile. Babam yerel gazeteyi okuyup her zamanki gibi gerici haberlere kızarken, biz radyo dinliyorduk. Babama göre politikacılar namussuz ve gericiydi. Babam anarşistti, Bakunin, Lenin ve Max Stirner'in kitaplarını okuyordu. Dünya'nın devrime gereksiniminden bahsediyordu. Bu şekilde devam edemez, kaçınılmaz bir şekilde kendi çöküşüne sebep olan bir sistemde yaşadığımızı söyleyip kızardı. Kendi kendime, acaba değişen bir şey var mı, diye düşündüm.

Kahvaltıdan sonra nehre indik. Suyun üzerinde sis yükseliyordu. Kızılağacın dallarında çiğ damlaları parıldıyordu. Gri balıkçıl kuşları ağaçların tepelerinde oturuyordu. Babam bize çok şey öğretiyordu. Adımlarımızın basınç dalgalarının kıyı eğiminden suya aktarılıp balıklara kadar ulaşacağını söyleyip, kıyıya sessizce yaklaşmamızı istedi. Balıkların en küçük titreşimleri algılayabildikleri bir organlarının olduğu anlattı. Ayrıca, gölgelerimize

de dikkat etmemiz gerekiyormuş. Çalılıkların arasına gizlenip avlanırsak balıklar olta iplerini ağaçların dalları gibi görürlermiş. Sessizce demiryolu toprak setinin yanından geçtik, yoldaki çakıllardan kaçındık, küçük derelerin kavşaklarından, nehir kavislerinin dışından ve çimenli yollardan, suyun daha hızlı aktığı, batmış ağaçların bulunduğu bölgelerden, çakıllarla dolu bir bölgeden ve aşağıya dik akan kenar bölgelerden geçtik.

"Av yerine her zaman, hemen fark edilmemek için akıntıya karşı yaklaşacaksın. Balıklar her zaman başlarıyla akıntıya karşı dururlar. Kıyıya mümkün olduğu kadar uzak durmanız gerekiyor. Güneş ne kadar dik olursa gölgeniz için o kadar avantajlı olur. Balık doğrudan güneşe baktığı için gözleri bulanık görür," diye açıkladı babam fısıldayarak.

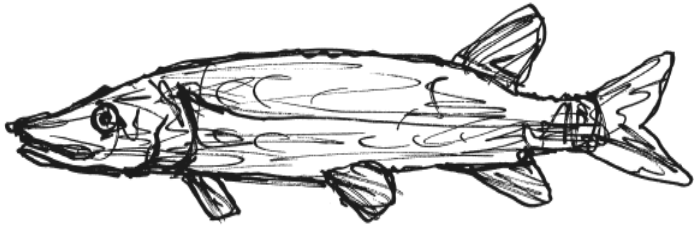
Balık tutacağımız yere vardığımızda artık kimse konuşmuyordu. Sis halen nehrin hemen üzerindeydi. Sisin altında sakin akan suyu görebiliyorduk, balıklar yüzeye çıkıyordu ve suyun üzerinde sonsuz küçük dairelerin oluşmasına neden oluyordu. Babam yem olarak kullandığı yapay sinekli oltanın ipini dikkatli bir şekilde suya atıp, doğal bir şekilde akıntıyla hayvanın saklandığı yere gitmesini sağlıyordu veya bölgeyi suyun üzerine birkaç atış yaparak tarıyordu. Bizim de denememizi istedi. Ne yapacağımı bilmez bir şekilde Hermann ve babamın yanında duruyordum. Babam uçurma balıkçılığının temel bilgilerini, isabetli atışı, sivrisinek, kurtçuk ya da tatlı su karidesini taklit eden yemi yavaşça akıntıyla hareket ettirmeyi öğretiyordu.

Babam bize balıkçılık hakkında bildiği her şeyi öğretmek istiyordu. Balıkçılık onun hayatıydı, nedense hiçbir zaman kazananın kendisi olmadığı bir hayat. Balık tutmak kurnazlık, sabır, gizemli bir vahşet, güzellik ve şans demekti. Bu bağlamda, aynı dindarlığı paylaşamadığı Amerikalı arkadaşı Paul Maclean'i anardı. Babam ateistti. Tanrı'nın varlığının ve dünyanın güzelliği için -bununla öncellikle nehrimizin güzelliğini kastediyordu- bir sebep olmadığına inanırdı. O zamanlar bu ilgimi çekmiyordu, bize okumamızı tavsiye ettiği Berens, Renell ve diğer uçurma balıkçılarının kitapları da ilgimi çekmiyordu.

"Balık tutmak ufacık, neredeyse görünmez şeylerle ilgilenmek demektir. Başka bir dünyaya ait olan ve ancak tahmin edebileceğimiz şeyler," diye bize ders vermeye çalışırdı. Bize ne öğretmeye çalıştığını anlamıyordum, belki de o zamanlar anlamak istemiyordum ya da biyolojik babam olmadığını duyduğum andan itibaren ondan bir şey öğrenmek istemiyordum. Biyolojik olarak çocukları olmamamız babamın umurunda değildi. Alabalıkların da annelerinin veya babalarının kim olduklarını bilmediğini anlattı bize. Hatta küçük balık olarak anne ve babaları tarafından yenilmemek için dikkat etmeleri gerekiyormuş. Belki bilerek beceriksizce davranıyordum, şu anda hatırlayamıyorum. Oltamın ipi birçok kez çalılıklara takıldı, kıymetli yemler kaybettim, yeterince sabırlı davranamıyordum. Kıyafetlerim ıslanmıştı ve üşüyordum.

Sis kalktığında ve güneş ışınları suyun yüzeyine vurmaya başladığı sırada, yükselen alabalıkların oluşturduğu bir sürü halka gördük. Yükselen güneş suyun üzerinde parıldıyordu, nehir kenarındaki ağaçlarda örümcek

ağları ve çiğ damlaları görünüyordu. Babam ve Hermann mümkün olduğunca çamur ve balçık yükseltmemek için dikkatli bir şekilde suyun içerisinde ilerliyordu. Kıyı bölgesinde duruyorlardı, yemleri meyilli bir şekilde nehrin ortasına doğru atıyorlardı, akıntı boyunca balık tutmaya, önce alttaki balıklara ulaşmaya çalışıyorlardı. Hermann, babamı aynen taklit ediyordu, o zamanlarda da iyi bir balıkçıydı. Yemleri küçük hareketlerle geri çekiyorlardı. Suyun üzerinde sivrisinek ve çiçek tozu bulutları uçuşuyordu. Yumurtadan çıkma zamanları gelen nimfalar yavaşça dipten su yüzeyine doğru yükselip, kılıfları yırtılana kadar akıntı boyunca sürükleniyordu, kanatlarını çırparak kuruttuktan sonra, bir alay böcek havalanıp suyun üzerinde dans etmeye başladı. Babam ve Hermann'ın, nehir boyunca ilerlemeye devam ettikleri süre zarfında, suyun üzerinde parıldayan bu parçacıklar içerisinde çözüneceklerini zannediyordum. Sonsuza dek yok olacaklarmış, sonsuzluğa ulaşıp büyük balığın görünmez yemi haline dönüşeceklermiş gibi görünüyordu. Doğaüstü bir varlığa, Tanrı'ya inanç duyduğum bir zaman vardı ise, işte o an, bu andı.

Turnabalığı (*Esox lucius*). Uzun, yassı bir vücuda, ördek gagasını anımsatan bir buruna ve yoğun dişli, geniş bir ağza sahiptir. Büyük balıklara kıyasla, saldırma riski ve oburluğuna karşın zararsız bir balıktır. Bildiği tek şey oburluktur, sınırsız bir oburluk. Kendi türüne dahi kıyabiliyor. Turnabalığı sanki bu sebeple yaratılmıştır. Kamuflajı zeytin yeşili, yanları koyu çapraz bantlıdır. Yavaş akan suların durgun alanlarında, hareketsizce su bitkileri veya batmış ağaç gövdeleri arkasına saklanarak avını bekler. Kamuflajı, diğer balıkların onu fark etmeden yanına yanaşacak kadar gerçekçidir. Yanına yaklaşan avına atılır, ortasından yakalar, kafasından başlayarak yemek için ağzında çevirir.

4.

Nehrin tam ortasında durup balık tutarken, sonbaharı müjdeleyen suyun kokusunu teneffüs ederek ilk kez gerçekten ağabeyimi, kendimi ve ailemizi düşünüyorum. İpi geri çekiyorum, topluyorum, Hermann'ın yemlerinden birini uca yerleştirmek için gözlüğümü takıyorum. Çocukluğumuzu ve gençliğimizi anımsıyorum, annemin konuşma ve gülüş şeklini, başkalarıyla ve özellikle Hermann'la dalga geçiş şeklini hatırlıyorum. Annem için Hermann ve ben, pazarların kurulduğu günlerde barın arkasında geçen yorucu bir geceden sonra, belki de çok sevdiği ilk kocası Valentin'i unutmak için -Reese teyzeyle mutfakta otururken bunu konuştuklarını duymuştum- Valentin'le geçirdikleri trafik kazasından sonra hastanede geçirdikleri uzun günleri ve öldüğüne bir türlü inanamadığını anlatmıştı. Adamlarla geçen tek gecelik ilişkilerin ürünleriydik. Mutfakta Reese teyzeyle konuşurken: "Kazadan sonra asla çocuk sahibi olamayacağım teşhisi konulmasaydı bu çocuklar dünyaya gelmeyecekti…" dediğini duydum. Annem mutfak kapısında durduğumuzu

fark edince tedirgin bir şekilde gülümsedi ve sonuç olarak bize sahip olduğu için mutlu olduğunu belirtti. O zamanlar ona inanmıyordum, Hermann'ın ne düşündüğünü bilmiyorum bu konuyu hiç konuşmamıştık.

Annem, Hermann'ın konuşma bozukluğunu misafirhaneye gelen müşterileri eğlendirmek için kullanıyordu. Peltek peltek konuşmasını öne çıkaracak, içinde 's' harfi geçen tekerlemeler söylettiriyordu. Bunu yaptırırken onunla bir alakası yokmuş gibi, restorana kola içmek için uğramış herhangi bir bacaksızmış gibi davranıyordu. Annemin neden hırçın ve alaycı olduğunu bilmiyordum. Onu çocukluğundan beri tanıyan Reese, Valentin'i feci bir şekilde kaybettikten sonra geriye sadece güzelliğinin kaldığını söyledi. Valentin, Reese'in en küçük kardeşiydi ve eğer o da Reese teyze gibi bir insandıysa, annemin neden bu kadar çok üzüldüğünü anlayabiliyorum.

Annem güzel bir kadındı, gür kestane kırmızısı saçları ve muhteşem yeşil gözleri vardı. Bazı adamlar restorana sadece barda oturup, onu seyrederek, onun tarafından sevildiğini hayal etmek için geliyordu. Fakat annem Valentin'in ölümünden sonra kimseyi sevemiyordu, bize öğrettiği bir şey varsa o da kimseyi sevmemek idi.

Ailemizin bize ayıracak pek vakti yoktu, müşteriler her zaman ilgi odağıydı. Onlara hizmet edilmeli, memnun edilmeliydiler ki tekrar gelip bize para kazandırsınlar. Bundan hepimiz farklı dersler çıkardık, farklı bir şekilde yetiştik ve sonunda birbirimize karşı yabancılaştık. Misafirhanemizde sadece ikiyüzlülük hüküm sürüyormuş gibi görünüyordu. Moral yoktu, babamın kelimeleriyle ifade edilecekse, bütün müşteriler karaya vurmuş,

çırpınan, zavallı amfibik[*] hayvanlardı. Bu dersi alacak daha kötü aynı zamanda da daha uygun bir ortam yoktu. Düşünmeyenler, umarsızca hedeflerini kovalayan, utanmadan tüm fırsatları değerlendirenler başarılı ve saygıdeğer insanlardı. Barda durup içki içerlerdi, ufak bir söz, kulağa fısıldanan ufak bir ima, kavga çıkarmalarına yeterdi. Olay ciddileştiğinde korkaklar ayağa kalkıp içki ısmarlar ve öyle kastetmediklerini iddia ederlerdi.

Hermann ve ben geceleri çoğunlukla uyumadan yatakta yatar, restoranın barından gelen sesleri dinlerdik. Konuşulanları anlamazdık, korkuyla başlamasını beklerdik; kavga etmelerini veya annemin sevgililerin biriyle gıcırdayan merdivenlerden yukarı misafir odalarına çıkmasını, babamın buna dayanamayacak kadar sarhoş olup annemle kavga etmesini, ona vurmasını ardından çıplak bir şekilde evin içerisinde tavan arasına kovalamasını, kendilerini oraya kilitleyip onu becermesini, az önce dövdüğü gibi pestilini çıkarana kadar becermesini. Yine de babam iyi bir insandı. Alkol almadığında pek çok konuda bilgi sahibi, bizi seven ve bize çok şey öğreten akıllı, sakin bir insandı. Babamın sadece çaresizlikten, bir erkeğe başka bir erkeği sevemeyecek kadar âşık olan, kendisinde yalnızca evlilik dışı iki oğluna babalık edebilecek adamı gören bir kadını sevdiği için içtiğine inanırdım. Babam içtiğinde hayal gücü kuvvetli bir çılgına dönüşürdü, annemi azdırır ve yaramazlıklarını zirveye çıkarırdı. Annem hiçbir zaman alttan almazdı, tam tersi onun sınırlarını zorlar

[*] Amfibik: Hem karada hem suda yaşama ve hareket edebilme yeteneğine sahip olan canlılar için kullanılan sıfat.

ve zorbalığa iterdi. Evde vuku bulan, o zamanlar benim için esrarengiz olan olaylar, misafir odalarından odamıza kadar gelen sesler, beni deli gibi korkuturdu. O anlarda sadece Hermann'ın hikâyeleri ve baraj suyunun çıkardığı sesler beni sakinleştirebiliyordu

5.

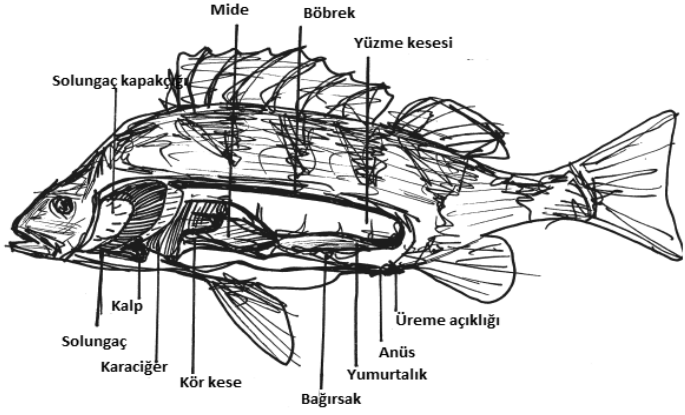
Dün sabah, yaşlılar yurdunda annemi ziyaret etmek için trenden indiğimde yağmur yine çiselemeye başladı. Tren raylarından karşıya geçerek katedrale giden yolda yürümeye başladım. Pazarcılar, Spiegel Sokağı'nda mesailerine başlamışlardı. Sokağın diğer tarafında tren, tünelin girişine ulaşmıştı. Yaya yolunun üzerindeki Kronen Oteli'nin karşısındaki Cafe Simon'da doğa yürüyüşçüleri oturuyordu. Kronen Oteli'nin merdivenlerinde genç çocuklar dikiliyordu. Onlardan biri mopedine binip motorunu çalıştırdı, Salm'in amblemlerini taşıyan kumtaşı fıskiyesinin etrafında bir tur dönüp grubunun yanına döndü. Pazarın kurulduğu gün olduğu için dükkânlar her zamankinden daha erken bir saatte açılmışlardı. Pazarcılar butiklerin, kumtaşı evlerinin, turist merkezlerinin yerel yönetim binasının önünden hızla geçiyorlardı, bense pazar yerinden Stiftberg'e, yaşlılar yurduna doğru gidiyordum. Ziyaretimden bir beklentim yoktu. Sadece ikinci kalp krizinden sonra annemin evde kalamayacak kadar hasta olduğunu biliyordum. Katedralde yaşadığından beri onu görmemiştim.

Katedrale vardığımda onu nerede bulabileceğimi sordum. Ortak salonda oturuyordu. Zayıflayıp ufacık kalmıştı, kısa gri saçları vardı, saçlarının altında iltihaplanmış bir yağ bezesi gördüm, çenesi deşilmiş biçimdeydi. Elinde buruşmuş bir kâğıt mendil tutuyordu, arada bir ağzını silip onu kokluyordu. Hermann gönderdiği kasetlerin birinde başlangıçta annemin yaşlılar yurdundan, birinci dünya savaşında askerlerin taşıdığı bir sırt çantası olan inek derili maymunla kaçmak istediğini anlatmıştı. Böyle bir maymuna sahip olsaydı ormanda yatıp kalkarmış, Valentin'i aramak istediğini tekrarlayıp duruyormuş. Bir gün gerçekten de kaçmıştı.

Zamanla kaldığı yere alışmış görünüyordu. Kahvaltı masasını toplayan mutfak personeli bir kadın anneme "Canım," diye seslendi. Annemin karşısında, büyüdüğü yeri, babasının postacı olduğu ve orkestrada trombon çaldığı Königsberg'i anlatan bir ihtiyar oturuyordu. Königsberg'e ait eski fotoğraflar gösteriyordu, savaşın sonlarına doğru tütün fabrikası sahibi amcasının yanına, Koblenz'e kaçtıklarını, Ruslar her yeri yerle bir ettikleri için Königsberg'e bir daha hiç dönmediklerini anlatıyordu. Eski tren garının, pazar yerinin ve babasıyla birlikte önünde poz verdiği Kant Anıtı'nın resimlerini gösteriyordu. Birden Kant'ın Kategorik İmperatif'ini[*] söylemeye başladı.

[*] Kategorik İmperatif (Koşulsuz Buyruk): Immanuel Kant'ın ödev ahlakı. Bir koşula bağlı olmadan, bütün insanlar için geçerliliği olan buyruktur. İnsanın arzu ve isteklerine bağlı olmayan bu buyruk, eylemin muhtemel sonuçlarını dikkate almadan, zorunlu olarak ortaya çıkar.

Annemle birlikte odasına çıktım. Gece komodini bandajlarla, tuvalet kâğıdı rulolarıyla doluydu. Üzerindeki duvarda Alma'nın hazırladığı ve üzerinde telefon numaralarının yazılı olduğu bir kâğıt parçası asılıydı. Annemi düzenli olarak ziyaret eden tek kişi Alma'ydı. Sehpanın üzerinde kitaplar, dergiler, eski kartpostallar, Valentin'in resimleri, bir kasetçalar ve Hermann'ın okyanus gezilerinden gönderdiği birkaç kaset duruyordu. Eskiden, misafirhanede annem bu kasetlerle alay ediyordu, zırvaladığı şeyleri duymak istemediğini söylüyordu. Annem kasetlerden birine uzandı, teybe yerleştirdi ve oynat düğmesine bastı. Gemi motorunun gürültüsü yüzünden zar zor duyulan Hermann'ın peltek sesini duyduk. Hermann fırtınalardan, ev büyüklüğündeki dalgalardan ve Çin'e taşıdıkları konteynerlerden bahsediyordu. Kasetçaları kapatıp annemle Hermann hakkında konuşmaya çalıştım. Harap olmuş kâğıt mendiline baktı, onu koklayıp tekrar buruşturdu fakat hiçbir tepki vermedi. Yakında evde görüşeceğim kız kardeşlerimden bahsettiğimde de tepki vermedi, aslında annem konu biz olunca genelde tepki vermezdi, her şeyi kendi başımıza keşfetmemiz gerekiyordu. Hayatımız, misafirhanemizde sarhoşların zırvaladıklarından, sesler ve kelimeler kümesinden tek tük duyduğumuz, gerisini uydurduğumuz hikâyelerden ibaretti.

Balığın kalbi parmak ucu büyüklüğündedir ve solungacın altında bulunur. Bağırsak, karaciğer, böbrek, çiftleşme organı gibi tüm iç organlar gövdenin korunaklı bölgesi, karın bölgesinde bulunur, yüzme kesesi vücudun ortasındadır, bunun yardımıyla balıklar suda asılı gibi durabiliyorlar. Bazı balıkların yüzme kesesi ikiye bölünmüştür, arka tarafında daha fazla hava bulunmaktadır. Oksijen temini solungaçlar yoluyla yapılmaktadır. Ağza su alınarak solungaçlardan solungaç kapağına taşınır. Kan kırmızısı solungaç yaprakları, suyun içerisindeki oksijeni alıp balığın kan dolaşımına katar.

6.

Annemi ziyaret ettikten sonra, dış yüzeyi süslü tahta kaplamalı, duvarlarındaki renkleri dökülen, nehrin üzerindeki derme çatma taş duvarın üzerine yapışmış kırlangıç yuvalarını andıran küçük balkonları ve misafir odaları bulunan, iki katlı misafirhanemize geldim. İlkbahar ve yaz sezonu sırasında yazlıkçılar, motosiklet sürücüleri, balıkçılar ve doğa yürüyüşçüleri terasta otururlardı. Dün vardığımda terasta kimse oturmuyordu. Plastik sandalyeler üst üste toplanmıştı, köprünün altından ve terasın yanından akan nehir, ıslak halı gibi kokuyordu. Terasta yeşil sentetik bir halı seriliydi, içerisinde kurumuş çiçekler bulunan kovalar, duvara yaslanmışlardı. Eskiden burada bir giriş salonu, bir çeşit kış bahçesi vardı. Hermann kasetlerin birinde, denizcilik günlerinden sonra tekrar buraya döndüğünde kış bahçesini yeniden düzenlemek istediğini anlatmıştı. Gençliğimizde her ilkbahar, babamla birlikte kış bahçesini ön cepheye monte ederdik. Böylece sezon zamanı restorana bu ekleme binadan giriş yapılıyordu. Hermann babamın ölümünden yıllar sonra

konteyner taşımacılığından geri döndüğünde, demonte edilmiş giriş salonunun parçaları kilerde duruyordu, tahta direkler, yan duvarlar ve pencere çerçeveleri çürümüştü. Hermann'ın da hepsini yenileyecek parası yoktu.

Terastan, Zehner Değirmen'ine gitmek için, suyun ayrıldığı noktadan aşağıdaki Uğultu Nehri'ne kadar olan alanı görebiliyorsunuz. Uğultu… İnsanlar, bugün de barajı, su buradan gürleyerek derine düştüğü için bu isimle anıyorlar. Barajın ön tarafındaki nehir geniştir ve içinde halen, küçükken terastan dürbünle izlediğimiz, iri alabalıklar bulunur. Dün de terastan alabalıkları görmeye çalışıyordum ve nihayet akıntı içerisinde kıvranan koyu yeşil su otlarının arasında, istinat duvarının önünde onları görebildim. Yağmur tarafından suya düşürülen ve çaresiz bir şekilde çırpınarak akıntıya kapılan böceklere pusu kuruyorlardı. Uğultu'yu, köpürerek aşağıya düşen suyu gördüm.

Eskiden, sezon başladığında, birçok balıkçı ve yazlıkçı evimizde kalırdı. Tüm odalar dolduğunda Hermann'la birlikte çatı katındaki bir odada kalırdık. Akşamları pencereyi açardık ve Uğultu odamıza girerdi. Nehir erik, olgun elma tadında olur, ıslak inek burnu, boğulmuş bir çuval genç kedi, macera gibi kokan anlatılması zor bir sis, bizi balık gibi sessiz yapar ve nehirde yaşadığımız için mutlu ederdi. Sonbaharda genellikle hedefleri, Trier, kutsal liba[*] veya İsa'nın sandaletlerini ziyaret etmek olan hacılar misafirimiz olurlardı. O zaman her yer tütsü ve laden reçinesi kokardı. Kışın ise, misafirhanemiz boş olduğunda,

[*] Kutsal liba: İsa Peygamber'in çarmıha gerildiği sırada giydiğine inanılan uzun ve geniş kollu palto.

istediğimiz odada kalabiliyorduk. Her defasında nehir tarafında bulunan bir oda seçer yine de Hermann'la aynı odada kalırdık. Hermann bana kitap okur ya da iskelenin arkasındaki, barajın altındaki akıntı köşelerinde ve su birikintilerindeki sakin sularda bulunan balıkları, ürkek gölge balığını, cana yakın bıyık balığını, açgözlü turnabalığını, nehir dibinde gezen lagos balığını, golyan balığını, kurnaz gökkuşağı ve nehir alabalıklarını, yılanbalıklarının esrarengiz sırrını ve huzursuz Belica sürüsünü anlatırdı. Kimse balıklar ve nehir hakkında ağabeyim kadar bilgi sahibi olamazdı.

Nehir hâlâ evimizin yanından gürleyerek geçiyor, Uğultu'nun istinat duvarının yanından geçip Zehner Değirmeni'nin gölüne akıyordu. 20. yüzyılın başlarından beri silindir değirmenin hidrolik türbinleri tüm bölgeye enerji sağlıyordu. Değirmen bugün, yüksek demir silolu, tahıl kurutma ve karıştırma tesisli, depoları bulunan modern bir tesis. Eskiden misafirhane boşaldığı ve mutfakta konuşmaya vaktimiz olduğu zaman Reese teyze bazen değirmeni, dağda keşiş olarak yaşarken ilk bina olan küçük kiliseyi Stift Dağı'nın en yüksek noktasına, kaya taşları kullanarak inşa eden atamızı anlatırdı. Veba'dan sonra Eifel'de neredeyse hiç insan kalmadığı Ortaçağ zamanıydı. Bu keşişin küçük kilisesinin önünde, ağacın altındaki gölgede, kuyunun yanında otururken yapılmış bir tablosu var. Çocukları daha sonra değirmeni ve misafirhaneyi inşa etmişler. Erken yaşta ölen annemin erkek kardeşi Jakob hep bu keşişin bizim atamız, ailemiz olduğunu söylerdi -ki bana göre hiçbir zaman gerçek aile olamayan bir aile- keşiş olarak gerçek bir ailenin atası nasıl olabilirsin?

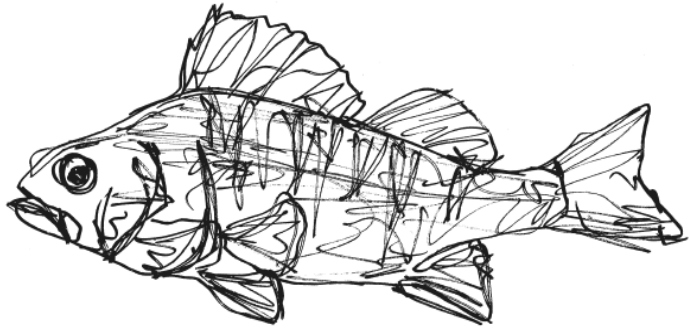
Eskiden tüm bölgede sadece bu değirmen mevcuttu, tüm çiftçiler tahıllarını getirmek için araçlarıyla buraya geliyorlardı. Nehrin yan kolu değirmene bağlandı ve Uğultu'ya baraj yapıldı. O günden sonra su, Uğultu'dan değirmen gölünü geçerek hafif bir kavisle değirmen çarkına akıyordu. Hasat zamanı arabalar art arda dizilir, ürünlerini boşaltma sırası kendilerine gelene kadar misafirhanede kalırlardı. "Ter ve osuruk kokuyorlardı," diye anlatırdı Reese teyze. O zamanları değirmen, alttan beslenen su çarkıyla çalışıyordu, değirmen taşları kırk santimetre kalınlığında ve iki metre çapındaydı. Daha sonraları güç iletimi görevi gören su çarkları dizel motorla değiştirilip büyük depo kuleleri inşa edildi. Değirmen gölünün uzun su otları arasında, sonbaharda meyve bahçesinden nehre düşen elma ve armutları yiyen bıyık balıkları yüzüyordu. Altmışlı yılların sonlarına doğru gelen misafirler, akıntıya yakın nehir kıyısındaki ek bahçede oturup kahvelerinin tadını çıkarmayı seviyorlardı. Hermann bazen bıyık balıklarını kıyıya doğru çekmek için nehre inerdi. Balıklar ona kedi gibi sırnaşıyordu, Hermann'ın balıkların dilinden anladığını düşünürdüm. O zamanlar Hermann liseye gidiyordu, ben ise ilkokul son sınıftaydım.

Babam tüm boş vakitlerinde Hermann ve beni balığa götürürdü. Hermann her konuda benden daha becerikli ve daha zekiydi. Babamın ona büyük ümitler beslediğini beni ise fazla umursamadığını hissediyordum. Annem babama, işletmede kendisine hiç yardım etmediği için, aklında sadece balık tutmak olduğu ve bizim de aklımızı bu zırvalıklarla doldurduğu için sitem edi-

yordu. Babamı sevmediği halde neden onunla evlendiğini anlamıyordum.

Babam o zamanlar, yaşlı büyük balık hakkında hayaller kurar ve kaleme almaya düşündüğü, yerleşim yerimizin kronolojisi hakkında konuşurdu. Çimento fabrikasında çalışmak zorunda olmaktan hiç memnun değildi ve annemin onu aldatmasının da onu yiyip bitirdiğinden emindim. Evde olduğu vakitlerde, güya muhasebeyi tutmak için, küçük çalışma odasına çekilirdi. Aslında kronolojisi üzerinde çalışıyordu. Tüm faturaları, mektupları ve uyarı yazılarını okumadan büyük bir kartona atıyordu. Bu karton bir gün nehirde sürüklenip Uğultu'dan aşağıya düşmüştü.

Seneler sonra Hermann denize açıldığında, babam ek binayı dahi kurmayı bırakmış, hiçbir şeyle ilgilenmemiş, tüm işler annem ve Alma'ya kalmıştı. Seksenlerin başıydı, ben ve kız kardeşlerim artık orada yaşamıyorduk. Hermann dışında hiçbirimiz işletmeyle ilgilenmiyorduk. Her birimiz farklı meslekler edinip hancı kaderinden kurtulmak istiyorduk. Bu konuda hemfikirdik.

Bıyık balığı (*Barbus barbus*). Kedinin pusu kurma kabiliyetine sahip ve muhtemelen yaşlı balık ile akraba. Berrak nehirlerin ortalarında, kumlu veya çakıllı diplerde yaşar, kahverengi tonlarındadır ve güneşte hafif altın gibi parlar. Büyük balık yakınlaştığında, yüzgeçleri kırmızı bir renk alır ve bıyıklı çeneleri, kalın dudakları korkudan titrer. Alacakaranlıkta avını aramaya başlar. Yazın başlarında yumurtlamak için nehrin yukarılarına doğru yüzer ve sonbaharın sonlarına doğru, su soğuduğunda sürü halinde, tüm kışı adeta buzun altında hareketsiz geçirdiği, durgun göllerde, akıntı koylarında ve sakin su bölgelerinde bulunur.

7.

Tren rıhtımını geçerek yukarıya, nehrin akıntılı yerine doğru yürürken üşüyorum. Vardığımda, yokuştan aşağıya, suya doğru tırmanıp suyun içerisinde nehrin ortasına doğru yavaş, dikkatli bir şekilde yürüyorum. Sabah sisi yükseliyor, çayırlardan, öğle vakti ağaç tepeleri üzerinde saydam küçük bulutlara ve dumana dönüşeceği dağ yamacına doğru tırmanıyor. Sabahın erken saati ve nehir kenarı yakınlarındaki akçaağaç yapraklarının alt kısımlarında caddis sinekleri asılı duruyor. Caddis sineğinin uzun ince gövdesi, saydam açık yeşil, sırtında üçgen şeklinde bir arada duran kanatları vardır. Hafif esen sabah rüzgârı ağaç yapraklarını hareket ettirdiğinde henüz uyuyan caddis sinekleri suya düşerler ve burada en sevdikleri yemeği bekleyen alabalıklar için kolay bir av olurlar.

Hermann'ın yemlerinden birini kullanıyorum. Kırmızı kaburgalı ve kahverengi horoz tüylü, dantel vücudu fare grisi ipeğe benziyor. Böyle bir yem genellikle, akıntıyla birlikte yüzeye çıkan alabalığına doğru hareket etmesi ve bir böceği canlandırması için, nehir yukarısına doğru

atılır. Ancak bazen yemi akıntıya karşı çekmek, hatta hafifçe sudan dışarıya çekmek de işe yarayabilir. Alabalık bu hareketlere tepki gösterir.

"Balıkların da tıpkı insanlar gibi bir dili var," demişti Hermann bir keresinde. Barda oturan müşterilerin, bu tarz şeyler söylediğinde, Hermann'la nasıl dalga geçip güldüklerini hatırlıyorum. Belki de haklıydı, belki biz etrafımızda bulunan canlıları ve diğer şeyleri yeterince tanımıyorduk.

Nehrin üzerinde ilk güneş ışıkları parlamaya, kıyıda çekirgeler ötmeye ve sıcaklıkla birlikte böcekler suyun üzerinde dans etmeye başlıyor. Nehrin ortasında durup, enerjimi toplamaya, misinayı birkaç kez öne arkaya sallayıp yemi üzerimde uçurup, havada tutacak ritmi yakalamaya çalışıyorum. Oltayı öne arkaya sallarken üstten bakıldığında olta ucu elips şeklinde görünüyor, ucuyla sanki sessiz, çekici bir müziği yönetiyormuş gibi dans etmeye başlıyor. İp, yem ve olta ucu sanki ayrılarak farklı dünyaların birimleri haline geliyor, kusursuz bir ses uyumu içinde bulunuyor ve gerçekte tek bir hedefi, güzelliği ve yanılsamayı takip ediyor. Hermann'a göre, başarılı uçurma balıkçılığı, güçsüzün güçlü üzerinde elde ettiği bir zaferdir, çünkü güçsüzlerin elinde sadece yanılsama imkânı bulunur. Ondan daha genç olmama rağmen Hermann kendisinden daha güçlü olduğumu düşündüğü için uçurma balıkçılığının inceliklerini asla öğrenemeyeceğimi söylerdi. Belki bu durum şimdi değişmiştir. Uzun zamandır kendimi güçsüz hissediyorum. Güçlü olma duygumu yitirecek kadar çok mağlubiyet yaşadım hayatta.

Nehirde duruyorum, zaman durdu, aslında artık zaman diye bir kavram kalmadı. Olta yemi havada dans ediyor. İvmeli hareketlerle ipi havada tutup balığa ulaşmak için, ipi uzatma zamanı. Yem yavaşça, karahindiba tohumunu andıran bir böcek gibi ahenkle suyun üzerine inmeli.

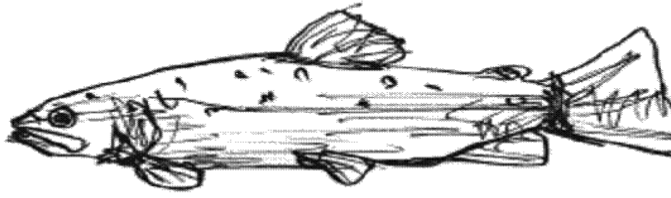
Köln'e giden yedi treni geçiyor, sarsıntı raylardan tren setine, oradan da suya ulaşıyor. Daha yaşlı balıklar buna alışkın oldukları için oldukları yerde kalıyorlar fakat genç balıklar siyah ok sürüsü gibi her yöne dağılıyorlar. Hermann bu durumu, tecrübeli balıklar, geçen trenin gölgesinden dolayı olta başını göremediklerinden, onları yakalamak için kullanabileceğimizi söylerdi. Denemeye karar veriyorum. Sineğin akıntıyla birlikte çukura sürüklenmesini sağlıyorum, tren geçtiğinde ipi tekrar geri çekiyorum. Bu trenle Hermann ve ben liseye giderdik.

Tren hattı Urft Nehri sonra da Kyll Nehri rotasını izler. Gerolstein ve Trier arasındaki yolda tren her on beş dakikada bir, bir tünelden geçer. Vadi bazı yerlerde o kadar dardır ki tren hattına yer kalmadığı için dağda tüneller açılmak zorunda kalınmıştır.

Reese bir keresinde tren hattı kurulmadan önce, Eifel'in fakir ve ıssız bir yer olduğunu anlatmıştı. "İnsanlar köylerinden çıkmayan dağ köylüleriydi, bazıları halen dağ köylüsüdür," diye gülümseyerek ekledi. Tren hattının inşasını, buhar kepçelerini ve uzak diyarlardan ray inşaatında çalışmak için gelip sonra Eifel'e yerleşen Molük adalıları anlattı. Birinci dünya savaşından önce, o zamanlar Eifel'in en büyük ve gösterişli oteli olan Kronen Oteli'nde gecelemek için burada trenden inen Kayser Wilhelm'i anlattı. Eşine yazdığı mektupların birinde, Eifel'in doğal

manzarasına ve kıyaslanamaz doğal güzelliğine duyduğu hayranlığı anlatmıştı. Reese bize ayrıca Kayser'in metreslerinden, av maceralarından, Kronen Oteli'nde Fransızlara karşı yapılacak baskını planlayan generallerden, tüm bölgeyi gezip batı cephesine asker ve malzeme taşıyan askeri trenlerden de bahsetti.

Biz mutfakta oturup Reese teyzenin anlattıklarını dinlerken annem genelde migren nedeniyle karanlık çatı katı odalarının birinde yatardı. Bazen, Perse satıcısı ve hatırlamadığım başka adamlar, mutfaktan geçip annemin yanına çıkardı. Uzun zaman önce tüm bunlar aklımdan silinmişti. Belki bana tüm bunları tekrar anımsatan, anlatan, nehirdir.

Dere alabalığı (*Salmo trutto fario*). Küt ağızlı ve ufak sivri dişli, iğ biçiminde bir vücuda sahiptir. Suyun içerisinde tiz, keskin bir tonla ıslık çalıyor gibi görünür. Bulunduğu yere göre bodur veya incedir, sırtı zeytin-kahverenginde parlar, yanları sarı renklidir. Koyu kanatlarında dizili biçimde açık kırmızı ve mavi noktaları bulunur. Dibi çakıllı ve molozlu berrak serin akarsuları, yuvaları, dere yatağının sulama yerlerini, su tarafından basılmış kıyıları, kıyı bitkilerinin köklerini, taşlar ve kayalar altındaki mağaraları sever.

8.

Suya, beyaz pamuğa benzeyen bulutlar yansıyor. Gölgemi, parıldayan başka gölgeler içinde görüyorum ve yemi suya atıyorum. Yemi yavaşça akıntıyla sürüklenmesi için bırakırken bazı şeyler dün yaşanmış gibi gözümün önüne geliyor. Zehner her zaman, yaşanan her şeyin nehirde sürüklendiğini iddia ederdi. Nehirde yaşanan bir olay, bu hafif bir öksürme dahi olsa, rüzgâr tarafından nehre taşınır, yavaşça akan suda saklanırdı. Her esinti, her fısıltı, sonsuz büyük bir sismografmış gibi nehir tarafından kaydedilirdi. Zehner'in daima garip düşünceleri vardı ve konuştuklarını yalnızca babam ve Hermann ciddiye alırdı. Fakat zamanla hafızasının da zayıflamasıyla, gittikçe garipleşmeye başladı. Bütün gün barda oturup konuşuyordu fakat kimse anlattıklarını anlamıyordu. Sanki ağzından çıkan cümleler, dağınık hatıralarının bir akıntısıydı.

Dün sabah misafirhanemize ulaştığımda Zehner yine barda oturuyordu. Arkasını dönüp bulanık gözleriyle bana baktı, fakat beni tanımadı. Hâlâ eskisi gibi kurumuş anız ve bayat dizel yağı gibi kokuyordu. Eskiden,

en son teknolojiyle uğraşan, değirmenini modern bir tesis haline dönüştüren, zeki bir adamdı. Şu anda ise adını *Götoş* koyduğu, tarlada tavşan kovalayan ve sözünü dinlemeyen köpeğini anlatıyordu. "İt, düşüncelerimi bulandıran hayaletlerle konuşuyor, arkasını döndü ve bana bakmadı bile…"

Misafirhanede pek değişen bir şey olmamış, Hermann'ın çizimleri hâlâ duvarlarda asılıydı. Barın arkasındaki müzik kutusunun yerini bir müzik seti almıştı. Büfenin üzerinde, seneler önce henüz ben burada yaşarken bölge ligine yükselen futbol takımımızın tozlanmış kupaları duruyordu. Takım resimlerinin birinde ben de görünüyorum, on yedi yaşında, uzun saçlı, saç bantlı halimle. O zamanlarda aklımda sadece futbol vardı, yıldız takımlarda da yer alan iyi bir oyuncuydum. Hermann'ın futbolla hiç ilgisi olmadı, onun için, babam dışında hiç kimsenin anlamadığı, saçma ve komik bulduğu, önemli başka şeyler vardı.

Evde yapılacak bir iş olmadığında Hermann sürekli kalorifer dairesinde olur, el sanatlarıyla uğraşır ve adeta görünmez olurdu. Yine de verilen her görevi yerine getirirdi. El arabasıyla çöpü, futbol sahasının yakınındaki yıkılan maden kuyusunun çukuruna götürürdü. Bazen çitte dikilip, bizi oynarken izlerdi ama hiç katılmayı hiç istemezdi, bizim de aklımıza bize katılmak isteyip istemeyeceğini sormak gelmezdi. Bazı arkadaşlarım onunla alay ederdi. Ağabeyimden utanıyordum. O zamanlar kendisine büyük gelen eski asker parkası giyer ve yün bere takardı, genelde söylediklerini anlamazdım, büyük bir ihtimalle anlamak da istemiyordum. Belki de onu anlamadığım için sürekli onunla kavga ediyordum. Onunla

aynı odada kalmayı artık reddediyordum, her yerde cam vidalı kaplar içerisinde solucanlar ve başka yaratıklar bulunuyordu. Balık takıntısını saçma buluyordum. Sabahın köründe balıkçılar odamın önündeki koridordan geçerken ve konuşmalarıyla beni uyandırırken, vaktini nasıl bu şekilde boşa harcayabilir diye düşünürdüm. Ağabeyimi de aptal buluyordum. Ve şimdi? Şimdi ne oldu? Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Şans oyunu makinesinin yanındaki duvarda, kutular içerisinde Hermann'ın ipe dizdiği yemler; parlak gri gövdeli nimfalar, kırmızımsı mayıs sinekleri, kurtçuklar bulunuyordu. Yemlerine siyah hayalet, mavi çiğ, kırmızı pelerin, inci hacı, taş bezelye çocuğu veya spok gibi isimler takmıştı. Çocukken restoranda tek başına oturup balık resimleri çizerdi, okulda ise en arka sırada oturup tüm defterini balık ve yem resimleriyle doldururdu, başka hiçbir şey yapmazdı.

Alma, tezgâhın arkasına geçip bana selam verdi: "Ah Leo, gelebildiğine sevindim. Kız kardeşlerin mutfakta oturuyor," Kırmızı bir elbise giymiş üzerine de önlük takmıştı. "Zehner seni tanımadı," dedi. "Dışarıda hava kötü olduğu zamanlarda bütün gün burada oturup kendi kendine konuşur, kimsenin dinlemek istemediği hikâyeler anlatır," Yanından geçerken Zehner sanki yanında oturan bir hayaletle konuşuyordu. Yanına doğru kadeh kaldırıp, artık sadece anılarında ona ait olan değirmeninden bahsediyordu. Oğlu Siegmar yıllar önce değirmeni devralmış ve bildiğim kadarıyla sıkışınca bir hayvan yemi şirketine satmıştı. Siegmar'la aynı sınıftaydık şimdi ise hayvan yemi firmasında yönetici olarak çalışıyordu. Zehner,

her şeyi satıp dizel motorları elektrikli modern agregalarla değiştirdiği, artık tahıl öğütülmediği sadece hayvan yemi rendelendiği için oğluna, senelerdir torunlarının yüzünü göstermediği için gelinine ve nehirde bir kamp arabasında yaşayan Hollandalı bir kadına kızıyordu.

Buzun altından yüzeye çıktığında mavi kulak koruyucuları taktığını, gözlerinin de iğnelerle delinmiş gibi olduğunu söylüyordu. "Sadece suya düşmüş olsaydı gözleri o şekilde görünmezdi," diye anlattı. "Vücudunda ve kıyafetinde taşemenler ve buna benzer hayvanlar vardı," Sonra savaştan, Ordensburg kışlalarında halkın elit kişileri olarak yetiştirilen Nazilerden bahsetmeye başladı. "Altın sülün, altın sülün!" diye haykırdı. Merasim üniformalarında altın sülün vardı. Sonra çimento fabrikasında çalışan ve sürekli, Nazilerin Ordensburg'dan gitmeden hemen önce bu bölgeye gömdükleri söylenen hazineyi arayan, Strohwang'ı anlatmaya başladı.

Alma'yla birlikte mutfağa girdik. Zehner'in kendi kendine sürdürdüğü sohbet buradan da duyuluyordu. Reese teyze kız kardeşlerimle birlikte masada oturup örgü örüyordu. Mutfakta balık, büfenin üzerindeki rafta kutularda duran baharat, taze küçük ekmek, kahve ve kız kardeşlerimin en genci olan Renate'nin içtiği sigara kokusu vardı.

"Hmm, demek sen de geldin," dedi bir büyüğü Claudia. Az önce Hermann'ın yanına çıkmışlar, kapısı kilitliymiş, onlara cevap vermemiş, hiçbir ses çıkarmıyormuş. Claudia'nın kısa siyah saçları ve yanağında ufak bir beni var. Claudia ailemizde yanağında beni olan tek kişidir, diğerlerimizin ise dizinde, dizimizi büktüğümüzde

büyüyen, rengi solan ve neredeyse kaybolan, damla şeklinde, büyük bir ben var. Babalarımız aynı olmadığı halde üç kardeşte de bu ben sağ dizde bulunuyor. Claudia yakınlarda, buraya birkaç kilometre uzaklıktaki tepe köylerine yakın bir yerde yaşıyor. Bir öğretmenle evli ve yarı zamanlı olarak sağlık kliniğinde çalışıyor.

Kız kardeşlerin yanındaki masaya oturdum. Alma bana bir fincan kahve getirdi. Alma yanımıza oturamıyordu. Erken saatlerde balık tutmaya gidenler için kahvaltı hazırlamak zorunda olduğunu söyledi. Babam ve Hermann'a göre sabahın köründe kalkan erken balıkçıklar ve öğleden sonra nehre inen geç balıkçılar vardır. Geç balıkçıları pek takdir etmiyorlardı. Onlara kendi aralarında meyhane balıkçıları diyorlardı çünkü genellikle büyük laflar eder ve nehirden çok barda otururlardı. Alma büfeye geçip küçük kaplara reçel doldurmaya başladı. Bir anda gözümün önünde, bir zamanlar mutfakta, neşeli bir şekilde Fransızca şarkılar söyleyerek dans ettiği anlar belirdi.

Kız kardeşlerim Alma'nın her hareketini izleyip gizli gizli konuşuyordu. Alma çekmeceden çatal bıçakları çıkarıp önlüğünün ucuyla parlatmaya çalışıyordu. Artık genç olmadığı halde, hareketleri sanki terlikler üzerinde süzülüp dans ediyormuşçasına yumuşaktı. Annem onu saçma hareketler yapmaması için uyarırdı fakat o buna aldırmaz Fransız aksanını taklit ederek France Gall'in şarkılarını söylerdi. "Bu güzel bir partiiydi… … laa lala lalalaa… ateşi tutarken üzerimizde pembe bir kandil vardı," şarkıyı söylerken aynı anda hem cüce hem de bir peri gibi dans ederdi, ta ki annem de neşeleninceye kadar, ve hepimiz gülerek mutfakta otururduk.

Dün pazarın kurulması sebebiyle misafirhanemiz bir hayli yoğundu. Ayrıca balıkçılar dışında, civardaki tüm köprüleri kontrol eden, şu anda da misafirhanemizin önündeki köprüde çalışan köprü işçileri de buraya yerleşmişlerdi. Alma'nın çok işi vardı, yanımıza oturamıyordu. Kız kardeşlerin de bunu istediğini zannetmiyorum. Alma misafirhanemize boş bir pozisyon olup olmadığını sormaya geldiği günden itibaren onu hiç sevmemişlerdi. Fransızca takıntısıyla alay edip ona *Francesoir* ismini takmışlardı.

Renate cılız parmaklarını masadan kaldırıp elbisesiyle, sonra da kırmızı boyalı saçlarıyla oynamaya başladı. Kahverengi gözleri ve kalın rimel sürülmüş, yapışmış kirpikleri vardı. Sıska ve hastalıklı görünüyordu, şehirde insan kalabalığının arasında görsem tanır mıydım bilemiyorum. Eşi kısa süre önce onu başka bir kadın yüzünden terk etmişti, şimdi yine evlenmeden önce yaptığı gibi Trier'deki bir catering şirketinin satın alma bölümünde çalışıyordu.

"Yavaş yavaş kendime gelmeye başladım ve o herifi, aşağılamalarını, yaptığı her şeyi unutmaya başladım," diye bir büyüğüne anlatıyordu. Küçüğü konuşurken Reese örgü örüyordu. Sabahın erken saatlerinden beri mutfaktaydı ve hala ilerlemiş yaşı elverdiğince Alma'ya yardım ediyordu. Reese'in yanındaki sandalyede, annemin seneler önce ona hediye ettiği, beyaz suni deri çantası duruyordu. Çanta, Reese için çok değerliydi ve onun için önemli olan her şeyi içinde saklar, yanında taşırdı. Gençliğinden kalma eski aşk mektupları, yıpranmış bir ruj, seneler önce kapanmış bir sinemaya ait buruşmuş giriş kartları, pirit parçası, sakız kâğıdına yazılmış silik bir adres,

Valentin'in havacı kıyafetiyle çekilmiş resimleri ve bölgemizin savaş öncesine ait solmuş fotoğrafları.

Şenlik veya panayır zamanlarında müşterilere her zaman Reese hizmet ederdi. O günlerde hepimiz yardım etmek zorundaydık. Barın arkasında durup siparişleri hazırlamak, kilerden kola ve limonata çıkarmak, tezgâhın arkasındaki buzdolabına içecekleri doldurmak, çöpü atık deposuna götürmek, kaldırımı süpürmek gibi birçok görev vardı. Kız kardeşlerim mutfakta çalışırdı, Hermann dahi yardım ederdi. Bunun dışında Hermann, babama göre, ödevlerini yaparak okulu iyi bir dereceyle bitirmeliydi. Hermann'dan özel bir şey olmalıydı, liseyi bitirip üniversiteye gitmeliydi. Babam bunu, barın arkasında durup, büyük bir gururla anlatırdı. O zamanlar civarda okulu bitirip üniversiteye giden çocuk sayısı çok azdı. Hermann'a okumak zor gelmiyordu. Duyduğu veya okuduğu bir şeyi unutmazdı, okula başladığı gün zaten okuyup hesap yapabiliyordu.

"Hermann yukarıda odasında tek başına ne yapıyor, bilen var mı?" diye sordu ablalardan biri.

Reese, Renate'yle Hermann'ın patenlerle sıvı gübre kamyonunun arkasına, boşaltma bölümünün kenarına tutunup kaydıklarını, boşaltma musluğunun açıldığını, gübrenin üzerlerine boşaldığını ve elbiselerini evde nasıl sakladıklarını anlatıyordu. Reese hiçbir şeyi unutmuyor gibi, en ufak ayrıntıları dahi hatırlayabiliyordu. Yaşlandığımda Reese gibi olmak istiyorum ya da Zehner gibi, ama asla hiçbir şey yaşanmamışçasına suskun olan annem gibi olmak istemiyorum. Herkes günlerce evin içindeki iğrenç kokunun nereden geldiğini bulmaya çalışıyordu,

ta ki çiftçinin biri akşam barda oturup, kardeşlerimin kazasını gülerek anlatana kadar.

Reese sivri çeneli kafasını yana çevirdi, kıkırdadı ve Renate'ye muzip bir bakış attı. Alma masanın yanından, müşterilere siparişlerini götürmek için restoran kısmına geçmişti. Kız kardeşlerim Reese teyzeyle sohbet etmeye devam ettiler; akrabalığımız olmadığı halde ona teyze diyoruz. Soy ağacımızı çıkarsam, buruşmuş yüzüyle, sivri burnuyla ve alaycı bakan uyanık gözleriyle Reese de kesinlikle içinde yer alırdı. Bizimle sohbet ederken bir an eskisi gibi, mutfakta hep birlikte oturduğumuz zamanlardaki gibi hissettim. Claudia, liseye giden ve bir punk grubunda solist olan oğlunu anlatıyordu. Görünüşüyle, dudağındaki piercingleriyle dalga geçiyordu ama aslında bunlar onu rahatsız ediyordu. Renate güldü. Küçükken, saman yığınında ve ahırda Reese'in çocuklarıyla oynardı. O zamanlar ahırda inekler vardı, yeşil şişe sinekleri ve atsinekleri vızıldardı, ahır tavanının altında yuvaları bulunan kır kırlangıçları etrafta uçardı, inek sidiği, pislik ve ekşimiş süt kokardı. Renate'nin yüzü huzurlu görünüyordu. Sanki bu kadar zaman geçmemiş, nehir akmamış da parıldayan dalgalarında bu güzel anıları yansıtıyormuş gibi. Muhtemelen anılarında Reese'in oğlu Thorsten'le birlikte saman yığınının merdivenlerinden yukarıya tırmanıp tozlu samanda oturuyor ve aşağıdaki ahırı, inek sırtlarını ve sinek kovalayan kuyruklarını seyrediyor ve ineklerin memelerinden Reese'in bacakları arasında duran kovaya fışkıran sütün sesini dinliyorlardı. Eskiden Reese bu bölgedeki en büyük ve en güzel çiftliğe sahipti, yetmişli yıllarda ise toprak reformu ile birlikte çiftçiler,

tarlaların ortalarına yerleşim alanları kurmak zorunda kaldı, büyük ahırlar için bölgede yer kalmamıştı. Verimli üretim yapabilmek için en az yüz ineğe ihtiyacınız vardır aksi takdirde kooperatif bankasından para alamazdınız. Reese'in eşi Chrisand buradan taşınmak istemiyordu, böylece zamanla çiftçiliği tamamen bırakmışlar ve Chrisand, buradaki çoğu insan gibi, çimento fabrikasında çalışmaya başlamıştı.

Kız kardeşlerim Reese'le konuşurken yine küçük kızlar gibi davranıyorlardı. Renate parmağıyla saçını doluyordu, Claudia ise heyecanlı bir şekilde Reese'i dinlerken alt dudağını ısırıyordu. Sohbetin ortasında küçük ablam aniden, "Durum buraya kadar nasıl gelebildi, Hermann'ın nesi var?" diye sordu. Reese omuzlarını silkti, işaret parmağına biraz yün iplik doladı, yumak masanın altına yuvarlandı. Renate bizlere sanki sorunun cevabını bekler gibi, sanki olanları bilmemiz gerekiyormuş gibi baktı. Kimse cevap vermedi, ne söyleyebilirdik ki? Hermann son yıllarda iyice garipleşmişti, kendisini hayal kırıklığına uğratan kız kardeşleriyle ilişkisini kesmişti. Aslında herkes onu hayal kırıklığına uğratıyordu, kimse onu memnun edemiyordu. Peki, ne yaptı? Her şey eskisi gibiydi, hiçbir şey değişmemişti. Nehir evimizin önünden Uğultu'ya doğru akıyor, oradan da durmaksızın kayıp zaman gölüne dökülüyordu.

Biz mutfaktayken Zehner hâlâ barda oturup değişik surat ifadeleri yapıyordu. Alma servisleri yaptıktan sonra mutfağa, yanımıza geldi, ben de ağabeyimin odasına doğru, yukarıya çıktım. Koridorun sonunda, misafir odalarının bulunduğu giriş tarafında, Zehner'in ismimi

haykırdığını duydum, Alma da ona sessiz olması gerektiğini söylüyordu. Konuklara, restoran kısmından girmek zorunda kalmamaları için giriş kapısının anahtarları veriliyordu. Merdivenler birinci ve ikinci kata çıkıyordu. Merdiven sahanlığının birinde annemin boyadığı bir süt güğümü, duvarda ise yuvarlak içine alınmış Reiffeisen Bankası'nın, araba galerisinin, çimento fabrikasının, Zehner Değirmeni'nin reklam ilanları bulunan, Eifel bölgesinin topografik haritası duruyordu. Urft ve Kyll Nehirleri'nin, dar kayalık vadilerden geçen Sauer ve Nims Nehirleri'nin rotalarını görüyordum. Biri tükenmez kalemle bölgedeki köyleri (Hundscheit, Krekel, Wahlen, Floisdorf, Mürlenbach, Birresborn, Kyllburg ve Keldenich) daire içine almıştı, kireç ve kumtaşı ocaklarını izleyen bir rota. Merdiven ve koridor duvarlarında Hermann'ın balık çizimleri asılıydı, çizimlerin altına kötü yazısıyla balıklar hakkında yaptığı gözlemleri yazmıştı. Sonunda ağabeyimin odasının önünde duruyordum. Aslında hiçbir zaman kendine ait bir oda istememişti, beyaz fayanslı duş, bir dolap, bir masa, yatak, yatağın yanında balkon kapısı ile hepsi aynı şekilde kurulmuş olan misafir odalarının birinde kalmak istiyordu. Koridor nemli ve soğuktu, fazla müşterinin bulunmadığı ara dönemlerde tüm binayı ısıtmak masraflı oluyordu. Hermann, denizcilik işinden geri döndüğünde, biriktirdiği parayla bazı odalara tuvalet ve duş yaptırdı ve eve yeni bir yağ ısıtma sistemi kurdu. Kış aylarında gelir bazen o kadar düşerdi ki içki teslimatçılarının paraları ödenemezdi. Kapının önünde durup ağabeyimle konuşmaya çalışıyordum. Onunla balığa çıkmak istediğimi söyledim, şimdi veya yarın sabah erkenden, ilk balıkçılar nehre inmeden, tıpkı eskiden babamla yaptığımız gibi.

Cevap vermedi. Özellikle Hamburg'tan kalkıp geldiğimi ve Köln'de Eifel'e gelecek treni çok uzun bir süre beklediğimi anlattım. Nasıl olduğunu ve neyi olduğunu, neden konuşmak istemediğini sordum. Alma'nın çaresiz kaldığını, tek başına her şeye yetişemediğini söyledim, neden yaşlı balığı takıntı haline getirdiğini sordum, babamın uydurduğu saçma sapan bir hikâye olduğunu söyledim. Bu balığı kimse görmemişti, balıkçıların birbirlerine anlattığı hikâyelerden biriydi sadece ve babam kulak misafiri olduğu bu saçmalığa inanmıştı. Babam birçok hikâyeye inanır ve anlatırdı, tüm hayatı fantastik bir hikâyeden ibaretti. Bu saçmalıklara bir son vermediği takdirde akıl hastanesine yatırılacağını söyledim, aslında şu anda işte olmam gerektiğinden, iş yerindeki problemlerimden bahsettim, müdürümün bana izin vermek istemediğini anlattım ve ağabeyimin odasında neden suskun bir şekilde oturup kimseyi yanına almadığı için buraya geldiğimi de bilmediğimi söyledim.

"Hadi çık Hermann, balığa gidelim. Kız kardeşlerimiz de aşağıda, birlikte aşağıya indiğimizi görürlerse çok şaşırırlar, Alma da sevinçten havalara uçar. Alma'nın ağlamasını istemezsin, değil mi Hermann? Bunu istemezsin, Alma beni aradı, biliyor musun?" Tren yolculuğum esnasında kasetlerinden bazılarını dinlediğimi de söyledim.

Küçük bir güzellik abidesi: Nimfa. Güneşli günlerde sudan yükselen, henüz tamamlanmamış bir böcek. Gençliğini burada larva ve talancı böcek olarak geçirir. Fakat şimdi farklı ve daha güzel bir böcek olmak için havalanır; çiğden doğmuş, nehrin üzerinde süzülerek, rüzgârda uçuşan elbisesiyle, flüt sesi eşliğinde satir ve keçi tanrısının etrafında dans eder.

9.

Nehrin üstüne doğru, küçük akıntıların altına, suyun sakin ve düz bir bölümde toplandığı, köpüklü dalgaların oluştuğu, alabalıkların minik haşereler, toz kırıntıları, küçük böcekler, tohum ve yaprak gibi türlü yemler bulduğu yere doğru çıkıyorum. Hâlâ sürü halinde avlanan genç alabalıklara olta atıyorum. Seneler sonra yaşlandıklarında tek başlarına avlanacaklar, herkesi bölgelerinden kovacaklar hatta kendi türlerinin küçüklerini yiyecekler. Artık balık yakalamak istiyorum. İpin hafifçe gerildiğini, oltanın ucunda tanımadığım, tamamen yabancı bir şeyin olduğunu hissediyorum. O zamanlar balık tutmaya değer vermiyordum ama hatırladığım kadarıyla, başka bir dünyadaymışsın gibi bir his oluşurdu her defasında.

"Yemi alırsan seni serbest bırakacağıma söz veriyorum, şu anda burada söz veriyorum, olta ucunu yutmazsan seni serbest bırakacağım," diye kendi kendime mırıldanıyorum. Ve suyun hafifçe hareketlendiğini görüyorum, ipte hafif bir direnç hissediyorum, alabalık oltaya takıldı ve kaçmaya çalışıyor, ipi biraz, balık durup dinlenene kadar

salıyorum, yine ipe asılıyor, müthiş bir mücadele gösteriyor, sonunda gücü tükeniyor. Pes edip yorulmuş bir şekilde akıntıda yatıyor. Dikkatlice ipi geri çekiyorum, sudan çıkarıyorum. Renkli benekli, hafif kahverengi sırtlı, güzel genç bir nehir alabalığı. Nehir alabalıkları yaşlandıkça sırtlarındaki renk koyulaşır. Su gibi soğuktu. Ağzından oltayı çıkarırken kalbinin deli gibi attığını hissediyorum, sonra onu suyun altına tutuyorum, başını akıntıya tutup biraz gevşetiyorum ki kendine gelebilsin. Bir dahaki sonbahar yumurtlamak için, ormandaki dağ eteğinde doğan yan nehirlerden birine göç edecek. Suyun, ince kum ve çakıl üzerinden aktığı, yüzgecinin sudan çıkabildiği kadar sığ olduğu bir yer bulup, kuyruğuyla bir çukur açacak ve yumurtalarını bırakacak. Ergenlik çağında, bu nehirleri takip edip, sığ göletlerde yumurtlayan alabalıkları yakalardık, tahtalardan yaptığımız barikatların kurbanları olurlardı. Onları ortadan deler, içlerini temizler ve kamp ateşi yakıp kızartırdık. Çocukken yakalanan her balığı öldürürdüm.

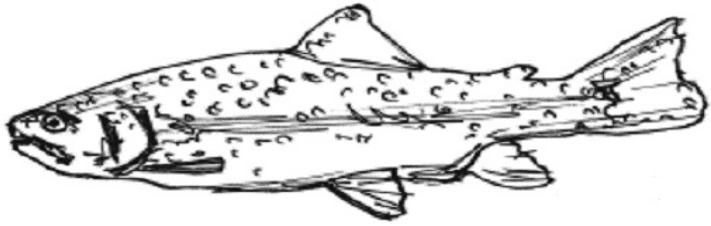
Alabalığı, ancak gücüne kavuşup akıntıyla baş edebileceği zaman elimden bırakıyorum. Belki bu tecrübe ona bir ders olur, kolayca kandırılamayacak, Methuselah[*]kadar yaşlanır ve torun sahibi olur. Babam bir keresinde balık tutmanın bir aldatmaca sanatı olduğunu söyledi, gerçek yaşam ise aldatmacayı, herkesin şansının eşit olabilmesi için belirli kurallara göre yapmaktır. Bu kural hayat, aşk

[*] Methuselah: Tevrat'ta bahsi geçen, Nuh Peygamber'in 969 sene yaşamış olan dedesinin ismi. Ayrıca bu isimde bir ağaç da vardır. Milattan önce 2800 yılından beri yaşayan en yaşlı organizmadır.

ve özellikle balıkçılık için çok önemliydi. Sanatın en büyüğü, her iki tarafın da şanslarının eşit olması sebebiyle, uçurma balıkçılığıydı. Buna karşın diğer tüm balık tutma metotları, et yemi veya kaşık zoka olsun barbarcaydı ve beceriksizlerle meyhane balıkçılarının işiydi. Daha sonraları, yaşlı büyük balığı tutmaktan vazgeçtiği zamanlarda, babam bu fikrini değiştirdi, belki de hayat hakkındaki fikirleri değiştiği içindir. Madem onu yakalayamıyordu o zaman hiçbir balık kalmayana kadar, geride sadece kendisi ve yaşlı balık *Ichthys* kalana kadar, mümkün olduğu kadar fazla balık yakalamalıydı.

Akıntının yukarısındaki sakin sularda, çimenlerin usulca nehre yaklaştığı ve sığ nehir çamurunda misk sıçanlarının mağaralarının bulunduğu yerde balık tutuyorum. Bu bölgede tren rayları nehirden neredeyse yüz metre uzaklıktadır. Hermann'la buraya sık sık gelirdik. Burada bana yüzmeyi ve dalmayı öğretmişti. Burada, balıkların nasıl avlandıklarını, sineklerin nasıl suyun üzerine indiğini, akıntı tarafından nasıl yakalandıklarını, mevsim değişimlerinde balıkların ne tür renkler aldıklarını izlerdik. Gök gürültüsünün ve şimşeğin olduğu yağmurlu havalarda su, hoş bir şekilde sıcak olurdu, vadinin üzerine şimşekler inerdi, her şey elektriklenmiş gibi görünürdü ve bizde yılan balıkları gibi nehrin içinde kıvrıla kıvrıla yüzerdik. Şimşekli havalarda balıkların neden bu kadar cana yakın olduklarını, neden onlara dokunmamıza ve avlanmalarını izlememize izin verdiklerini asla çözemedim. Alma da bizimleydi, üzerinde, nehir suyunun üzerinden süzülüp yere damladığı siyah bir mayo vardı. Gök gürültülü havalarda suya girmeye korkardı, ağacın altında oturup

ucuz polisiyeler okurdu. Alma'nın göğüsleri o zamanlar da büyüktü, teni bembeyaz parlardı, sol üst bacağının iç kısmında toplu iğne ucu büyüklüğünde bir et ben vardı. Geceleri şeftali kokan yatak örtüsünün altına girmeme izin verirdi. Kıkırdayıp güler, saçlarımı okşar ve baştan çıkarıcı uyduruk Fransızca kelimeler söylerdi. Bir gün, artık yanına gelemeyeceğimi söylemişti, kapısının önünde yalvararak dikildiğim kapısını kilitlemişti ve sonsuza dek cennetten kovulduğumu düşünmüştüm. Bu yüzden ağabeyimden nefret ediyordum, çünkü Hermann yüzünden yanına girmeme izin vermediğini biliyordum.

Gökkuşağı alabalığı (Oncorhynchus mykiss). Aslında bölgemizin balığı değildir, Amerika Montana'nın büyük dağ nehirlerinden bölgemize gelmiştir. Nehir alabalığından daha uzun olur, ufak sivri bir kafası vardır, ağız aralığı daha kısadır, alt çenesi biraz daha arkada bulunur, vücudu siyah ve renkli noktalarla bezenmiştir. Yan tarafları gökkuşağı renklerinde parıldar. Daha yaşlı olanlarda renkli noktalar kaybolur, sadece gölge gibi koyu noktalar görünür. Genç gökkuşağı balıkları sürü halinde yaşar, ergenlik çağlarında ise yalnız yaşarlar.

10.

Dün Hermann'ın odasının önünden mutfağa geri döndüğümde kız kardeşlerime, benimle de konuşmadığını bildirdim: "Odasından herhangi bir ses duyulmuyor… Belki de odasında değildir, odasını kilitleyip yan girişten dışarıya çıkmıştır,"

"Bu tam ona göre bir hareket olurdu," dedi kızgın bir şekilde büyük olan.

"Bir yerlerde geziniyor olabilir, biz de burada oturmuş onun için endişeleniyoruz," diye ekledi bir küçüğü.

Alma misafirhaneden mutfağa geri döndü, mutfak masasının önünde durdu ve dün akşam Sartorius'un geldiğini anlattı. Hermann onu da odasına sokmamıştı. Odasının kapısını zorla açmaya çalıştıkları için Hermann kapının önüne bir dolap itmiş. Kendine bir şey yapacak diye korkuyorlarmış.

"Şimdi bir anda aklına geliyor," diye ters bir şekilde fısıldadı büyüğü.

Alma, bu sefer Sartorius'un Hermann'ı götürmek için akşam yine geleceğini bildirdi. Ardından ilkbaharda

Uğultu'da bulunan Hollandalı kadından bahsetti. "Aşağıdaki kamp yerinde bir karavanda yaşıyordu, karavan hâlâ nehirde, su böyle yükselmeye devam ederse karavan sürüklenecektir,"

"Hermann'ın gönlü görür görmez o kıza kaydı. Erkekler böyledir işte," dedi Reese örgüsünü örmeye ve yün topu çekiştirmeye devam ederek.

Salm ve Knuppelglas misafirhaneye girdiklerinde Alma servis yapmak için bara geçti. Reese Hollandalı kadının karavanında Hermann'ın yemlerinin bulunduğunu anlattı, başka kimse yemleri o şekilde asamazdı. Hollandalı yazın sık sık verandada otururmuş.

"Hermann'ın onu ziyaret etmesi Alma'nın hiç hoşuna gitmiyordu," diye fısıldadı Reese. "Kışın birlikte buz balıkçılığı yapmaya gittiler, kadın bir anda kayboldu ve ilkbaharda, uğultunun önünde buz içerisinde ortaya çıkıverdi."

Reese bunları anlatırken Alma, Knuppelglas ve Salm'a servis yapıyordu. Durmadan konuşan Zehner'in yanında, barda dikiliyorlardı. Sanki seslerin daha da güçlenerek bize gelmesini sağlayan gizli kanallar bulunuyormuş gibi mutfakta konuşulan her kelimeyi duyabiliyorduk.

Her şeyi duymamızı sağlayan belki de çocukluğumuzda, müşterilerin isteklerini ve siparişlerini kaçırmamak için edindiğimiz kulak kabartma alışkanlığıdır. Salm ve Knuppelglas, nehre yavru balıklar bırakmaları gerektiğini anlattı. Hermann'ın yardım etmesini daha fazla bekleyemezlerdi çünkü su yükselmeye devam ediyordu ve ilerleyen günlerde sıcaklık düşüşü bekleniyordu. Önümüzdeki senelerde, nehirde balıkçılar için yeterince balık

bulunmazsa, belediyeden yeni siparişler alamayacaklarından korkuyorlardı. Alabalıkları nehre bırakırken onlara yardım eden Hermann'ı sordular. Balık yetiştirme konusunda her zaman Hermann'ın bilgisine ve yardımına güvenirlerdi; alabalıklarının ve gölgebalıklarının yaşadıkları yerleri, turnabalıklarının avlandıkları bölgeyi, genç balıkların hangi bölgede güvende olacaklarını ve yeterince beslenebilmek için minik yengeç ve kurtçukları nerede bulabileceklerini biliyordu. Yabancı sularda yaşadıkları ilk haftalar genç balıklar için tehlikelidir.

"Balıklar suyla sürüklenir ya da başka balıklar tarafından yenilirse bütün çabamız boşa gider, tek bir kuruş alamayız," diye kızdı Salm. Knuppelglas Hermann'ın birkaç aydır doğru düzgün ilgilenmemesinden şikâyetçiydi. "Hepsi Hermann'ın suçu. Gölette sadece şu yaşlı balık hakkında konuşur, başka hiçbir şeyle ilgilenmezdi ve sadece o kadınla takılırdı. İflas edersek bunun zararını karşılamak zorunda, bizi böyle yüzüstü bırakamaz," Knuppelglas'ın kavgalardan dümdüz olmuş ve yamulmuş kemikli bir burnu var. Eskiden tren istasyonunda vinç operatörü olarak çalışırdı. Birkaç sene önce, sürekli karıştığı kavgalar yüzünden işine son verilmişti. Sonra babası gibi hurda satmayı denedi fakat başarılı olamadı ve iflas etti. Şimdi Salm için çalışıyor ve balık göletlerinin yanındaki bir evde oturuyordu. Hermann'ın yardımıyla yeni göletler ve ikinci bir üreme çiftliği inşa etmişlerdi. Genç balıklar üç aylıktı, serçe parmak boyundaydı, derileri henüz saydamdı, iç organları hatta atan kalpleri belli oluyordu. Knuppelglas çok hızlı konuşuyordu, o kadar hızlı konuşuyordu ki ne konuştuğunu bildiğinden şüphe edersiniz. Ayağında çizmeler,

üzerinde işçi pantolonu, parafinli bir ceket ve kafasında beysbol şapkası vardı. Gregor von Salm'ın üzerinde ise eskimiş siyah bir takım vardı, balık göletlerinde çalışırken bile takım elbise giyerdi. Knuppelglas'ın tersine kısa boyluydu ve zayıftı, ince kaşları, açık mavi gözleri vardı. Salm her zaman bir züppeydi ve soylu olmakla gururlanırdı ancak ailesi o kadar fakir düşmüştü ki içerisinde yaşadıkları şato dahi artık onlara ait değildi. Salm, Alma'nın köprü işçilerinin biriyle konuşmasından şikâyet ediyordu. Alma ona kendisini rahat bırakmasını, kiminle konuştuğunun onu ilgilendirmeyeceğini söyledi.

Gençken Alma, erkek kardeşi, Knuppelglas, Salm, Hermman ve ben birlikte dolaşırdık. Virajlarda, buz mağaralarındaki tebeşir ocaklarında, kullanılmayan maden ocaklarının tünellerinde, son savaştan kalan toprak barınaklarında ve oyuklarda gezerdik. Bir gün oyukların birinde küflü yapraklar üzerinde oturuyorduk. Alma kazağını çıkarmıştı. El fenerinin ışığı dizini aydınlatıyor, bacaklarının arasından yukarıya doğru süzülüyordu. Salm, Alma'nın erkek kardeşine, Alma'nın önümüzde soyunması için para vermişti. Salm ona dokunmak üzereydi. Birden Alma'nın erkek kardeşi feneri Salm'in ağzına soktu. Şişkin yanaklarının içinde ışıldıyordu, erkek kardeşi feneri birkaç kez yakıp söndürdü. Hermann oyuktan dışarıya tırmanıp kaçtı. Alma'nın erkek kardeşi bize de kaybolmamızı söyledi ardından fenerin ışığı, pantolonu aşağı inmiş bir şekilde ereksiyon olan Sam'i gösteriyordu.

"Hadi Bay Kont, çıkın dışarı, defol!" diye güldü Alma'nın kardeşi. Salm sürünerek dışarı çıktı, nişancı çukurunda durup pantolonunu ilikledi, paçalarındaki tozları

silkeledi ve her zaman yanında taşıdığı atkısını gömleğinin yakasına soktu. Salm yatılı okulda okuyordu ve sadece tatillerde eve geliyordu, o sıralar sonbahar tatiliydi, ormanın zeminine yapraklar yağıyordu. Nişancı çukurlarından nehir kıyısına giden tepeden aşağı yürüdük ve Hermann'ı orada oturmuş bir vaziyette ağlarken bulduk. Yusufçuklar ve rengârenk parıldayan kız böcekleri, sığ, çamurlu kıyı suyunun üzerinde süzülüyor ve ani hareketler yapıp bir anlığına görünmez oluyorlardı. Alma kardeşiyle toprak oyukta kalmıştı. Akşam eve döndüğünde odasına girip kapısını kilitledi, ne beni ne de Hermann'ı odasına soktu.

Knuppelglas barda Hermann'a kızıyordu, iyice hiddetlenip, öfkeyle burnundan soluyarak mutfağa daldı, bizi fark etmeden yanımızdan geçip Hermann'ın odasına doğru koştu. Paldır küldür merdivenlerden yukarıya çıkışını ve Hermann'ın kapısını yumrukladığını duyduk. Hermann'a artık dışarıya çıkması için bağırıyordu.

"Delirdi mi bu adam, kendini ne zannediyor?" diye öfkelendi ablam. Knuppelglas, ağabeyimden herhangi bir cevap ya da tepki alamadan geri döndü.

"Belki gerçekten de odasında değildir," dedi Alma misafirhane kısmından geri dönerken.

"Bizim de vaktimiz sınırlı," diye tısladı Renate. "Elimizden ne gelir, burada daha ne yapacağız?"

"Böyle davranmanın tam da sırasıydı sanki biz ona muhtacız," diye tespitte bulundu Salm. Balık göletleri Salm'a aitti, ailesinden geriye kalan tek toprak mirası onlardı. Eskiden Von Salm'lar neredeyse bölgenin tamamına sahipti.

Babası öldüğünde kumar borcu olduğu ortaya çıktı, şatoyu ve arazileri rulet masalarında kaybetmişti. Yaşlı Salm haftalarca ortadan kaybolup bir anda ortaya çıkar, geç saatlere kadar barda oturup büyük laflar ederdi ve sonunda yanında, hesabı ödeyebilecek kadar parası olmadığı ortaya çıkardı. Ölümünden sonra Von Salmlara, *Yüksek Belediyeler Birliği*'ne ait olan şatonun yan binasında ömür boyu oturma hakkı verilmişti.

Gregor son zamanlarda şehirde yaşıyordu, ailesiyle neredeyse hiç görüşmüyordu, yaşlı Salm oğlunun üniversite okuduğunu ama yine de ondan bir şey olmayacağını söylerdi. Babasının ölümünden sonra Gregor miras hakkını devralmak için geri dönmüştü. Akbalıkçıllar tüm balıkları yemişti ve göletler kumla kaplanmıştı. Hermann ve Knuppelglas balık yetiştirme çiftliklerinin inşasında ona yardımcı olmuşlardı. Kazma makinesiyle göletleri kazdılar, tabanını kireçle arındırdılar, çürümüş setleri yenilediler, bir sene sonra üreme çiftliğini inşa ederek alabalık yetiştirme işine başladılar.

Sürü her zaman huzursuzdur. Belki de bu onlar için bir kurtuluştur. İlk başta minicik, neredeyse saydam, ışıktan kaçan, etrafta dolaşan yaratıklardır, daha sonra tek bir organizma, tek bir büyük balık haline gelirler. Sonrasında ise koyu renkli, parmak uzunluğunda balıklar olarak görünürler.

11.

Kıyıda akçaağaçlar duruyor. Su, ayak bileği seviyesinde, taşların üzerinde parıldayarak sıçrıyor. Balıkçılar geçiyor, tren rayı köprüsüne doğru iniyorlar, köprüye tırmanıp, nehrin üzerindeki rayların yanındaki iskeleden geçip, girişinde verandalı küçük düz tahta bir yapı olan, içerisinde bir büfe, duşlar ve tuvalet bulunan kamp lokalinin bulunduğu kamp yerine giden çimenlerde yürüyorlar. Suyun içerisinden çıkıp kıyıya oturuyorum ve bu sabah kilerden aldığım sert içkiden içiyorum. Birkaç yudumdan sonra suyun üzerinde süzülüyormuşum gibi, akıntıya kapılan bir parçacıkmış gibi hissediyorum.

Dün kız kardeşlerimle birlikte Hermann'ın yanına çıktığımız anı düşünüyorum. Bütün gün oturup bir gelişmenin olup olmayacağını beklemek istemiyorduk. Küçük ablam huzursuzdu, iş yerinden sadece bir günlüğüne izin almış ve patronuna ertesi gün tam zamanında görev başında olacağına dair söz vermişti. Hermann'ın birkaç sene önce düzenleyip, kendine çalışma odası haline getirdiği deponun önünden geçtik. Pencerenin önündeki masada bir bilgisayar, irsaliyelerin ve faturaların bulunduğu bir klasör, onun

yanında içlerinde yem sinekler, olta uçları ve olta iplerini sakladığı bir yığın sigara kutusu duruyordu. Çalışma odasından dik bir merdiven bira kilerine iniyordu; kiler merdiveninin yanındaki eşiğin üzerinde, paslanmış teneke kutular, un kurtları ve gece solucanlarıyla dolu cam bardaklar, tahta ve çalı kurtları, serin talaş üzerine yerleşmiş kulak kurtları, içerlerinde kurumuş otlar, yakalanmış çekirgeler, mayıs ve su sineklerinin bulunduğu şişeler, babamın üzerlerinde mavi-yeşil kurt sinek larvalarını yetiştirdiği, içlerinde bir parça et veya ciğer bulunan teneke kutular duruyordu. Larvaların damla şeklinde ve fildişi renginde vücutları, minik, koyu renkli, pörtlek gözleri vardı. Babam onları sivriltilmiş altın kopçaya, canlı bir şekilde, vücutlarını patlatmadan çok dikkatli bir şekilde takmıştı. Babam kendini içkiye verip hasta olduğunda neredeyse tüm zamanını kilerde geçirir, yemleriyle deneyler yapardı, o zamanlar bize hayalet gibi görünürdü. Arada sırada sarhoş bir şekilde kiler merdivenlerinden, ayakları ve elleri üzerinde tırmanır ve dışarı çıkmak isterdi. Fakat annem önlem alıp kiler kapısını kilitlemiş olurdu, babamı kilerden dışarıya salmak istemiyordu çünkü çıktığında kudurup evi yıkar döker ve anneme vururdu. Babam, tekrar merdivenlerden aşağıya yuvarlanana kadar sızlanarak kilitli kapının önünde otururdu. Bir süre sonra oradan teneke kutularına, şişelerine, yemlerine, kitaplarına ve kalın, kuru taş duvarın yanından akan nehrine, tonozlu kilerine geri dönerdi. Kulağını nemli taş duvara yasladığında, Uğultu'dan gelen bir fısıltı duyduğunu zannediyordu ve o deli haliyle, Uğultu'dan seslerini duyduğunu zannettiği balıklarla ve ölmüş insanlarla konuşuyordu.

Kız kardeşlerimin arkalarından, kiler kapısının önünden geçerken, Renate ablasının eline dokundu. Çocukluğumuzda ayrılmaz bir ikiliydiler ve genelde el ele dolaşırlardı. Okuldan döndükleri bir gün babam Alma'yla birlikte aşağıda, kilerdeydi. Koridordan Alma ve babamın seslerini duyuyorlardı. O günden sonra, merdivenlerin yanındaki koridorda geçirdikleri bu dakikalardan sonra, bir daha asla kilere girmeye cesaret edememişlerdi.

Merdivenleri çıkıp koridoru geçerek Hermann'ın odasına doğru gittik. Üçümüz kapının önünde dikilip onunla konuşmaya, kapıyı açması için ikna etmeye çalışıyorduk. Sonunda Claudia ona, artık büyümesini ve herkesin yaptığı gibi olayları kabullenmesi gerektiğini söyledi. Hermann cevap vermedi. Çok sessizdi, Hermann'ın odasında olup olmadığını bilmiyorduk. Renate'nin aklına, yan odadan odasına bakma fikri geldi. Korkuluktan olabildiğince sarkıp, üzerinde yalnızca eski püskü eşyalar ve plastik sandalyeler bulunan, Hermann'ın odasındaki küçük balkona baktım, ancak pencerenin önündeki perdeler sıkıca kapatılmıştı.

"Leo, bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Claudia.

"Eskiden buradan diğer odaya tırmanırdık," dedi Renate. Korkuluktan tırmanmak üzereyken beni geri çekti. "Boş ver Leo, o kapıyı da kilitlemiştir."

Sonunda koridordan, içinde bir kanepe, koltuklar, televizyon ve müşterilerin içeceklerini kendilerinin alabileceği bir bar bulunan, konforlu döşenmiş bir oda olan, ortak salona geçtik. Çocukken burada oturup televizyon seyrederdik.

Küçük kız kardeşim duvara yaslanmış bir şekilde durup başının döndüğünü, burada ne işinin olduğunu bilmediğini, Hermann'ın yardım kabul etmeyeceğini, kafasına koyduğunu yapacağını, her zaman böyle yapıp kimseyi umursamadığını, söyledi. Önemli işinden bahsetti, firmanın tüm satın alma işlerinden sorumlu olduğunu ve siparişleri kontrol edip nakliyecilere teslim etmek için akşam ofise gitmesi gerektiğini söyledi. Bunu yapmadığı takdirde, birçok şubenin ertesi gün malı olmayacaktı. Yanındaki duvarda Hermann'ın bir yayınbalığı çizimi asılıydı. Görür görmez, çocukluğumuzda Hermann'la birlikte sığ suda durduğumuzu, Hermann'ın dikkatli bir şekilde taşı yukarı kaldırıp, çamurun durulmasını beklediğini ve koca kafalı, şaşı gözlü, uzun kulaklar gibi kafasının arkasında duran yüzgeçleri olan, ilkel balığı bana gösterdiğini hatırladım. Yüzme kesesi bulunmayan ve küçük bir insan gibi nehir dibinin üzerinde gezinen bir balık.

Büyük kız kardeşim, Alma hakkında konuşuyordu, Hermann'ın tuhaflaşmasına onun sebep olduğunu söyledi, ayrıca bazı müşterilerle -bunların arasında Salm da bulunuyordu- ilişkisi olduğunu duyduğunu ekledi.

"Hakkında konuşulan diğer şeyleri saymak bile istemiyorum," diye ekledi kızgın bir şekilde.

"Hermann'ın yerinde olsam onu çoktan evden kovardım," diye bir küçüğü hayıflandı. Aslında kız kardeşlerim Alma hakkında her zaman kötü şeyler konuşudu, özellikle, daha uzun süre evde kalan, biz diğerleri baba ocağından ayrıldıktan sonra dahi uzun süre burada yaşayan, küçük ablam.

Claudia en son, karnaval zamanı olanları anlattı. "Tören için büyük bir gemi inşa ettiler. Geminin üzerinde Hermann oturuyordu, elinde büyük bir olta ve oltanın ucunda, çıplak göğüslü denizkızını simgeleyen Hollandalı kadın," Son nişancı festivalinde de Hermann, tamamen sarhoş bir şekilde ve başında kartondan bir taçla, Salm ve Knuppelglas'ın çektiği el arabasında oturarak sokak sokak gezdiğini anlattı. Kısa süre önce de, tüm geceyi kamp lokalinde geçirdikten sonra sokaklarda yalpalaya yalpalaya yürümüş, kilise şarkısına ait bir mısra olan "Mutluluğumuz… Bizim mutluluğumuz!" diye haykırmış, sonunda kollarını iki yana açarak yolun üzerine boylu boyunca yatıp ağlamaya başlamış. Yerden kaldıramamışlar. Claudia'nın sesi yükselmeye başladı: "Olup olacağı buydu, insan böyle bir kardeşe sahip olmaktan utanç duyuyor," Köprü işçilerinden biri içeriye girdiğinde sustu. İşçi, buzdolabına yöneldi, bir maden suyu alıp bir dikişte içti ve sonra kahvaltı etmek için aşağı indi.

Küçük kız kardeşim camdan dışarıya, nehrin diğer yanında bulunan, harap olmuş Reese'in çiftliğine doğru baktı. Ahırın yontma taş duvarının yanından ince bir patika geçiyordu. Nehir çalılarında alçak fundalıklar, söğüt, dokunmabana çiçeği, ok başı ve kamışlar büyüyordu, bir balıkçıl kuşu dikkatli bir şekilde sığ nehir suyunda yürüyordu, birden durup suyun içerisinde gördüğü bir şeye dikkat kesildi. Koridorda biri, gıcırdayan tahtaya bastı. Geç vakitte, annemin, kıt günlük kazancının bulunduğu kasayla birlikte yorgun bir şekilde merdivenlerden yukarıya çıkışını, misafir odalarından çıkan yabancı sesleri, anneme eşlik eden sevgilileri, yakaladıkları yılanbalıklarını

kovayla salona taşıyan balıkçıları ve ertesi sabah kovanın çalındığını anımsadım. İçinde yılanbalıklarının bulunduğu kovayı aramamız gerekiyordu çünkü onlar misafirlere hazırlanacaktı. Mutfakta, ocağın üstündeki su kaynıyordu, derileri daha kolay ayrılsın ve lezzetli olsun diye, yılanbalıkları canlı olarak kaynar suya atılırdı. Yılanbalıklarını dans salonunda aradık, dans pisti döşeme cilası gibi kokuyordu, masaların altına girdik, kaloriferlerin arkasına baktık, eskiden meyhane oyuncularının hazırlandıkları, eski püskü eşyaların durduğu ve duvarın tozlu, eski krepon kâğıtla kaplı olduğu sahnenin altına baktık. Yılanbalıkları yoktu, sanki yer yarıldı da içine girdiler. Hermann bize yılanbalıklarının geceleri çimenlerin üzerinde sürünerek ineklerin memelerinden süt içmeye gittiklerini ve doğdukları nehrin kokusunu, kendilerinden sonra gelen nesilleri için, denizin derinliklerinde bir yere bıraktıklarını anlattı. Öyleyse başka sihirli numaraları neden olmasın? Kaybolmak veya görünmez olmak gibi. Aramaya devam ettik; annemin piyanosunun durduğu salonun sahnesinin üzerinde, Jakob amcanın yaptığı yağlı boya resmin -tepedeki manastır kilisesini, tren istasyonunu, tünel girişini, mavi bir şerit gibi parlayarak bölgenin etrafında dönen nehrimizi gösteriyordu- bulunduğu pencerelerin arasındaki duvarda. Jakob amca bu tabloyu, savaş esiri olarak Rusların elinden kurtulup geldikten sonra yapmıştı. Haftalarca hiç konuşmadan sahnede oturup, ekleme binanın çatısından nehri seyrederek yapmaya başlamıştı. Nehirde gördüklerini, oturduğumuz yeri, olduğu gibi değil, Sırbistan'dan Eifel'e yayan geldiği zaman hatıralarında kaldığı gibi, memleketini nasıl görmek istiyorsa o şekilde

resme almıştı. Tablosunu bitirdikten kısa bir süre sonra da ölmüştü. Bunun üzerine, aslında ağabeyi Jakob'a düşen misafirhane, anneme miras kaldı. Babamın ölümünden önceki seneler salon, kahve turları düzenleyen kişilere kiralanıyordu. Yaşlı insanlar otobüslerle gelir, sahnenin önüne kurulan uzun bir tahtanın önünde oturup onlara yastık, battaniye, halı veya başka şeyler kakalamaya çalışan satıcıları dinlerdi. Bir gün ikindi vakti, misafirhanede kimse yokken, Hermann'la birlikte, devamlı müşterilere ait bankın altına girip uyuyakaldığımızı ve ancak akşam uyandığımızı hatırlıyorum. Bankın altından çıkmaya cesaret edemiyorduk. Barda adamlar kavga ediyordu, bira göletlerini, çimento işçileri, çiftçilerin ve kamyon sürücülerinin ayakkabılarını görüyordum. Şişeler kırılıyordu. "Seni öldüreceğim!" diye bağırıyordu biri. Sartorius kavga edenleri ayırmak için gelmişti. Herkes gidip restoran kapısı kilitlendiğinde Alma'nın spor ayakkabılarını gördük, pencereyi açtığında Uğultu'nun sesinin içeriye yayılışını duyduk.

Yapraklar suyun üzerine düşüyor, dönerek akıntıyla sürükleniyor, hatıralar ve rüyalar da akıp gidiyor. Hayallerimiz ve gerçek arasında bir fark yoktur, her şey bir gün nehrin dibine, sessiz anılara, yalnızlığa çöker. Babam her zaman gerçek balıkçılığı sadece tek başına yapabileceğini söylerdi. Hatırlamayı da sadece tek başına yapabilirsin, yalnızlığın dibi ve derinliği böyledir. Bir su karatavuğu çalılıkları eşeliyor, kamp yerinden gelen sesler duyuyorum. Salm ve Knuppelglas kamyonetlerinden inip lokale giriyordu. Dün bütün gün suya genç balıklar bıraktılar, bugün de o işle uğraşıyorlardı fakat artık aceleleri yoktu,

çünkü hava düzelmişti, dün olanları unutturacak kadar güzel, ılık bir sonbahar günü. Yine dün sabah, Hermann'ın odasına giremeyip mutfak masasında bir arada oturduğumuzda, yaptığımız konuşmalarımız geliyor aklıma. Alma köprü işçilerine servis yapıyordu, biz Hermann hakkında konuşuyorduk, ne yapabileceğimizi düşünüyorduk. Büyük ablam Hermann'ın her zaman biraz tuhaf olduğunu söyledi, çimento fabrikasında geçirdiği kaza sonrası daha da beter olmuştu.

"Ondan utanıyordum," dedi Claudia. "Eşim okulda öğrencilerinin yaptığı terbiyesizce yorumları dinlemek zorundaydı… Sonra, peşinden köpek gibi koştuğu şu Hollandalı kadın. İlkbaharda nehirde bulunduğu zaman insanlar, Hermann'ın bu işte parmağı olduğunu düşündü. Elbette siz pek önemsemezsiniz, ne de olsa buralarda yaşamıyorsunuz."

Küçük ablam: "Kendini odaya kilitleyerek dışarıya çıkmak istememesinin nesi bu kadar kötü? Hermann yalnız olmak istiyor, bunu her zaman istiyordu zaten," diye belirtti.

Alma mutfağa dönmüştü, ekmek dilimliyordu, dilimlenmiş sucukları buzdolabından çıkarıp tabakların üzerine dizerken, Hermann'ın geçen aylarda yine Salm ve Knuppelglas'la takıldığını anlattı, tıpkı evden ayrılıp denize açıldığı zamanlarda olduğu gibi. Yine sık sık kamp lokaline giderdi, oraya sadece ayak takımı, uyuşturucu kullanan tipler ve Amerikalılar takılırdı. Alma, misafirhane kısmına kahve ve çay götürdü. Mutfağa döndüğünde Reese'in getirdiği sepetin içinden birkaç yumurta aldıktan sonra omlet yapmaya başladı. Reese hâlâ birkaç

tavuk besliyor, bize gelmeden önce ahıra uğrar tavuklara bakar ve yumurtaları toplardı. Alma, yumurtaları peş peşe aldı ve üzerindeki tüyleri temizledikten sonra onları tavanın kenarında kırdı.

Claudia ve Renate yine Hermann'ın yanına çıkmışlardı. Alma, kız kardeşlerin senelerdir aramadığını, ne Hermann'la ne de annemizle ilgilendiklerini söyledi. Hatta Claudia pazara giderken, misafirhanenin önünden geçmemek için yolu değiştirip, karşı yola geçiyormuş, zaten, burada kimsenin sevmediği lise öğretmeni, kocası yüzünden kendini bir şey zannediyormuş. Oğlunun arkadaşlarıyla ara sıra buraya gelip langırt oynadığını bilse…

Alma omletlerle birlikte restoran kısmına geçti, tekrar geri dönüp dolaba gitti, en üst kapağı açtı, parmak uçlarında yükselerek baharatları çıkardı ve müşterilere götürdü. O esnada istasyona bir tren girdi. Kırklı yılların sonlarına doğru babam, bu trenlerin biriyle Eifel'e gelmişti. Tanıdıklarından biri bulunduğumuz yeri, balığı bol ve temiz sularını, derinliklerinde kol boyundaki yılan balıklarının yaşadığı kraterleri hayranlıkla anlatmıştı. Olta takımını, sırt çantasını, birkaç giyecek eşyasını ve birçok kitabını yanında getirmişti. Paul Maclean'in hediye ettiği sinek, balıkçı yeleğinin göğüs cebinde asılıydı. Maclean o zamanlar çoktan ölmüştü, Montana'da bulunan küçük bir şehirde, kumar borcu yüzünden vurulmuştu, kardeşi Norman da o esnada Paul ve uçurma balıkçılığı hakkındaki ilk kitabını yazıyordu. Babam uzun boylu ve zayıftı, Reese'in anlattığına göre, küçük, renkli alakarga tüyleri olan bir şapka takan, dikkate değer genç bir adamdı. Burada geçireceği tatil boyunca alabalık yakalamak istiyormuş,

bölgemizde bulunan en iri alabalığı yakalamayı hedeflemişti. Ondan sonra birkaç sene daha çalışmayı planlıyordu, seyahat edecek ve kitap yazacak kadar parayı biriktirene kadar çalışacaktı.

Babam misafirhaneye ilk kez adım attığında, tıpkı bugün olduğu gibi güzel bir sonbahar sabahıymış, içeri girip bara oturarak bir bira ısmarlamış. Annemi fark edince gözlerini ondan ayıramamış. Annem barın arkasında bir taburede oturuyormuş. Omuzlara kadar inen, gür kestane kırmızısı saçları ve yeşil kedigözleri olan annemin üzerinde beyaz puantiyeli mavi elbisesi varmış. Babam ondan o kadar etkilenmiş ki bir süreliğine balıklara karşı olan zaafını dahi unutmuş. O an anneme âşık olmuş. Annem ondan birkaç yaş büyük ve birçok konuda daha tecrübeliydi. Birkaç ay sonra da evlenmişler. Babam belki de bundan sonra artık çalışmak zorunda kalmayıp kendini balık tutkusuna adayabileceğini düşünmüştü. Fakat gerçeğin yüzü farklıydı, maddi açıdan destek olabilmek için bir iş bulmak zorundaydı. Önceleri montaj işinde çalıştı, ta ki çimento fabrikasında bir pozisyon bulana kadar. Gittikçe halinden şikâyetçi olmaya başlıyordu, içki içip, hayatta neler kaçırdığını, ne kadar yetenekli olduğunu ve yapmak istediği birçok şeyin olduğunu sayıklayıp dururdu. Ama yeteneği yoktu, sadece balık tutkusu vardı. Memleketinde bir hırdavatçıda çalışıyordu, kafası kitapları ve hayalleri ile doluydu. Annem daha sonra, kendisiyle sadece çalışmak zorunda kalmamak için, rahat bir hayat yaşamayı ümit ettiği için evlendiğini başına kakıp durdu.

Babam barın arkasında durduğunda müşterilerle birlikte içki içer ve anlamlı laflar ederdi, herkese ne kadar

cahil olduklarını hissettirir, hayranlık duyduğu Bakunin ve Stirner'ın kitaplarından, Izaak Walton'un *Kamil Balıkçı* eserinden alıntılar yapardı. Buradaki insanlar için bunlar bir şey ifade etmiyordu. Sarhoş bir şekilde, sayısız büyük ve küçük nehirle çevrili bir su bölgesi olan Eifel'in balıkları hakkındaki bilgisiyle ve bu bölgenin kronolojisini yazacağını söyleyerek kasılırdı. Kronolojisi, henüz Eifel'de insanların yaşamadığı, yalnızca denizlalelerinin, mercan resiflerinin ve ilkel balıkların bulunduğu, sığ bir deniz olduğu zamandan başlayacaktı. Buzul Çağı sonladığında kıtalar dağlara dönüşmüştü ve denizler geri çekilerek ıssız çöl bölgelerini oluşturmuştu. Bu sıcak ve kuru iklim çağında, yağmur yağdığı zamanlar vadimiz su baskınlarına uğramıştı. Milyonlarca yıl sonra yeni dünyalar oluşmuştu, aynı şekilde vadi de, yüzyıllar boyunca yolunu açıp, sık dağlıklı geçitlerin arasından geçen, ağaçların dalları gibi yamaçlardan aşağıya dökülen, berrak göller ve çaylarla beslenen nehriyle, bugünkü görünümüne ulaşmıştı. Babam Eifel'e yerleşen halkları anlatırdı. Keltleri, Frankları, yağmacı Vikingleri, Romalı villaları ve kaleleri, karanlık ortaçağı, Prusya egemenliği ve Fransa Savaşı'nın olduğu dönemi, Napolyon'un ordusuyla Mısır'ı fetheden ve bu büyük generalle Rusya'ya yürüyüp orada donarak ölen insanları, tren hattının inşasını, Eifel'in önemli bir muharebe meydanı olduğu Dünya Savaşı'nı… Babam insanları ve ilkel balık *Ichthys*'ı anlatırdı.

Sarhoşken, "Bir anlığına görünen, dalga üzerindeki minik köpüklerden başka bir şey değiliz," diye filozofça konuşurdu. Hohlmeier, Mettgraf, Braden, Kronbus, Claes, Schwickrath, Delamot, Welter ve barda duran her kim

varsa konuşmasını dinliyormuş gibi yapar ve onun hesabına sarhoş olana kadar içki içerlerdi ve kendileri de, babamın inanmaya hevesli olduğu uyduruk ve yalan hikâyeler anlatırlardı. Babam hepsini defterine not eder ve gerçekten hepsine inanırdı, aptal bir adam değildi hâlbuki tam tersi bir bakıma zeki ve bilgiliydi. "Kimse neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemez, o nedenle ne kadar fantastik olursa olsun inanmak istediğine inanmak daha akıllıca olur," demişti bir keresinde.

Hermann da babam gibiydi, özellikle nehir ve balıklarla olan ilişkileri aynıydı. Babam Hermann'ı henüz küçük bir çocukken dahi balığa götürüyordu. Bir süre sonra beni umursamamaya başladı, o kadar hevesli bir öğrenci değildim. Hermann, babam için öz oğlundan da öteydi. Hermann'ın liseye gitmesini istiyordu, onda büyük yetenekler görüyordu. Hermann, babamın yapmak isteyip de yapamadıklarını gerçekleştirmeliydi.

Ağabeyim matematik problemlerini gerçekten sınıf arkadaşlarından daha hızlı çözüyordu, soruya bakar ve çözümü anında söylerdi ancak imlayı pek beceremiyordu, çok fazla hata yapıyordu hatta o kadar çok yapardı ki genelde ne yazdığını kimse anlayamazdı. Birkaç sene sonra okulda, Hermann'ın oturduğu sırada oturup soruları onun gibi çözemediğim zaman, öğretmen acıyarak bana baktı ve "Hermann'ın kardeşi olduğundan emin misin?" diye sordu. Hermann o sırada liseler arasında en iyi eğitimin verildiği Gymnasium'da okuyordu. Ancak düşündüğümüzün tam tersi, orada okumak ona o kadar kolay gelmemişti. Tek başına en arka sırada oturup balık resimleri yapardı, balık tutmanın hayalini kurar, okulu asar ve nehir

boyunca turlardı. Bazen akşamları gizlice Alma'yla buluşurlardı, gece yarısına kadar oturup sohbet ettikleri Meryem Sütunu'na kadar yürüyüş yaparlardı. Alma'ya daha o zamanlar, tüm o anlamsız şeyleri öğrenmek istemediğini, hiçbir şeyi anlamadığını ve anlamak da istemediğini anlatıyordu. Babam ne kadar ikna etmeye çalıştıysa da Hermann okulda hiçbir çaba harcamıyordu, Gymnasium'daki okul arkadaşlarının alay konusu olmuştu ve sonunda orayı terk ederek bölgemizdeki küçük okulumuza tekrar devam etmek zorunda kaldı.

Yayın balığı (*Cottus gobio*). Geniş ağızlı şişman kafaları, taşların altındaki bir delikten bakar. Suyu bulandırır, tıpkı Zehner'in yararsız, saçma sapan konuşmaları gibi, kimsenin duymak istemediği şeyleri ortaya çıkaran bir hikâye anlatıcısıdır. Yayın balığının yüzme kesesi yoktur, geceleri, göğüs yüzgeçlerini iyice açıp, sarsıla sarsıla nehrin dibinden hareket eder. Çomak şeklinde pulsuz gövdeleri vardır. Sırtı düzensiz benekli, leke desenlidir ve yüzgeçleri gri renktedir. Sırtında kuvvetli, arkaya doğru eğilmiş bir dikeni vardır. Büyük lekeli göğüs ve karın yüzgeci bulunur. Bu çirkinlikten dolayı da sürekli hikâye anlatır.

12.

Nehir, her şeyin çözünmez bir şekilde kazındığı bir matristir -böylece bizim için gizli kalır- yine de orada olduğunu, sezilebileceğini ve hayal edilebileceğini biliyorum, belki balıklar da biliyordur. Nehirde durup balık tutmak bana iyi geliyor, aynı zamanda yüksek konsantrasyon gerektirdiğinden kafamı da dağıtmış oluyor. Hatıralar üzerime doğru yüzerek geliyor ve kayboluyor, daha sonra da yenileri ortaya çıkıyor.

Dün sabah Reese'in yün yumağı masanın altında yuvarlanıp masa bacağının dibinde durdu, kız kardeşim yumağı yerden almak için eğildi. Yün ip yerde kıvrılmış bir şekilde duruyordu. Reese ipi çekti, şişler yine birbirine vurmaya başladı. Reese, henüz genç bir kızken katıldığı kilise korosunu anlattı, Kalvarien Dağı'ndaki mühimmat deposunu, savaştan kısa süre sonra bir askerin misafirhaneye paldır küldür girerek, deponun yandığını haykırmasıyla, panik içerisinde şehirden birlikte kaçtıklarını anlattı. Sirenler çalmaya başladığında yüzme havuzuna varmışlardı, yer sarsılmış ve Kalvarien Dağı,

münzevinin manastırıyla birlikte havaya uçmuş, dev bir toz bulutu tüm vadiyi karanlığa boğmuştu. Uzun bir süre havadan toz yağmış, gündüz vakti olduğu halde her yer kapkaranlıkmış. Eve döndüklerinde her şey, korkunç bir bomba saldırısına maruz kalmış gibi paramparçaymış ve toz uçuşuyormuş, Kalvarien Dağı'nın tepesi patlamıştı, aynı şekilde, çok uzun zaman önce orada yaşayan ve Reese'in, ilk Arimond olduğunu iddia eden bir münzevinin manastırı da havaya uçmuştu.

Reese, Valentin'i anlattı. Nehirde oturup balıklara bakarken, annemi ve Valentin'i, küçük parıldayan dalgaların içinde, savaş öncesi bir kış akşamı iki dağ arasındaki Borgward'a bindikten sonra Hallschlag Prüm arasındaki dağlı yolda devrilerek tepeden aşağıya düştüğünü görüyorum. Annem ağır yaralı tarlada yatıyor, Valentin ise bağırarak arabanın içinde yanıyor. Reese bir an için örgü örmeye ara verip bana baktı ve annemin Valentin'i çok sevdiğini söyledi, sanki bu, tüm olanların özrüymüş gibi. Valentin'in ölümünden sonra annem bambaşka bir insana dönüşmüştü, artık duygularını yitirmişti ve çocuklarına dahi bir duygu besleyemiyordu. Savaş bitiminden kısa süre sonra odun tüccarı ilk kez misafirhaneye gelmişti. Bölge, pazarın kurulduğu günlerde at, inek, öküz, domuz ve hayvan tüyleri satan çiftçilerden geçilmiyormuş. Odun tüccarı meyhanemize sık sık gelirmiş. Seneler sonra odun işi kar getirmemeye başladığında ve çiftçilerin artık kolay kolay ikna edilemediğini fark ettiğinde iş değiştirip, elektrikli akupunktur aleti olan Perse'yle köy köy dolaşırmış. Hastalıkları bu aletle iyileştirebileceğine inanır büyük paralar kazanmayı hayal edermiş. Bu odun

tüccarı, ya benim babammış ya da Hermann'ın babasıymış. Belki de babam seyahat eden bir temsilci ya da bir Amerikan askeriydi, o zamanlar kimliğini öğrenmek benim için önemli değildi, yalnızca kendimden sorumlu olduğumu düşünüyordum ve belki de sadece Hermann'ın gerçek kardeşi olarak kalmak istiyordum.

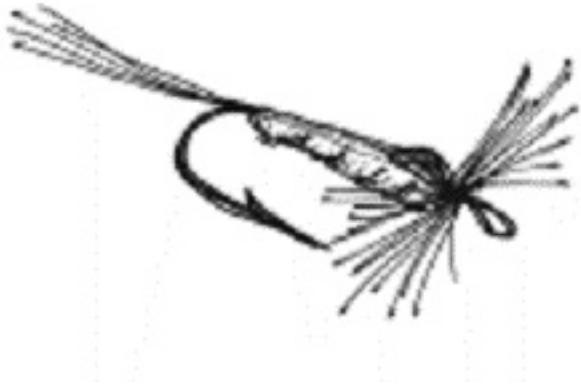
Reese, nasıl doğduğumuzu da anlattı.

Biz kendi hayatlarımızı kurup evden ayrıldığımız zaman Hermann babamla sık sık geçmişte yaşanan ve artık değiştirilmesi mümkün olmayan şeyler hakkında tartışırmış. Evde sadece Hermann kalmıştı, tek başına balığa çıkardı ve gittikçe tuhaflaşmaya başlamıştı. Doğduğum şehri terk ettiğimde bunlar beni artık ilgilendirmiyordu. Bir süreliğine, ailem, şehir ve insanları yokmuş, onları sonsuza dek unutmuşum ve sanki onlar hiç var olmamışlar gibi yaşadım.

Suyun içinde kıyıya doğru yürüyorum, çalıların bulunduğu yerde çimlere oturuyorum ve nehri seyrediyorum. Nehrin içine küçük bir sopa atıyorum, kıyı akıntısına kapılıp nehrin ortasına kadar sürükleniyor, yavaş yavaş kendi etrafında dönmeye başlıyor. Çimene uzanıyorum, suyun şırıldayarak aktığını duyuyorum, gökyüzüne doğru bakıyorum ve Hermann ve Alma'yla birlikte bir salın üzerindeyiz, aşağıya doğru kayıyoruz. Salı, taş ocağından çaldığımız tahtalardan ve tenekelerden yapmıştık. Alma aramızda yatıyordu, o ikimize aitti, bir süre bunun böyle olduğunu düşünüyorduk çünkü insanların birbirlerine ait olabileceklerine inanıyorduk. Alma saçlarımızı okşuyordu, gülüyordu, gülüşü, balıklama atladığı ve içinde yüzmeye başladığı, suyun üzerinde

ışıldıyordu. Sonra yine salımıza tırmandıktan sonra yanımıza oturmuştu, ayak parmaklarının arasındaki deriyi kontrol ediyordu. Saçları ıslanınca kıvrılmıştı. Genç Alma'yı ve bizi, bir zamanlar olduğumuz halimizle hatırlamaya çalışıyorum, kendimi şu anda, sadece birkaç unutulmuş güzel anı yaşadığım için, tutmaya çalıştığım bir balık gibi hissediyorum.

Nehrin diğer tarafında dokuz treni, nehir kıyısına yakın bir şekilde geçiyor. Rüzgârından uçuşan yapraklarla birlikte minik böcekler suyun üzerine düşüyor, balıklar da açgözlü bir şekilde onlara doğru yükseliyor. Belki orada denemeliyim, belki balığımı orada yakalayabilirim.

Islak sinek yemler, balıklara, boğulmuş bir böceği, suyun yüzeyine doğru çıkan bir larvayı veya yumurtadan çıkmak üzere olan bir böceğin nimfasını canlandırmalı. Islak sinek yem, bir böceği mümkün olduğu kadar gerçekçi bir şekilde taklit etmeli ya da şekil ve renk açısından balığın dikkatini çeken bir göz alıcıya benzemeli.

13.

Dün sabah barın arkasında Alma'ya yardım ediyordum. Pazarın kurulduğu günlerin normalde bu kadar yoğun olmadığını söyledi, senelerdir yoğun geçmiyormuş ve şimdi köprü işçileriyle balıkçılar da evde kalıyordu ancak şikâyet etmek istemiyormuş çünkü genelde sadece Zehner meyhanede otururmuş. Pazarcılar içeriye girdiğinde Zehner onlara doğru, çiftçilerin artık ölene kadar yalnızca büyük traktörlerini daire içinde süren uşaklar olduğunu, ölümün hayat boyu sürdüğünü ve gerçekleştiği zaman tüm bunların bittiğini haykırdığı esnada, bira içiyordum.

"Artık iş yok, olmayan iş karşılığında eline geçense hiçbir şey!" diye bağırdı.

Alma kahve servisi yapıyordu. Bir kadın ağzına kadar dolu alışveriş torbalarıyla köşedeki bir masada oturuyordu, burma bıyıklı, favorili, şişman bir adam bir şişe şarap istedi. Sigarasını ağızlıkla içiyordu, Zehner'e dönüp, iş isteyen herkese iş verildiğini, başka ülkelerde insanların tembel olduğunu, kendisinin hiç Afrika'ya gitmediğini fakat oradaki insanların açlık çekmelerinin bir sebebi

olması gerektiğini, bizimse burada açlık çekmeyip refah içinde yaşadığımızı çünkü çalışkan insanlar olduğumuzu söyledi. Ardından herkes aynı anda konuşmaya başladı, kimse kimsenin söylediklerini dinlemiyordu.

"Pazar stantları gittikçe seyrekleşiyor, yakında buraya gelmeye bile değmeyecek." diyordu biri.

Zehner ardından savaş yıllarını anlatmaya başladı. Savaş tutsağı olarak değirmende çalışan bir Polonyalıyı anlatıyordu. Bu Polonyalı adamın Alman bir kadınla ilişkisi vardı. Böyle bir durum Polonyalılar için yasaktı. Zehner, insanlar durumdan haberdar olsalardı adama neler yapabileceklerini bilmek dahi istemeyeceklerini belirtti. Sonra, ikisini saman yığınında sevişirken dikizlediğini, çıplak kalçalarını ve kadının tilki rengi saçlarını, çatının altındaki yuvalarına uçan ve yavrularını besleyen kırlangıçları, bütün gün başka bir şey yapmadıklarını, tırnaklarıyla sıkı sıkı yuvalarına tutunduklarını ve havaya açılan aç gagalara böcekleri tıkıştırdıklarını anlattı. "Bütün gün hava kararıncaya kadar… Fazla vakit kalmamıştı, yavrular büyümeliydi, Afrika'ya uçacaklardı… Sonra o da gitti, gitti, gitti…"

Alma mutfağa gidip kahve makinesinden termos demliği getirdi. Benim yanıma geldi, gülümseyerek tekrardan evin içinde oluyor oluşumun onu ne kadar sevindirdiğini belirtti. Ardından yine mutfağın içinde kayboldu. Tüm müşterilerin siparişleri servis edilmişti, pazarcıların çoğu gitmişti. Kız kardeşlerim evin içinde bir yerlerde geziniyordu herhalde. Belki Hermann'la tekrar konuşmaya çalışıyorlardı ya da artık odasında olmadığını, Salm ve

Knuppelglas'ın iddia ettiği gibi, nehre, balıklarının yanına gitmiş olabileceğini düşündükleri için onu arıyorlardı.

Müşterilerin servisini yaptıktan sonra Alma'nın yanına mutfağa gittiğimde Alma bana tüm bunların artık yararsız olduğunu söyledi. Hermann, eğer odasındaysa kapıyı zaten açmazdı, günlerdir de bir lokma bir şey yememişti.

"Seni dinleyeceğini düşünmüştüm, Leo, Sartorius geldiğinde ne yapacağız?" Alma yorgun görünüyordu, bir süredir Hermann'la yaşadığı sıkıntılar yüzündendir diye düşündüm. Onda ne bulduğunu, onda bu kadar özel olan şeyin ne olduğunu, neden onu bana tercih ettiğini, her zaman istediği halde buradan neden gitmediğini merak ettim. Bizimle birlikte salda yatarken, hiç görmediği halde, her zaman Paris'ten bahsederdi, Paris'e gidip bir otelde çalışmak istediğini söylerdi. Belçikalı müşteriler konaklamaya geldiklerinde onlarla hep Fransızca konuşmaya çalışırdı. Bir gün bize soyadımız olan Arimond'un da Fransızcadan geldiğini ve şahin tepesi gibi bir anlamı olduğunu söyledi. Odasındaki duvarda ezbere bildiği Paris'in şehir planı asılıydı. Paris'te akrabaları vardı, bir gün bizi ziyarete gelip bir hafta kalmışlardı, sezonun en yoğun olduğu zamandı. Alma, kendi kıytırık maaşından ödediği üç odayı onlara ayırmıştı.

Alma'ya neden o zamanlar Paris'e gitmediğini sordum. Hermann ve annemin onsuz idare edemeyeceklerini söyledi. "Hepiniz gitmiştiniz, o nedenle geri döndüm, bunların olacağını tahmin etseydim şu an burada olmazdım. Hermann da artık benimle ilgilenmiyor, hele o kadınla tanıştıktan sonra tüm ilgisini kesti. Kız kardeşlerin beni burada istemiyor. Evin halinden dolayı da bana

sitem ediyorlar, sadece sen yanımızdayken sesleri çıkmıyor. Olayların bu hale gelmesi benim suçum değil Leo. Elimden ne gelirdi ki?"

Müşteriler aperatif bir şeyler yemek istiyordu, barda servis yapılması gerekiyordu. Köprü işçileri kahvaltı masalarından kalktı, yağmurluklarını giyip baretlerini kafalarına geçirdi, restorandan çıkmadan önce biri bara gelip Alma'ya bir şeyler fısıldadı. İşçiler çıktıktan sonra Alma tabak çanakları topladı, mutfağa geldi ve onları tezgâhın üzerine bırakıp bulaşık yıkamaya başladı. Reese örgüsünü mutfak masasının üzerine bıraktı, ayaklarını sürüye sürüye tezgâha yanaştı, bir mutfak bezi alıp tencereleri ve tavaları kurulamaya başladı. Ağır döküm bir tencereyi lavabonun üzerine koydu, içini iyice kuruladıktan sonra bezi dış kısmında gezdirdi, tencereyi tezgâhın üzerine bırakıp kirli çatal kaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdi.

Alma ve Reese bulaşıkları yıkarken ben de tek başıma mutfak masasında oturuyordum. Cep telefonumu, telesekreterine bırakılan mesajları dinledikten sonra sırt çantamın gözüne koydum, ayağa kalkıp pencereye yöneldim ve nehri seyrettim. Suyun üzerindeki sis kalkmaya başlamıştı, kıyı etrafından geçip narin bir örtü gibi kıyı çalılıklarına takıldı, hafif yağmur atıştırıyordu. Köprünün üzerinde işçiler platform kamyonetlerinden araç gereçlerini alıyordu. Delikler açıyor, ip geriyor ve ölçümler yapıyorlardı. Alma, köprü işçilerinin misafirhanemizde iki haftadır kaldıklarını ve çok hoş misafirler olduklarını söyledi. Tren istasyonunda bir tren durdu. Öğrenciler ve doğa yürüyüşçü grupları trenden indi. Öğrencilerden bazıları misafirhaneye langırt oynamaya geldi. Otobüslerini

bekliyorlardı ve öğretmenlerden biri aniden hastalandığı için derslerinin iptal edildiğini anlattı. Alma, öğrencilerle ilgilenmemi rica etti. Üzerlerinde, bir zamanlar Hermann'ın da gittiği lisenin logosu vardı, Eifel'i Hıristiyanlaştıran ve bizim Hermann gibi bölgedeki çoğu çocuğa da ismi verilen kutsal Hermann Joseph'in resmi. Belki de Hermann liseye hiç gitmemeliydi, belki bu talihsizlik, öğrenmek istemediğimiz şeyleri öğrenmek, ait olmadığımız ve kendimizi yabancı gibi hissettiğimiz bir dünyada bulunmak zorunda olduğumuz için başımıza gelmişti.

O yıllarda Hermann'a iyi bir kardeş olduğumu söyleyemem. O zamanlar, arkadaşlarımın da yaptığı gibi onunla alay etmeye başlamıştım, eskiden yaptığı ve hayranlık duyduğum her şey bana artık gülünç geliyordu. Onu kıskanıyordum çünkü Alma onun yüzünden bana sırt çevirmişti sadece onunla ilgileniyordu, herkes sadece Hermann için uğraşıyordu.

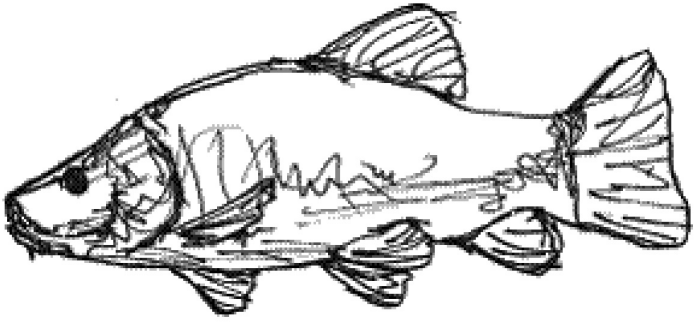
Annemin bu olaylardan haberi olduğunu zannetmiyorum, hangi dünyada yaşadığını ve Valentin'in ölümünden sonra, arada sırada yaptığı kaçamaklar dışında gerçekten herhangi bir şeyle ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyorum. Eskiden çok güler, şarkı söyler, piyano çalarmış, o olaydan sonra bunları bir daha asla yapmamıştı.

O zamanlar Reese'in ne anlattığı umurumda değildi, hayatımdaki en önemli insan Alma'ydı. Açık bir şekilde dile getirmediğimiz halde Hermann'la sık sık onun için kavga ederdik. Hermann'ı aşağılamak kolaydı, rahat bırakılmak için her şeyi yapardı. Ondan daha küçük olmama rağmen fiziksel olarak ondan üstündüm. O zamanlar yalnız kalmaktan başka hiçbir şeyden korkmazdım, Hermann

yalnız kalmaktan korkmazdı, günlerce tek başına kalabilirdi. Birçok yönden farklıydık. Hermann zamanla gittikçe kabuğuna çekildi bense kavga ederek, iyi veya kötü, bana eşlik edecek insanlar arıyordum.

Öğrencilerden biri parkasını sandalyesinin arkasına asıp gömleğinin kollarını kıvırdı. Diğerleri onu bekleyip sabırsız bir şekilde langırt sopalarını çeviriyordu. Çocuklara kola ve limonata götürdüm. Hermann lisedeyken okula gitmekten her gün korkardı, geceleri uykusunda konuşup terden sırılsıklam bir halde uyanırdı. Babamı hayal kırıklığına uğratmak istemediği için ona bunu söyleyemiyordu.

Zehner, meyhanede sallana sallana pisuara doğru yürüdü. Pisuar kapısı sallanarak fayansı sıyırıyordu. Muhtemelen, aşağıda dikilip çinili duvara işiyordu, manasız şarkısı yukarıdan duyuluyordu. Tütün dağıtıcısı içeriye girdi, giriş kapısının yanındaki duvarda duran sigara otomatını doldurdu, bira içip cep telefonuyla oynuyordu, tekrar bara dönmüş olan Zehner'in zırvalıklarını dinlemiyordu. Zehner Hollandalı kadını anlatıyordu, gözlerinin altında ve burun kanatlarında çilleri varmış, ayak parmaklarının arasında nehirden çıkarılmış çamur ve elinde de altın renkli, küçük ayaklı çulluklar varmış. Cebinden langırt topları çıkardı ve: "Toplarım bu kadar kalın ve sertti," dedi. Topları durmadan birbirine vuruyordu. "Bu kadar sertleşene kadar yalıyordu." Sonra yine buzun altında nasıl ortaya çıktığını, mavi kulak koruyucuları taktığını ve gözlerinin iğneyle delinmiş gibi olduğunu anlattı. Yakınındaki her yerde kadife balıkları varmış çünkü kadife balıkları ölüm balıklarıymış.

Kadife Balığı (*Tinca tinca*). Yüksek kuyruğu ve bodur güçlü bir vücudu vardır. Sırt kısmı genelde koyu yeşil ya da kahverengidir, kanatları açık renklidir ve pirinç renginde parlar. Bütün balıkların nehirde ona ayırdığı bir yer vardır. Kadife Balığı, gündüzleri, ağır akan, yumuşak zeminli sularda ve dipteki sık bitki örtüsü arasında yaşar. Ancak hava kararmaya başladığında tam aktif hale gelir. Yumurtlamak için sürü halinde toplanıp çekilirler ve düz, güneş alan, sık bitki örtülü nehir kenarlarını tercih ederler.

14.

Ucuna yem olarak Hofland sineği taktığım *012* misinayla şansımı deniyorum. Hofland sineği, güneş ışınları doğrudan yansıdığı zamanlarda, oynadıkça renk değiştiren su yüzeyinde çok belirgin olan uygun bir yemdir. Hermann sineği kırmızı iple bağlamış, kanatlarını, sülün tavuğunun açık kahverengi benekli kanat tüyünden yapmıştı. *Fluorocarbon* misinayı, başı su yüzeyinden aşağıya doğru batabilmesi için, üzerindeki yağı ikiye katlanmış bir otun arasından çekerek temizliyorum. Ardından suyun içerisinde kıyıdan bir dönemece kadar ilerliyorum. Tren istasyonunun yukarısındaki nehirde duruyorum. Olta kamışını havada savurarak öne doğru itiyorum, ip ön tarafta gerildiğinde kamışı geriye doğru çekiyorum, kamışı durdurduğum kısa bir anda misina arkamda dümdüz havada duruyor, ardından yemimi suya atıyorum.

Bir grup çocuk raylardan geçiyor, bir an bana bakıyorlar ve diğer taraftaki toprak setten, çalılıkların arasından, karşı yoldaki parkı geçerek süper markete gitmek için yukarıya tırmanıyorlar. Onlardan birkaç tanesi dün langırt

oynamaya gelen öğrencilerdi, içeceklerini servis edip onlarla konuşmuştum. Eminim o çocuklar da Hermann'ın durumunu biliyordu ve dün akşam yemeğinde aileleriyle konuştukları konu buydu. Böyle bir olay saman alevi gibi bütün bölgeye yayılır. "Ah, evet Hermann… böyle olacağı belliydi," denecek ve sonra yine, ilkbaharda Uğultu'da bulunan Hollandalı konuşulacak. Bu kadar saçmaladığına göre belki de gerçekten bu olayla bir ilgisi vardır, diye düşünecekler.

Hermann, geçen sene toz ambarında geçirdiği kazadan sonra daha da tuhaflaşmıştı. Belki bu bardağı taşıran son damla olmuştur, her zaman biraz farklı ve garipti. Kardeşlerinden hiçbiri onunla ilgilenmedi, diye düşünecekler.

Nehirde duruyorum ve Alma'nın anneme elemana ihtiyacı olup olmadığını sormak amacıyla misafirhanemize ilk kez gelişini hatırlıyorum. Bundan önce, henüz süpermarket olmayan, mandıra deposu olarak kullanılan büyük bir gıda marketinde çalışıyordu.

"Bütün gün kasanın arkasında oturmak bana göre değil," dedi anneme. O zamanlar gözlük takıyordu, şaşı bakıyor ve Fransız atalarının, 17. yüzyılda doğudan kovulan Hugenotlar'ın, hayalini kuruyordu. Sürekli Fransız kadını oynardı, ikiye böldüğü küçük ekmekleri, *café au lait* dediği sütlü kahvesine batırır ve fincanı, serçe parmağını havaya kaldırarak dudağına götürürdü. Bizde çalışmaya başladığında on altı yaşındaydı, Hermann'dan üç yaş büyüktü ve çokbilmişti.

Neden bizimle bu kadar çok takıldığını merak ederdim, onun yaşındaki diğer kızların yetişkin erkek arkadaşları

vardı. Ailesi kısa süredir burada yaşıyordu, doğudan buraya gelmişlerdi. Kimsenin muhatap olmak istemediği muhacirler, kaçaklar. Babası birinin çiftliğinde süt sağıcısı olarak çalışıyordu, daha sonra buradaki hemen hemen herkes gibi, çimento fabrikasında çalışmaya başladı. Pazar ayinlerinden sonra barımıza gelirdi. Sarhoş olduğunda, Doğu Prusya'dan, kendi çiftliklerinden kovulmalarını ve Rusların ahırda karısına tecavüz edişini anlatırdı. Barda oturup ağlardı, saklandığı yerden ortaya çıksaydı Rusların onu öldüreceğini söylerdi. Çalışkandı ve eli sıkıydı, şu anda Alma'nın erkek kardeşinin ailesiyle birlikte yaşadığı evi kısa bir sürede inşa etmişti.

O zamanlarda Alma'yla evin içerisinde ne zaman karşılaşsam bana baştan çıkarıcı bir şekilde bakardı. Yatakları toplarken ona yardım ederdim, odasında soyunurken onu gizlice izlerdim.

Fransız bir aksanla: "Ne istediğini biliyorum Leo. Yakından görmek istiyorsan yanıma gelmen yeterli, sana her şeyi gösteririm," diye kulağıma fısıldardı. Kısa süre sonra yatağında oturup göğüslerini, ince beyaz bacaklarını, dar midyesini seyrediyordum. Pantolonumu, gömleğimi ve çoraplarımı çıkarıp yanıma yattı. Onun içine girdim, tam içine, ta ki bu dünyadan uçup gittiğimi hissedene kadar. Bazen Hermann'la balığa çıkardım, sırf bir bahane bulup onu orada yalnız bırakarak gizlice Alma'yla buluşmak için.

Balıklar gölgemi göremesin diye, suyun derin olduğu yere doğru, göbek seviyesine kadar ilerliyorum. Güneş ışınlarından suyun yüzeyi rengârenk parlıyor, sanki tüm algılar bu ışıkta yok oluyor. Hermann'ın polarizasyon

gözlüğünü takıyorum. Balık, yemle aynı hizaya gelene kadar bekler, dikkatlice inceler, ya doğrudan onu alır ya da hafifçe yukarıya çıkıp ona doğru yönelir. Birkaç başarısız atıştan sonra, balığa arkadan yaklaşıp kör noktayı kullanmak için nehrin yukarısına gidiyorum. Balıklar daima kafalarıyla akıntıya doğru durdukları için yanlarına yaklaşabiliyorum. Şimdi nehrin ortasında durup karşı kıyıyı avlıyorum. Hedef noktasını sinekle yakalamak için olta ucunu balığın üzerinden atmam gerekiyor, şansım yaver giderse, sinekli ip görüş alanına girer ve balığın şüphesini çeker. Yakınlarda duran diğer balıklar da bir ısırık almaktan endişe eder. Alabalığın nerede durduğunu bilmiyorum, onlar zıplamaz ve bu kadar erken ortaya çıkmaz.

Babamın bize öğretmeye çalıştığı ve çoktan unuttuğumu zannettiğim birçok şeyi düşünüyorum. Babam, suyu ve akıntıyı ayrıntılı olarak tanımamız gerektiğini ve hiçbir zaman aceleci davranmamamız gerektiğini söylerdi: "Bekleyip balığın hareketlerine alışmalısınız. Ancak o zaman doğru yemi, doğru zamanda ve doğru yerde sunabilirsiniz." Bunu söylerken sadece Hermann'a baktığını ve beni kale almadığını hatırlıyorum. Gün içerisinde alabalıklar derin yerleri tercih eder, belirli rotaları devriye gezer, yeme muhtaçtırlar, yorulmaksızın yol alırlar ve yemi üzerlerine doğru getiren akıntıda aranırlar. "Onu yakalamak istiyorsanız sabrınızı kontrol altına almak zorundasınız, tıpkı aşkta olduğu gibi eşit şekilde alıp vermelisiniz." demişti babam bir keresinde.

Hofland sineği neredeyse tüm kahverengi sinek türlerini, kışı geçirmek için kahverengiye dönen çam kese böceğini, yaban arısını ve diğer kahverengi kanatlı böcekleri taklit eder. Vücudu, koyu kırmızı-kahverengi ipekten yapılmış filigran[*] şeklindedir. Boynundaki tüyler, sülün ya da horozların boyun tüylerinden yararlanılarak üretilir.

[*] Filigran: Ancak ışığa tutulduğunda görülebilen yazı, çizgi, motif, şekil vb. olan gösterge. Paralarda ve bazı pullarda bulunur.

15.

On treni dün Trier'e gecikerek giriş yapmıştı. Reese tren zamanlamalarının gittikçe vahimleştiğini, eskiden saatlerin onlara göre ayarlandığını söyledi. Tren tünelden çıkıp misafirhanenin yanından geçerken, barın arkasındaki vitrinin içinde duran şampanya bardakları titredi. Reese, trenin tam on dakika geciktiğini tespit etti. Eskiden, Alma restoran kısmını temizlerken, annem ona, bardakları bir parmak aralıkla dizmesini ve altlarına peçete koymasını söylerdi. Alma öğrenmeye çok hevesliydi, her şeyi annemin söylediği gibi yapardı.

Alma servis için müşterilerin yanına gitti. Mutfakta, Zehner'in barda oturup yine Uğultu'dan bahsettiğini duyduk, Uğultu'nun o küçükken nasıl inşa edildiğini anlatıyordu. Uğultu'nun etrafını duvarla çevirmek suretiyle değirmen çayını nehre bağlanması için nehri, artık kullanılmayan cevher madeni galerisine yönlendirmişlerdi. Babam hezeyana uğramış haliyle, yaşlı balığın dev yer altı denizlerinin su basmış kuyularında yüzyıllar boyu hayatta kaldığına inanıyordu. Yönlendirilen nehir büyük

balığa nihayet gölden çıkma imkânı vermişti. O zamanlar nehir suyu günlerce maden galerilerinin ve kuyularının lâbirentlerinde gözden kaybolmuştu. Zehner çocukken neredeyse boş ve çamurlu nehir yatağında yürüdüklerini, oynadıklarını ve havasız kalan balıkları nasıl topladıklarını anlattı. Aralarında, nehirde daha önce hiç görülmemiş olan tuhaf balıklar varmış. Derin bir oyuktan çıkan bir arabadan da bahsetti. Arabanın çatısı üzerinde zıplıyor ve içinde ölü bir askerin bulunduğu arabanın içine girmeye çalışıyorlarmış. Çocuklar çamurlu nehir yatağında oynarken, Uğultu'nun inşası durmaksızın devam ediyormuş. Duvar yalnızca dört günde örülmüştü. İnşaat çalışmaları henüz bitmişti ki nehir, köyün yukarısından vadinin boyunu aşan dev bir püskürmeyle fışkırmaya başlamıştı. Kürekler, çapalar, çukur lambaları, at iskeletleri, vagonlar, kütük destekler, enkaz ve çamur yığınları dışarıya fırlamıştı. Nehir, yatağını tekrar bulduğunda, yine eksisi gibi bölgemizde kıvrılıp akmaya başlamıştı.

Uğultu'nun inşası nihayet bitmişti. Baraj duvarı artık misafirhanemizin altından eğik bir şekilde nehre doğru uzanıyordu, böylece su seviyesinin düşük olduğu uzun süreli kuraklık zamanlarında dahi, değirmen çarkını döndürmeye yetecek kadar su, değirmen çukuruna akabiliyordu. O zamandan itibaren balıkçılar, doğa yürüyüşçüleri veya kıyıda çiftlikleri bulunan köylüler, genellikle kış zamanı barajda ya da değirmen çukurunun ağzında, büyük balık *Ichthys*'ı gördüklerini iddia ederler. Babamla Hermann oraya sık sık buz balıkçılığı yapmaya giderdi.

Çok uzun zaman önce, sabahın köründe uyanıp buraya balık tutmaya gelişimizi hatırlıyorum. Ben o zamanları

on bir yaşımdaydım, Hermann ise on üç yaşındaydı. Beni yanında götürmek istemiyordu, tehlikeli olduğunu söylüyordu. Gizlice arkasından onu takip ettim. Hava buz gibiydi, gece kar yağmıştı, tren seti etrafından nehre, aşağıya doğru inen ayak izlerini takip etmem yeterliydi. Nehir donmuş görünüyordu ve buzun altından sessizce çağıldıyordu, karların ağırlığından ağaçların dalları eğilmişti ve uçları donmuş su yüzeyine değiyordu.

Barajın üst tarafından, Hermann'ın izleri nehrin üzerine doğru gidiyordu. Hava sisli olduğundan ve yine kar yağmaya başladığından Hermann'ı hiçbir yerde göremiyordum. Gıcırdayan buzun üzerinde durduğumda onu nehrin ortasında, bir tabure üzerinde ve battaniyeye sarınmış bir halde buz deliğinin önünde otururken gördüm. Ağabeyimin bir balık çıkardığını görüyordum, daha önce hiç bu kadar büyük bir balık görmemiştim. Burada, bu zamana kadar tutulan her şeyden daha büyüktü, balığın pulları siğillerle ve yosunlarla kaplıydı, neredeyse Hermann kadardı. Ağabeyim balığı yavaşça çıkardı, etraflıca inceledi, ardından dikkatli bir şekilde kancayı ağzından kurtardı. Balık bana Hermann'a bir şey söylemek için ağzını açıyormuş gibi göründü, sonra balığı yavaş bir şekilde suya geri bıraktı, buz deliğinin yanındaki kamp sandalyesine geri oturdu ve balık tutmaya devam etti. Hermann'ın balığı neden tekrar nehre geri bıraktığını anlayamıyordum.

Hermann beni fark ettiğinde buzun üzerinde dikkatli olmam için bana seslendi, fakat ben uyarısına rağmen çatırdama sesine, karın altından buzun üzerinde oluşan çatlaklara, akıntının üzerindeki buzun, Hermann'ın balık tuttuğu sakin akan suların üzerinde oluşmuş buzun

aksine, henüz yeterince kalın olmadığını gösteren işaretlere dikkat etmedim. Birden Hermann'ın bana seslendiği şeyi idrak edemeden, büyük bir gürültüyle aşağıya çöktüm, buzun kenarına tutunmaya çalıştım, kaydım ve aşağıya doğru battım, güçlü akıntı beni anında buz duvarına doğru sıkıştırdı. Önce canlı canlı donduruluyormuşum gibi buz kesildim, buzda kırılan ok yığınlarının arasında parıldayan sıcak renklerin arasında uçuyordum. Ağabeyim üzerimden, nehrin en hızlı aktığı yere doğru koşuyordu. Tekrar oradan ortaya çıkacağımı tahmin ediyordu. Kurtarılmak istemiyordum, mutluydum, o an duyduğum mutluluk hissini bir daha hiç tatmadım. Bilincim yerinde miydi yoksa ölümün eşiğinde miydim, bilmiyorum. Nehrin ortasında, bir ağacın dallarına takılarak durdum, etrafımda tuhaf balıklar yüzüyordu, bir hayli uzakta yaşlı balık pusuda yatıyor ve meraklı bir şekilde bana bakıyordu. Evet, onu gördüm. Belki sadece bir halüsinasyondu, ne fark eder ki? Artık, o zaman gördüğüm şeyin gerçek olduğuna inanıyorum. Çünkü ben de babam ve Hermann kadar deliyim, aksi takdirde burada, nehirde durmuyor olurdum.

Hermann, suyun içerisinde bir yerde takılı kaldığımı hemen anladı, nehrin ortasındaki ağacı hatırlamıştı, o zamanlar dahi her akıntıyı iyi biliyordu; buzun içine düştüğüm yere koştu, giysilerini çıkarıp suya atladı ve benim yanıma kadar daldı. Sadece, buzun arasından parlayan keskin, aydınlık ışığı görüyordum, bu ışığa doğru süzülüyordum.

Kendime geldiğimde, üzerimde Hermann'ın kıyafetleri vardı, ağabeyim çıplak bir şekilde rayların üzerindeydi,

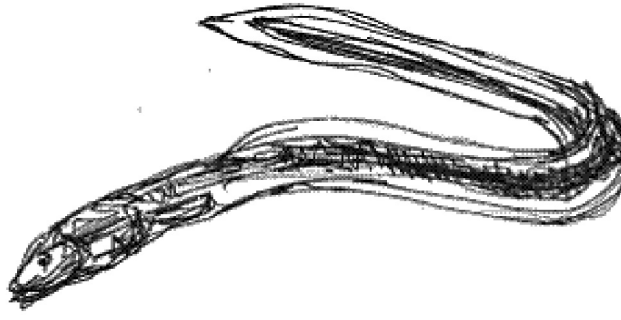
bir treni durdurmaya çalışıyordu. Tren, rayları titreterek yanaştı. Ağabeyimi ezeceğini düşündüm çünkü son saniyede, gıcırdayan fren sesiyle durabilmişti. Makinist kızgın bir şekilde trenden fırladı, Hermann'ın önünde bağırıp köpürüyordu, tren yolcuları bize uzaylıymışız gibi bakıyordu.

16.

Değirmen çayının dönemeç noktasının bulunduğu kıyıdan, akıntının altına doğru gidiyorum. Yüzeyinde duran balıkları veya yükselen balıkların sıçrattığı suları görme umuduyla suya bakıyorum. Aklım hâlâ dünde. Gözümün önünde Zehner'in barda oturması ve Alma'nın ona içki doldurması beliriyor. Kız kardeşlerim yine Reese'le birlikte mutfak masasında oturuyorlardı, Zehner onlara müstehcen şeyler anlatır korkusuyla restoran kısmına girmek istemiyorlardı. Alma da mutfağa dönmüştü, Zehner'in ayık ya da sarhoş olmasının hiçbir farkı olmadığını, ne geleceği, ne şimdiki zamanı, ne de geçmişi ayırt edebildiğini, aklının gittikçe birbiriyle bağlantısı olmayan parçalara bölündüğünü belirtti. Akşamları, restoran barından çıktıktan sonra, huzursuzca etrafta dolaşırmış, köpeği onu sürekli misafirhaneye getirirmiş, köpeği olmadan yolunu bulamazmış. Son zamanlarda sık sık kamp lokaline de uğrar olmuş, artık oradakiler de onunla uğraşmak zorunda kalıyormuş. Evvelki akşam lokalde çalışanların izin günüymüş. Zehner ise sabahın köründe kapıyı yumruklamaya başlamış, sonunda kapıyı açmak zorunda kalmışlar, sürekli langırt toplarını

çalıp bir yerlere saklıyor, sanki yanında, barda oturuyorlarmış gibi, ölmüş insanlarla sohbet ediyor ve sürekli savaşı anlatıyormuş. Dün de askerleri, atları ve savaş teçhizatlarını, bölgeden geçen trenleri, Yahudileri ve yaktıkları sinagogu, şarkı söyleyen askerleri, savaşın sonlarına doğru revir görevi gören dans salonumuzu ve en sonunda köydeki çayırlarda inekleri nasıl otlattıklarını anlattı.

Zehner konuşurken ben cama geçip köprü işçilerini seyrettim. İçlerinden biri, kıyı boyunca, eskiden yılanbalığı tuttuğumuz tekneye kadar ilerlemişti. Eskiden sık sık Hermann ve Alma'yla birlikte bu tekneyle yılanbalığı tutmaya çıkardık. Köprünün altından nehrin aşağısına doğru gider, kana batırılmış yün yumaklarını suya atardık, teknede oturup sigara içer ve gece boyunca beklerdik. O zaman yaptığımız konuşmaların her kelimesini hatırladığımı zannediyorum. Kadınlar, aşk ve ileride neler yapacağımıza dair saçma sapan, böbürlenerek yaptığımız konuşmalardı. Suyun üzerinde, yılanbalıklarının ısırıp, çapa dişleri yüzünden kurtulamadıkları yün yumakların bağlı olduğu ve dipte onları cezbedecek olan ışık sinyalli olta yemlerimiz sürükleniyordu. Bazen bir yumakta beş veya altı yılan balığı asılı olurdu. Onları tekneye çeker, omurga kemiklerini kırarak veya keskin bir bıçakla kafalarını keserek öldürürdük. Şafak vaktinde, kaygan, kıvrılan yılanbalığı gövdelerinin arasında durup kıyıya kürek çekerdik. Yavaş yavaş sis kalkarken güneş doğduğu zaman balıkları tütsüler, bira içer ve kamp ateşinin başında kahvaltı ederdik. Alma bir gün Paris'e giderek şık bir otelde çalışacağından bahsediyordu, ikimiz de onunla gitmek istiyorduk.

Yılanbalığı (*Anguilla anguilla*). Dipte yaşayan gezgin bir balıktır. Bir yaşına geldiklerinde ağızları sivrileşir, gözleri büyür, derileri gümüş renginde parlar ve sırtları siyahlaşır. Çiftleşme zamanı geldiğinde denize açılırlar. Yumurtalarını, Pasifik Okyanusu'nun derinliklerine bırakıp hoşnut bir şekilde ölürler. Yumurtadan çıkan larvalar yavaşça yukarıya süzülür. Kuzey Atlas Okyanusu'nun sıcak su akıntısıyla tekrar Avrupa sahillerine sürüklenir. Ebeveynlerinin yaşadığı nehirlere giren akıntılarda tanıdık kokular onları cezbeder. Nehirlerden yukarıya doğru yüzerler, en sevdikleri yere ulaşana kadar, onları ne şelaleler ne setler ne de barajlar durdurabilir.

17.

Akıntıda durarak, balıkçı çantasından Hermann'ın yemlerinin bulunduğu plastik kutuyu alıyorum ve doğru yemi bulmaya çalışıyorum. Hermann yemlerin hepsini kendi elleriyle ipe bağlamıştı. Turnabalıkları için, parlayan küçük bacaklı ve baş eklemeli çekirge taklitleri, siyah gövdeli ve kırmızı kanatlı dağ karıncaları, dipteki büyük balıklar için, alt tarafı bol kurşunlu, yeşil gövdeli ve emici posttan yapılmış baş çelenkli, ağır bir altın baş larvası. Yemlerin çoğunu artık hatırlamıyorum ya da Hermann onları uydurmuştu. Halen iyi tanıdığım caddis sineğini deneyeceğim. Caddis sineği larvası kovanını, nehrin dibinde kum ve tahta partiküllerinden yapar. Hermann'ı, bu yemi yaparken çok izlerdim. Önce dikkatli bir şekilde caddis sineğinin larvası kovandan çıkarılır, ardından tek uçlu iğnenin bedeni yün iple sarılır, iğneyle kovana incecik bir kanal kazınır, yün ipe yapıştırıcı sürülür, kovan iğne bedenine oturtulur, olta iğne deliğinin arkasına tüy çelenk bağlanır, son olarak tüyler havaya dikilip burulur.

Hermann yemlerini, okulda sıranın altında bile hazırlardı, öğretmenlerin öğretmeye çalıştığı konular onu

ilgilendirmiyordu. Herkes ona bilmesi gerektiği konularda, daha fazla bir şey öğretemeyeceğine inanıyordu. Birkaç sene sonra başarısız olduğu için liseden ayrılıp tekrar ortaokulumuza gelmek zorunda kaldı. Öğleden sonraları misafirhaneye yardım etmeli ya da yazlıkçıları, eskiden değirmen taşlarının çıkarıldığı buz mağaralarına götürmeliydi. Onlara eski siyah dev çamları, Roma kumtaşı ocaklarını, villaları ve kuyu odalarını gösterir, eskiden burada oturan Keltler'le Romalılar hakkında okuduğu kitaplardan ve babam ya da Zehner'in anlattıklarından kaptığı kadarıyla hikâyeler anlatırdı. Ortaokulda öğretmenler, eski örnek öğrencileriyle alay ediyordu. Hermann kekelemeye başladı ve kompozisyon derslerinde çok fazla imla hatası yapıyordu.

Babam Hermann'ın ortaokulu bitirdikten sonra meslek okuluna gitmesini istedi. Bölgemizde fazla eğitim imkânı olmadığından Hermann, yatılı bir meslek okuluna gönderildi. Buradan ayrılmak istemiyordu, meslek okuluna sırf babamı tekrar hayal kırıklığına uğratmamak için gidiyordu. Meslek atölyesi ve yurt, şehrin bir hayli dışında, sanayi bölgesinde bulunuyordu. Hermann bir hafta orada kaldı. Atölyede babam için yem kancalarını takabileceği bir sinek bağlama mengenesi tasarladı ve inşa etti. Babam mengeneyi, misafirhanemizdeki balıkçılara gururla gösterdi.

Arkadaşları akşam diskoya giderken Hermann odasında tek başına otururdu. Yazın, mesai bitiminden sonra tenis sahasının yanındaki bir bankta oturur akşam geç saatte yurda dönerdi. Arkadaşları bir gün disko dönüşü Hermann'ı arabalarına alıp, şivesini ve konuşma bozukluğunu taklit

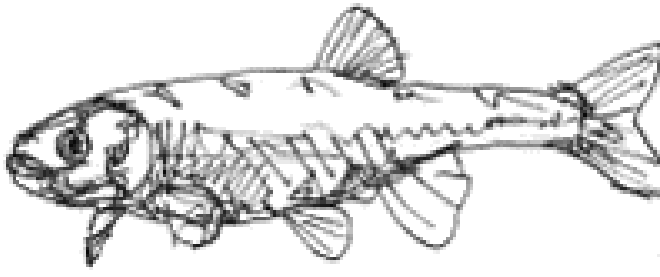
ederek, bira teklif etmişler. Bu zamana kadar Hermann ağzına tek bir damla dahi alkol almamıştı. Hermann teklif edilen birayı geri çevirdiğinde arkadaşları onu şehrin önünde herhangi bir yerde arabadan atmışlardı.

Bazen, geceleri bağırarak ter içinde uyanırdı. Üst sınıftaki meslek öğrencileri, içki âlemlerinden geç saatte döner, koridordan gürültülü bir şekilde gülerek geçer, Hermann'ın kapısını yumruklardı. İkinci senesinde Hermann, okulu sık sık asmaya, kayıt defterini baştan savma tutmaya ve evi neredeyse hiç aramamaya başladı. Aradığı zaman da her şeyin yolunda olduğunu, çalışması gerektiğini bildirirdi fakat aslında hiç çalışmıyordu. Daha sonraları, bana gönderdiği kasetlerde anlattığı üzere, şehirde dolanır, parklarda veya ev girişlerinde yatarmış. Haftalarca eve uğramayıp telefonla da aramayınca babam kaldığı yurdu aradı ve Hermann'ın artık orada kalmadığını öğrendi. Oradakiler de Hermann'ın eve döndüğünü düşünmüşlerdi. Hermann'dan haftalarca alamamıştık.

Bir öğlen okuldan döndüğümde mutfakta oturuyordu, önünde boş bir tabak duruyordu ve yanağında yediği yemeğin izleri vardı. Yüzü artık kaybolmayan, yanak, alın ve boyun kısmına yayılan ve ufak yara izleri bırakan, iltihaplı sivilcelerle doluydu. Dışarılarda yatıp kalkmış, nafile en son, bir gemide iş bulabilmek için Hamburg'a gitmişti. Babam, misafirhanede çalışmayı teklif etti, sezonun ortasıydı ve fazlasıyla iş vardı.

Hermann o zamanlar on sekiz yaşındaydı. Akşamları barın arkasında durup servis yapardı, sabahları Simon'un fırınından ufak kahvaltı ekmeklerini alırdı, gündüzleri, müşteri olmadığı zamanlar, gıcırdayan kapıları yağlar,

sallanan sandalyeleri yapıştırır, şişe rafları inşa eder, içecek siparişlerini hallederdi, ayrıca bir çamaşır dolabı inşa edip, senelerdir çalışmayan, misafir odalarında duran ufak masa fıskiyelerini de tamir etmişti. Salon sahnesinin altına, içerisinde, akşamları Alma'yla birlikte Eifel'i turladıkları, üzerinde çalıştığı mopetin de bulunduğu, bir atölye odası oluşturdu. Alma art koltuğunda oturur, kollarıyla Hermann'ı sarar ve başını sırtına dayardı.

Golyan balığı (*Phoxinus phoxinus*). Büyük balıkları yakalamak için yem olarak kullanılan küçük bir balıktır. Yuvarlak vücudu, ince, başparmak büyüklüğünde ve griden kahverengiye kadar tüm renklerde görülebilir. Yanları altın gibi parıldar. Sürü halinde hızlı, heyecanlı bir şekilde su yüzeyinin hemen altında huzursuz ve sabırsızca yüzer. Tuhaf ve güzel şekiller oluştururlar, bunun da tek amacı düşmanlarını şaşırtmaktır.

18.

Yaklaşık yirmi metre aşağıda nehir bir kavis çiziyor. Orada, karşı kıyıda, çimlerden suya düşen çekirgeleri ve çoğu zaman fareleri yakalayan büyük alabalıklar bulunuyor. Berrak, yarı derin suda balıklar, şekilleri ve yüzeye çıkarken oluşturdukları halkaların büyüklüğü, kıyı yokuşundan net bir şekilde göründüğü için Hermann sık sık bu noktada otururdu. Yaşlı, tecrübeli balıklar dikkatli bir şekilde, küçük halkalar oluşturarak yüzeye çıkar, avını yakalar ve dalışta su yüzeyini sırtlarıyla sıyırıp geçer ya da bir an yan döner, kuyruklarıyla bir iki kez suyu kırbaçlayıp derine dalar.

Balık yaşlandıkça çevresiyle daha da uyumlu hale gelir, gittikçe daha dikkatli davranmaya başlar. Böyle bir balığı yakalamak için çok sabırlı olmak gerekiyor. Arkadaşlarım ve ben bu sabra sahip değildik. Şişenin içine biraz patlayıcı madde ve bir damla su konulan, şişenin ağzı kapatılarak balıkların bulunduğu noktanın yukarısına hızlı bir şekilde nehre atılan, vahşi ama etkili bir yöntem olan karbitle avlanmaya çalışırdık. Şişe suya batar ve yavaşça

nehirde aşağıya doğru kayar, oluşan karbit gazı şişenin içinde yayılır ve her şeyi doğru yaptıysanız, tam balıkların üzerinde patlar. Basınç dalgası balıkların yüzme kesesini parçalar. Bir kez bu şekilde koca bir sürüyü yakalamıştık, ölü balıklar suyun yüzeyinde sürükleniyordu, bize de sadece onları toplamak kalmıştı. Hermann bizi yakaladığında derhal buna bir son vermemizi söyledi ve patlayıcı maddeyi elimden almaya çalıştı. Bana bu şekilde davranmasına izin vermek istemiyordum, hele Alma yanındayken. Onu etkilemek istiyordum, hangimizin daha güçlü olduğunu görsün istiyordum. Gerçekten de Hermann'dan daha güçlü olduğumu gösterirsem Alma'nın bana daha çok değer vereceğine inanıyordum. O zamanlar etrafta dolanır, herkesle dalaşır, ufacık sebeplerden dolayı herkesle kavga ederdim, Hermann ise gittikçe içine kapanmıştı. Meslek eğitimini yarıda bıraktıktan sonra, babam ve Alma dışında, kimse onu ciddiye almıyordu. Hermann'ın burnu kanamaya başladığında şaşırdı, inanamıyormuş gibi, beni tanıyamıyormuş gibi baktı ama ben kendimde değildim. Hermann karşı koymuyordu bu beni daha da sinirlendiriyordu. Arkadaşlarım bağrışıyordu, bana gaz veriyorlardı, ağabeyime karşı koyuşum onlara büyük bir haz veriyordu, muhtemelen onlar da kendilerini itip kakan ağabeylerine karşı aynı şekilde davranmak istiyorlardı. Sanıyorum ki, Hermann'ın her an karşı koyup nihayet ağzımın payını vermesini bekliyorlardı. Alma bizi ayırmaya çalıştığında gözlüğü yere düştü. Hermann onu yerden kaldırmak için eğildiğinde ben yine burnuna bir darbe indirdim ve Hermann'ın burnu kırıldı, şişti ve kanamaya başladı. Hermann artık karşı koymaya başladı,

yüzüme bir darbe aldım ama hiç acı hissetmedim. Kavga ettiğim zaman tünelden geçiyor gibiydim ve sadece hedefe odaklanıyordum. Yüzme keseleri patlamış balıkların etrafında, nehir kıyısında yuvarlanıyorduk. Alma bizi ayırmaya, beni Hermann'ın üzerinden itmeye çalışıyordu. Üzerinde eğilmiş, boğazına kırılmış şişenin parçasını dayamıştım, Alma araya girmeseydi ne yapardım bilmiyorum. Beni iterek üzerinden attı ve Hermann'ın başını kucağına aldı. Ağlıyordu ve bana defolup bir daha asla gözüne görünmememi söylüyordu.

Bu olaydan sonra Hermann'la uzun süre karşılaşmamaya çalıştık. Sadece misafirhane çok dolu olduğunda bir odayı paylaşmak zorunda kalırdık, o zamanları da geceleri arkadaşlarımla başıboş gezerdim. Birkaç sene böyle geçti. Okulu bitirdiğimde Hermann evde çalışır, yapılması gereken işlerin hepsini halleder ve gittikçe kendi dünyasına kapanırdı, onunla neredeyse hiçbir temasım kalmamıştı, evin içindeki herhangi bir yabancı gibiydi.

Misafirhanede işler gittikçe kötüleşiyordu, neredeyse hiç müşteri gelmiyordu, yağmurlu yazlar birbirini kovalıyor ve düzenli konaklamaya gelen konuklarımız İtalya, İspanya veya Yunanistan'a gitmeyi tercih ediyordu. Fazla konfor sunamıyorduk, tuvaletler ve duşlar hâlâ koridordaydı, çoğu yazlıkçıyı Uğultu rahatsız ediyordu, hassas insanların uyumasına engel oluyordu, Uğultu'nun sesi kapalı camlar ardından dahi net bir şekilde duyuluyordu. Biz o kadar alışmıştık ki sadece kulak verdiğimizde onu duyuyorduk. Sezonun dışında artık sadece bölgeden geçen temsilciler, pazar günleri ayinden sonra erkenden alışveriş yapmak isteyen bir avuç dolusu insan ya da futbol

maçlarından sonra takımlar, kermese, avcılık ve müzik festivaline gelen insanlar oluyordu, seneyi geçirebilmek için yeterli değil. Çoğu zaman içki tedarikçilerinin paralarını dahi veremiyorduk. Sonunda tek bir çeşit bira satmaya başladık, onu da müşteriler istemiyordu. Alma da süpermarketten ucuz sert içkiler alıp pahalı şişelere boşaltıyordu.

1970 yılında yükseköğrenime başladım, Eifel'in dışındaki ilk kışımı Düsseldorf'da bir öğrenci evinde geçirdim. Nihayet evden uzaklaştığıma seviniyordum ve şehirdeki hayatın ve özgürlüğün tadını çıkarıyordum. Hermann tıpkı babam gibi artık çimento fabrikasında yardımcı işçi olarak çalışıyordu. İlkbaharı, sezonun açılıp nihayet balıkçıların ve yazlıkçıların gelmesini bekliyorlardı ama o sezon da misafir sayısı iç açıcı değildi. Hermann ve babama kalsa tüm yıl boyunca her gün balığa çıkarlardı. Pisuara çıkan merdivenin onarılması gerekiyordu çünkü düzenli bir müşteri olan sarhoş Kleenbeen merdivenlerden düşüp kolunu kırmıştı. Annem Alma'ya artık maaşını ödeyemiyordu. İlkbaharda Alma, babam ve Hermann, çimento fabrikasındaki işlerinden artan ufacık bir zamanda dahi, balığa çıkıyorlardı.

Babam Hermann'a artık balıklar hakkında bildiği her şeyi öğretmişti, sık sık balıklar ve şansla ilgili olan, içinde bölge ve nehir hakkında bilinmesi gereken her şeyin yer aldığı, yazacağı kronolojiyi konuşuyordu. Babam, ihtiyacının olmadığı rezil bir parayı kazanmak için değerli vaktini harcamak zorunda olmaktan şikâyet ediyordu. Babam sadece nehre, balıklara ve kitaplarına ihtiyaç duyardı.

Dere taşemeni (*Lampetra planeri*). Gerçek bir balık değildir, çok yaşlı, yılan benzeri omurgalı bir hayvandır, neredeyse büyük balık kadar yaşlıdır. Dibi taş ve çakıl kaplı olan, hızlı akarsularda parazit olarak yaşar. Taşemen, huni şeklinde emici ağzının içinde bulunan sivri dişleriyle büyük balığın kanatlarına yapışıp, milyonlarca yıllık, neredeyse taşlaşmış pullarına kazınmak için, büyük balığın yanından geçmesini bekler. Nehir ve denizlerde yıllarca süren seyahatinde, büyük balığın kaslarından ve vücut sıvısından, balığın kendinden bir parçası olduğuna inanana kadar beslenir, sonra balığın üzerinden ayrılır ve kendinden geçmiş bir şekilde yüzlerce başka taşemenle çiftleşir. Çakıl oyuklara yumurtalarını bırakır ve ölür.

19.

Oltayla nehrin içinde durarak yine Alma'nın dün mutfaktan restoran kısmına nasıl koşuşturduğunu, masaları topladığını, küllükleri temizlediğini, bardakları yıkadığını düşünüyorum. On bir treni geçiyordu. Reese bu sefer tam vaktinde geçtiğini fark etti. Birinin merdivenlerden aşağıya koştuğunu ve yan çıkış kapısının kapandığını duyduk. "Belki de Hermann'dır." dedi Claudia. Kız kardeşlerim ayağa kalkıp dışarıya çıktı. Fakat Hermann'dan hiçbir iz yoktu, odasının kapısı, bunca zaman olduğu gibi kilitliydi. Yine de Hermann'ın evden çıktığını, muhtemelen balığa gittiğini düşünmek istemişlerdi. Ne kadar manasız bir uğraş olduğu, eskiden bir değeri olduğunu ama artık hayvanlara eziyetten ve vaktini boşa harcamaktan başka bir şey olmadığı konusunda söyleniyorlardı. Bunları söylerken, hak vermemi bekliyorlarmış gibi bana bakıyorlardı. Belki de, eskiden balık tutmanın ilgimi çekmediğini hatırlıyorlardı. Ama artık farklı, artık büyük bir balık yakalamak istiyorum.

Şansımı ıslak sinekle denemeye karar verdim. Babam ve Hermann, boğulan ya da suyun içerisinde yaşayan bir böceği

canlandırdığı için bu yemi tercih ediyordu. Yemi, balıkların ulaşabileceği noktaya denk getirmek için akıntıyı, girdabı ve dönemeçleri iyi kullanmak gerektiğini hatırlıyorum. Baş kısma bir güve düğümlüyorum, yeme derinlik kazandırmak için de yarılmış bir kurşun tanesi sıkıştırıyorum. Güvenin gövdesi, gümüş kaburgalı beyaz ipekten. Hermann, iğne deliğinin arkasına, beden kısmına, yumuşak horoz boyun tüyleri bağlamış ve yumuşak, sık tüyler yerleştirmişti. Yemi eğik bir şekilde akıntıdan aşağıya doğru atıyorum ve mümkün olduğunca özgür bırakıp akıntıyla akmasına izin veriyorum. Akıntı yemi, misina ve başı iyice gerilinceye kadar kıyının diğer tarafına götürüyor. İpi yavaşça, desimetre desimetre topluyorum, arada hareketlerine değişiklik kazandırmak için tekrar birkaç metre akıntıyla akmasına izin veriyorum. Elimin işaret parmağıyla yönlendirdiğim ipi sol elime doluyorum. Sineği kendime doğru çekerken kamış ucuyla, ipin üzerinden yeme doğru iletilen, küçük titreyen hareketler canlandırıyorum. Yemin suyun altında bulunduğu noktayı, parlayan bir balık kanadı görene kadar merakla izliyorum, ipin ucu durana ya da yana çekilene kadar bekliyorum. Ancak herhangi bir hareket olmuyor, sabırlı olmalıyım, sabırlı, çok sabırlı.

Beklerken, dün mutfakta Hollandalı kadın olmasaydı her şeyin iyiye gidebileceğini söyleyen Alma'yı düşünüyorum. Hermann'ın gitmiş olmasına inanamıyordu, misafirhaneden ve kız kardeşlerin orayı kesin satılığa çıkaracaklarından, ne yapacağını bilmediğinden, yeni bir başlangıç yapmasının mümkün olmadığından, iş araması gerektiğinden, herhangi bir iş bulmak zorunda olduğundan bahsediyordu.

"Asla geri dönmemeliydim!" diyordu ağlayarak. "O günlerde Paris'e gitmeliydim." Annem altı ay boyunca maaşını ödeyemediği zaman Alma istifa etmişti, annemle artık eskisi kadar iyi anlaşamıyorlardı. İstifa ettikten sonra Trier'deki bir otelde işe girdi. Alma'yı orada gördüğüm zaman Hermann denize açılmıştı, öylece kaçmıştı. Evde nelerin olup bittiğini bilmiyordum, bilmek de istemiyordum, oradan uzaklaştığım için mutluydum.

Eğitimimi bitirip ilk işime girmiştim. Alma'yla karşılaştığımda odasına gidip birlikte olmuştuk. Sıcaklık günlerce nehir ovasının üzerinde birikmişti, Trier'de sıcak bir yaz günüydü. Yatakta çıplaktık. Alma bana sadece annem maaşını ödemediği ve dırdırlarına artık tahammül edemediği için değil, Hermann yüzünden de evi terk ettiğini anlattı. Hermann'ın artık onunla ilgilenmediğini, pislikmiş gibi davrandığını ve sadece Salm ve Knuppelglas'la takıldığını, babamla dahi yollarını ayırdıklarını anlattı. Hermann çok değişmişti, kamp lokalinde tek akşamlık eğlence arayan, tatil günlerini geçirecek, onlarla dans edecek ve denk düşerse daha fazlasını yapacak olan kadınlarla takılıyormuş. Hermann da onlar için sadece egzotik, saçmalayan adamlardan biriydi, devrilene kadar içen, klarnet çalan, dans ederken sağa sola zıplayan ve delice şeyler anlatan biri. Geceleri kamp yerinden sallana sallana nehre gidermiş.

"Beni aşağıladı, beni suçladı, senin için de suçladı beni." Hermann'ın o zamanlar, Salm ve Knuppelglas'ın yaptığı her şeye katıldığını anlattı. Üçü birlikte yazlık evlere ve arabalara girer, inşaat yerlerinden demir, kurşun ve çinko hurdaları çalarmış. Çimento fabrikasında veya şehirde

çalışmaktan daha kârlıymış. O zamanlar hurda alım satımı yapan Knuppelglas, çalıntı malzemeleri Belçika'da satarmış. Sanayi Bölgesi'ndeki bir araba tamirhanesinden para edebilecek ne varsa çalmışlar. "Kazan dairesi ve sahnenin altındaki oda çalıntı eşyalarla doluydu." dedi Alma.

Bir gece Sartorius bazı iş arkadaşlarıyla birlikte meyhaneye gelmiş, babamın çalışma odasında saklanan Hermann'ı arıyorlarmış. Barda Sartorius, görgü tanıklarının Hermann'ı gördüklerini, muhtemelen, izi nihayet sürülen bir hırsız takımının üyesini olduğuna dair ısrar ediyormuş. Babam evi aramalarına izin vermemiş. Hermann titreyerek babamın çalışma odasında saklanıp hapse girmekten korkuyormuş. Babam Hermann'a para verip eşyalarını toplamasına yardım etmiş, aynı gece arabayla onu, trenle Hamburg'a devam edeceği, Köln'e bırakmış.

Alma anlatırken akşam olmuştu, batan güneş çatı katının penceresinden içeriye bakıyordu, tıpkı evdeki gibiydi, sadece Uğultu'nun sesi yoktu. Hermann'ın şu anda ne yaptığını, nerede olduğunu merak ettik. Otel'in önü hacılar ve turistlerle doluydu. Şehir içinden kiliselere gezi düzenleyen küçük trenin zil sesini duyuyorduk. İsa'nın kutsal libası, sekiz sene sonra tekrar bazilikaya gelmişti. Alma kalktığında Fransızca bir şarkı söylemeye başladı, bu arada gerçekten de Fransızca öğrenmişti. "… *Je suis une poupée de cire… poupée de son. Mon coeur est grave dans mes chansons…*" Paris'teki bir otele başvuruda bulunmuştu. Artık Almanya'dan gitmek istiyordu.

20.

Dün akşamüzeri yine Hermann'ın yanına gittim, ona ne derdi olduğunu, odasında oturup susmanın ne anlama geldiğini sordum. Biz yokmuşuz gibi davranan ağabeyime kızmıştım. Odada dolaşıp bir yere oturduğunu duyduğumu zannettim. Hermann genelde eskiden de sessizdi, ama bazen bir başladı mı susmak bilmezdi, geceler boyunca onu dinlerdim. O zamanlar anlamadığım ve gerçekte zaten var olmayan, muhtemelen kendisinin uydurduğu bir sürü şey.

Hermann'ın kapısının önünde dikilip, her ne olduysa o kadar da kötü olamayacağını, sadece dışarı çıkması gerektiğini, konuşacağımızı ve eskisi gibi birlikte nehre gideceğimizi söyledim. Ona, her zaman merak ettiği işimi anlattım. Denizde olduğu zamanlar anneme düzenli olarak eğitimim için para göndermişti, aslında ikimiz arasında daha zeki olan oydu. Kapının önünde yere oturdum, aslında benim burada kalmış olmam gerektiğini ve benim yerime onun okumuş olması gerektiğini, çoktan unuttuğumu zannettiğim bir sürü şeyi anlattım. Yine yalvardım,

bir şey söylemesi ve kapıyı açması için: "Sartorius bu akşam geldiğinde kapıyı kıracak ve seni götürecekler… Hermann, sen deli değilsin, lütfen bir şeyler söyle!"

Trier'e giden on bir treni tıngırdayarak geçiyordu, güneş koridorun cam döşemelerinde yansıyordu. Yerde, annemin boyadığı süt güğümlerinin içinde, ayçiçekleri duruyordu. Duvar kâğıtlarının her yanına yem sinekler kancalanmıştı. Hermann en son deli gibi bunları yapmıştı, sürekli yeni yemler, sürekli tuhaf isimli yeni çeşitler. Belki gerçekten de delirdi, onu götürüp biraz gözetim altında tutmaları onun için en iyisi olacaktır, diye kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Aşağı indiğimde Reese, kız kardeşlerimle birlikte mutfak masasında oturuyordu. Maydanoz ve pırasa doğruyordu, limon otu yapraklarını koparıyordu, sonra da patates soymaya başladı. Patatesin kabukları, titreyen elinin üzerinde lüle gibi kıvrılıyordu. Küçük ablam ajandasına notlar alıp iş arkadaşlarıyla telefonda konuşuyordu.

Çok erken kalkıp, kahvaltı etmeden öğlen on iki gibi nehre inen balıkçılar, aç bir şekilde, Alma tarafından hazırlanacak olan bir sürü balıkla geri döndü. Yemeklerini beklerken, masada oturup içki içiyor, başarılı oldukları yemleri, tuzlu suya uyum sağlayan ve parlayan çelik gibi gümüş renginde ışıldayan alabalıkların bulunduğu sahillere yapılan balıkçı turlarından bahsediyorlardı. İçlerinden biri, öğleden sonra titrer sinekle şansını deneyeceğini söyledi, diğerleri yapay sinekler, kaşık zoka veya wobbler'la deneyecekti. Hermann'ı da sordular ve kardeşi olup olmadığımı merak ettiler.

Bu arada Sartorius arayıp daha sonra uğrayacağını bildirdi. Kız kardeşlerim çoktan eve dönmüş olmalıydı fakat şimdi, en azından Hermann götürülene kadar burada kalmak zorundaydılar. Bu durumdan dolayı rahatsızlık duyuyor ve fazla vakitlerinin olmadığını söylüyorlardı.

Alma sepetten gölge balıklarını alıp tezgâhın üzerine koydu, keskin bir bıçak almak için mutfak dolabına gitti. Gölge balıkları, nehir kıyısında büyüyen öksürük otunun büyük yapraklarına sarılmıştı ve küçük sivri dişleri arasında otlar bulunuyordu. Bir balığı eline alıp bıçakla pullarını kazımaya başladı, karnını yarıp iç organlarını çıkardı ve başparmağıyla, küçük omurganın önündeki böbrekten kan kalıntılarını kazıdı, muslukta karnın içini yıkadı -tıpkı annemin eskiden yaptığı gibi- ve tıpkı annem gibi, balıkçıların bunları nehirde ayıklamamalarına kızıyordu. Küçük ablamın cep telefonu çaldı. Koridora çıktı, elemanıyla konuşmasını duyuyorduk, ofiste halledilmesi gereken işleri sayıyor ve en kısa zamanda ofise döneceğini bildiriyordu. Buradan ancak akşam ayrılabilirmiş.

Zehner, "Servis istiyorum!" diye bağırdı. Barın arkasına geçip ona bira doldurdum, bardağı altlığının üzerine bıraktım. Bu esnada elimi yakaladı, gözlerini kısarak bana baktı ve muzipçe güldü: "Hayatta hiçbir şey başaramayan bir insan hancı olur. Hahaha!" Birasını içerken, sivri âdemelması buruşuk derisinin altında zıplıyordu. Ağzında kalan bira köpüğünü elinin tersiyle sildi, hırıldadı, takma dişlerini kaydırdı; köprüden, kısa tahıllardan, kart oyunundan bahsediyordu. Köpeği uyanmıştı, patilerini uzattı, esneyerek gerindi ve kapıya doğru yorgun argın yürüdü. Ağzını kapıya dayadı, durdu ve mızırdandı.

Zehner oturduğu yerde konuşuyordu, pencereye doğru yürüdüm, köprünün üzerindeki işçilerin ne yaptıklarını merak ettim. Korkulukları kontrol ediyorlardı; biri köprübaşına yürüdü, balyozla korkuluk desteğine vurdu ve vurma sesleri dağ yamaçları arasında gittikçe azalarak yankılanıyordu.

21.

Nihayet kız kardeşlerim dün öğlen yemeğinden önce annemi ziyaret etmek için katedrale gitmişti. Boşu boşuna evde mi oturacaklardı? Hermann'ın hâlâ dışarıda bir yerlerde gezdiğini düşünüyorlardı ve onunla karşılaşmayı ümit ediyorlardı. Alma'yla yalnız kaldığımız ve artık açık açık konuşabileceğimiz için sevinmiştim. Ancak çok iş vardı, balıklar tavada kızarıyordu, yemek masalarını kuruyordu, bu kadar vakit aldığı için balıkçılardan özür diliyordu.

Zehner barda, kulaklarının arkasında solungaçları ve el ile ayak parmakları arasında yüzme dokuları bulunan bir adamdan bahsediyordu: "Yaşlandıkça daha fazla suya ihtiyaç duyuyordu. Sonunda, havasız kalmamak için sürekli küvette yatıyordu." Balıkçılar bu hikâyeye güldü, bense hikâyenin doğru olabileceğini düşündüm belki de Zehner'in anlattığı her şey doğruydu. Alma aceleyle mutfağa geri döndü, balıkları çeviriyordu, derilerinin tavanın kenarına yapışmaması için dikkat etmesi gerekiyordu. Sonra balıkçıların tabaklarına gölge balıklarının yanına

tuzlu patates, maydanoz ve yeşil salata hazırladı. Balıkçıların yemekleri servis edildikten sonra köprü işçilerinin yemeklerini hazırlamaya başladı, et ve kızarmış patates. Fritözdeki yağ kızdığında buzlu patatesleri fritöz sepetine attı, sepeti yağa batırdı, kapağını kapadı ve etle ilgilenmeye başladı.

Köln'den gelen öğle treni, Reese'in tespitine göre tam vaktinde istasyonda duruyordu. Lisenin beşinci ve altıncı sınıfında -o zamanlar öğleden sonra derslerim yoktu henüz- genellikle bu trenle eve gelir, misafirhaneden içeriye dalar, çantamı mutfakta bir köşeye fırlatır ve aç bir şekilde masaya otururdum. Annem ve Alma, müşterilerden arta kalan yemekleri verirdi bana.

Köprü işçileri yemeklerini yemek için içeriye giriyordu. Salm ve Knuppelglas da içeriye girip bara oturmuştu. Alma aceleyle tabakları ve kâseleri taşıyordu. İşçiler masalarda, köprünün durumu hakkında sohbet ediyordu, köprünün aslında harap durumda olduğu ancak altından, şehrin diğer tarafına giden elektrik ve gaz boruları yüzünden yıkılamayacağını söylüyorlardı. Knuppelglas, o eski köprüyü aslında havaya uçurmalı, tamiri için boş yere havaya para saçılıyor diye kızıyordu. Parası olsaydı, çok parası olsaydı Eifel Meydanı'nı köprüyle birlikte havaya uçururmuş, hatta tüm bölgeyi havaya uçururmuş.

"Köprü!" diye bağırdı Zehner. "Bizi o zaman kurtardı. Yağmurlu sisli havada tüm kar erimişti." Bu hikâyeyi biliyordum, gençken barın arkasında durduğum sıralarda, sıkça anlatıldığını hatırlıyordum. İnsanlar, vadiden aşağıya doğru yuvarlanan ancak köprünün sağlam durarak karşı koyduğu dev buz kütlelerinden bahsediyordu. Nehirdeki

buzlar geceden erimişti. Büyük bir gürültüyle, karanlıkta muntazam buz kütleleri sürükleniyormuş. Köprü titreyip sallanmış, nehir birkaç dakikada birikip kıyılardan yükselmeye başlamış. İnsanlar uykularından korkuyla uyanmış, evlerini ve ahırlarını su basmış, hayvanlar başlarına boyunlarına kadar suyun içerisine batmış, kurtarmak için güçlükle iplerini çözebilmişler, inekler ahırlardan dışarıya yüzüyormuş fakat büyük buz kütleleri yüzünden yine suyun altına batıyormuş, sayısız tavuk, buzağı ve domuz boğularak ölmüş. Ayakkabılar, çizmeler, gereçler, erzaklar, hatta tabakhanedeki postlar etrafta yüzüyormuş, buzağın biri tam zamanında kurtarılıp samanlığa bırakılabilmiş, senelerdir hasta olan yaşlı bir kadın yatağıyla birlikte nehirde yüzüyormuş. Buz, yollarda ilerleyip gübre yığınlarını ve saman arabalarını yıkmış ve her şeyi önüne katarak sürüklemiş, upuzun kavakları kamış gibi bükmüş. Köprü sarsılmış, eğer yıkılsaydı bölgenin alt tarafını, misafirhanemizi ve Zehner Değirmeni'ni yıkıp sürüklermiş, taş taş üzerinde kalmazmış.

"Herkes köprünün üzerinde durup demir sopalarla ve kazmalarla buz kütlelerini kırmaya çalışıyordu!" diye haykırdı Zehner ellerini havaya savurarak. Köprü karşı koymuştu. Ertesi sabah, özel bir trenle öncüler gelip köprünün önündeki buz kütlelerini patlatmışlar ve nehir tekrar yatağına akmaya başlamıştı.

Alma, işçilerin yemek servisini bitirdikten sonra bana da yiyecek bir şeyler getirdi. Masaya patates, gölge balığı ve salata koyup yanıma oturdu. Zehner ise barda hâlâ anlatmaya devam ediyordu, bu sefer değirmeninden bahsediyor, dilini çıkarıp kıllı burnunu yalamaya çalışıyordu.

Alma, içki tedarikçisinin öğleden sonra geleceğini söyledi. Odaları hazırlamalıydı, birkaç motosiklet sürücüsü ve balıkçı rezervasyon yaptırmıştı. Buzdolabının üzerindeki rafa doğru gitti ve bir mutfak bezi aldı. Radyo, haberleri yayınlıyordu, ardından müzik çalmaya başladı, gençken hoşuma giden şarkılar, okuldan sonra barajdaki kayanın üzerinde oturup dumanlanırken dinlediğimiz tür müzikler. Hermann'ın da klarnetiyle bu müziği çaldığını, Alma ve benim sıkıca sarılıp dans ettiğimizi hatırlıyordum. Hermann, onlarla da takışıp yalnız başına çalmaya başlamadan önce, bir süre müzik kulübünde çalmıştı.

Yemeğimi bitirdikten sonra bulaşıkları kuruladım. Reese sandalyesinde uyumuştu. Alma, Reese'in bu vakitlerde öğlen uykusuna ihtiyaç duyduğunu söyledi. Kurulanmış tabakları ve kâseleri elimden alıp dolaba yerleştirdi. Hollandalı kadını sorduğumda, onun hakkında konuşmak istemediğini söyledi.

Daha sonra bira nakliyecisi geldi, fıçılar kilere doğru yuvarlanarak götürüldü. "Faturayı kermesten sonra ödeyeceğiz." diye açıklama yaptı Alma. Eskiden, kermes günleri senenin en iyi para getiren günleriydi. Salonda danslı balolar düzenlenirdi, üç gün sadece kutlama yapılırdı, ailemiz o günkü kazançla tüm senenin zararını karşılayabiliyordu.

Yağmur birden o kadar şiddetlendi ki, köprü işçileri işlerine ara verip misafirhaneye geri dönmek zorunda kalmıştı. Mühendis, masadan kül tablasını ve örtüleri indirip üzerine bir çizim yaydı, işçilere, su baskını sırasında akıntı iskelelerindeki yükün çok fazla olduğunu ve iskelenin yakından incelenmesi gerektiğini söyledi. Biri, besleme

hattının bulunduğu köprünün altındaki tavana tırmanmalıydı. Adamlar çizimin üzerine eğildi, mühendis, kritik noktaları işaret etti, ardından pencereye geçip iskeleye baktılar. Yağmur biraz dinmişti. İşçilerden biri, iskelenin çıkıntısı üzerinden ip yardımıyla inmeyi önerdi. İp, köprünün üstündeki platformun römork bağlantısına sabitlenebilirdi. Mühendis önce şüpheyle baktı, sonra işçinin önerisini kabul etti. Alma onlara sert içkilerini getirdi.

Yem: Her şey bir yanılsama, hiçbir şey gerçek değil. Balıklar buna uygun hareket eder, her şeyden çok istedikleri şey için; ister rengârenk parlak görünümlü kanatlar, tüyler, gümüş kaşık zoka, suyun üzerinde sürüklenen leziz bir böcek, şans olsun, aldatılmak istiyormuş gibi görünürler. Belki de balık bizi kandırıyordur sadece.

22.

Uzun seneler sonra Hermann'dan tekrar haber aldığımda, bir yük gemisinde çalışmaya başlamıştı. İlk kasetini yolladığını ve onu dinlemek için bir kayıt cihazı aldığımı hatırlıyorum. Hermann kasette bizi affettiğini söylüyor, denizde geçirdiği seneler boyunca düşünmek için bolca vaktinin olduğunu anlatıyordu. Parıldayan büyük denize duyduğu hayranlığı; yüce ve güzel olduğunu ama yine de nehrimizi özlediğini, gemi tamircisi olarak görev aldığını; Süveyş Kanalı'ndan geçişlerini, çölü, kıyıdaki küçük taş evleri, limanlarda geçirdikleri kısa molaları, gemideki tamir işlerini, şehirleri görmeye vaktinin olmadığını, bina büyüklüğünde dalgalar oluşturan bir fırtınayı, gemiyi döven muson yağmurunu anlattı. Daha sonraları da yalnızca kaset gönderdi; resimli kartpostal, mektup, gezdiği ülkelerin ya da gemilerin resimlerini hiç göndermedi. Ağabeyimin çok az resmi vardı, resim çekinmekten hiç hoşlanmazdı. Bir keresinde kasetin yanında uçan bir balığın çizimini göndermişti. Hermann'ın konuşmaları değişmişti, artık büyük bir yük gemisinde çalışıyor, daha fazla para kazanıyordu fakat işi daha çok

güvertenin altında, makine dairesindeydi. Bir keresinde Hint Okyanusu'nun ortasında kalmışlar, motor arızalanmış ve yedek parça beklemek zorunda kalmışlardı. Bazen kasetlerinde, nehirden, balık tutmaktan ve balıklarımızdan bahsederdi ve geri döndüğünde onunla balığa çıkar mıyım diye merak ediyordu.

O zamandan bu zamana köprünün altından çok su aktı, belki bir denizi dolduracak kadar, uzun hikâyeler anlatacak kadar bir dünya olay yaşandı.

İpte bir direnç hissettim, tamamen balığa odaklanmalıyım, başka hiçbir şey düşünmemeliyim, burada durma sebebim ne de olsa balık. Bir kez derin nefes alıyorum, kamış ucuyla balığın arasındaki ip gerilene kadar kamışı kaldırıyorum. Böylece kanca, balığın sert ağız kısmına girer diye umuyorum. Ağır bir alabalık sineği ısırmıyor, sunulan yemi suyla birlikte güçlüce emiyor. Su, solungaçlarından tekrar dışarıya akıyor, sinek ağız boşluğunda kalıyor. Ancak bu kez çenesinin içindeki şey benim kancam. Alabalık korkuyor, kaçmaya çalışıyor, korunabileceği bir bölgeye ulaşıp durana kadar birkaç metre gitmesine izin veriyorum. Sonra dikkatli bir şekilde, ipi tekrar kısaltarak onunla kontak kuruyorum ve aynı anda aradaki mesafeyi kısaltmak için balığa doğru birkaç metre ilerliyorum. Elim ipteyken kendini kurtarma çabalarına daha rahat karşı koyabilirim. Onunla temasa geçtiğimde korkarak kendini güvene almaya çalışıyor. Ona bu imtiyazı tanıyıp derin sudan çekmeye çalışıyorum ki, engelsiz bir alanda yorgun düşmesini sağlayabileyim. Bir kez çekmeyi başarırsam gücü çabuk tükenecek, başının ön kısmı yavaşça sudan çıkacak ve nefes almakta zorlanacak hatta

belki alamayacak, oldukça etkisiz bir yüzey savaşında gücünü harcayacaktı. Ama karşı koyuyor, amacımı anlamış gibi görünüyor çünkü suya batmış olan olta başı birden yukarıya çıkıyor. Bu da birazdan atlayacağı ya da olta başını yırtıp kaçacak şekilde yüzeyde debeleneceği anlamına geliyor. Yukarıya kalkmış olan ip direncinin azalması ve tekrar suya batması için olta ucunu suyun yüzeyine kadar indiriyorum. Ve aynı şeyi o da yapıyor, dalışa geçiyor, gittikçe derine dalıyor. Su, bu noktada iki ya da üç metre derinlikte olmalı. Bir kayanın arkasında, kayanın altındaki bir mağarada kendini emniyete alıyor. Aman Tanrım! Kaçacak, beni alt edecek! Galiba bütün büyük ve tecrübeli balıklar benden üstün. Asla öğrenemeyeceğim, kopmuş olta başıyla aptal gibi dikiliyorum, ipi geri sararken ve sinirli bir şekilde kamışı suya vururken ellerim sürekli titriyor. "Kahretsin! Her şey hâlâ eskisi gibi, hiçbir şey değişmemiş, benden asla iyi bir balıkçı olmayacak." Elimden kaçan her balık cesaretimden bir parça götürüyor. Kendimi boş hissediyorum; pes etmeyi, ilk trene atlayıp eve gitmeyi düşünüyorum. Fakat evim neresi?

Uçan balıklar (*Exocoetidae*). Suyun hemen altında yüzerler. Sudan birden fırlayıp kanatlı yüzgeçleriyle havada süzülürler. Kısa bir an suya iner ve hemen ardından tekrar yükselirler. Büyük vahşi balıklar ve deniz kuşları tarafından avlanırlar. Yumurtalarını, su bitkilerinin olduğu bölgelere bırakırlar. Genç balıkların göğüslerindeki yüzgeçler ilk başta kısa olur.

23.

Hermann, denizcilik işinden eve döndüğünde babam çoktan ölmüştü. Ölmek istememişti, en zor olanı; hayata sıkıca tutunup sürekli yaşlı balık *Ichthys*'den bahsetmesi ve olan biten için onu sorumlu tutmasıydı, annemin elini sıkıca tutarak, sürekli o balığın hepimizi yiyeceğini söylüyordu: "Onu sevmeyenler ona yem olacak!" Beyin tümörü vardı, morfin yiyordu ve balığın uzuvlarımızı parçalayacağını hayal ediyordu. Ölümünden önceki aylar genelde, ufak bir sığınakta kayıtsız bir şekilde koltuğunda oturduğu kilerine çekilirdi. Artık nehre inmiyordu. Suyun yanından geçtiği kilerdeki yontma taş duvarına kulağını dayaması ona yetiyordu.

Babamın ölümünden birkaç ay sonra annem ilk kalp krizini geçirdi, ondan sonra unutkanlık baş gösterdi ve misafirhanenin durumu kısa zamanda gittikçe kötüleşti. Çalışanların hepsi istifa etti. Annem kimseyle geçinemiyordu ancak tek başına da işi yürütemiyordu. Kız kardeşlerim de tıpkı Alma ve ben gibi artık evde yaşamıyordu.

Bir akşam Hermann misafirhaneye döndü; otuzlu yaşlarının ortasındaydı, sakal bırakmıştı, omzunda, içi doldurulmuş küçük timsahlar, Afrika yapımı tahta figürler ve kıyafetlerinin arasında Alma için bir kolyenin bulunduğu büyük bir denizci çantası. O kadar değişmişti ki annem onu hemen tanıyamadı. O zamanlar tekrar ortaya çıkmasına, misafirhaneyi devralıp annemle ilgilenmesine, misafirhaneyi yine düzenli bir şekilde işletmek istemesine -her şey eskiden olduğu gibi olacaktı- sevinmiştik. Hevesliydi, büyük hayalleri vardı ve Alma'yı sordu. Uzun zamandır Alma'dan haber almamıştım, hakkında hiçbir şey bilmiyorduk, belki evlenmişti belki de Paris'e gitmişti. Hermann biriktirdiği parayla misafir odalarını tamir ettirdi, nehri, belediyeden tekrar kiraladı ve balıklarla ilgilendi. Akşamları da barın arkasında duruyordu. Dönüşünden yaklaşık altı ay sonra kasetlerin birinde, Alma'nın tekrar döndüğünü ve işler düzeldiğinde onunla evlenmek istediğini bildirdi. İşler düzelmedi. Hermann yine çimento fabrikasına girmek zorunda kaldı. Fabrika, yardımcı işçilere de iyi maaş ödüyordu, işletmenin getirdiğinden daha fazla para kazanıyordu. Genelde gece mesaisine kalıyordu. Sabahları döndüğünde, az sayıdaki konuğa Simon'un fırınından ekmek getiriyor, sonra da birkaç saatliğine nehre iniyordu. Eve döndüğündeyse Alma'ya yardım ediyordu.

Neredeyse on yıl bu şekilde geçti. Onca hatırayla dolu, büyük, sakin nehir… Hermann bana kaset göndermeye devam etti. Son yıllarını Alma'yla daha çok yan yana fakat ayrı geçirdi. Hermann yine misafir odalarından birine taşınmış, Alma da Salm, Siegmar, seyahat eden temsilciler gibi başka sevgililer edinmişti. Hermann kasetlerini

kaydederken genelde odasında, nehrin üzerindeki balkonda otururdu, arka plandaki Uğultu'yu duyardım. Konuşacak veya onu dinleyecek kimsesi olmadığını düşünüyordum, belki o nedenle günlük tutar gibi kasetlere konuşuyordu. Bir sandık dolusu kasedim olmuştu. Kasedin birinde, muhtemel biyolojik babamızdan, misafirhaneye gelen, bara oturan, sürekli her şeyi tedavi eden mucizevi aletten bahseden Perse satıcısından bahsediyordu.

Nehirde durarak hatıralarımın canlanmasını ve büyük bir balığın oltaya gelmesini bekliyorum.

Annem birkaç sene sonra ikinci kalp krizini geçirdiğinde katedrale gitmek zorunda kaldı. Evde artık idare edemiyordu. Hermann arayarak annemi oraya yatırmanın bir sakıncası olup olmadığını sormuştu. Aslına hiç umurumda değildi, bana bulaşmalarını istemiyordum. Hermann'ın, annemin bakımını ve katedraldeki oda kirasını karşılamak için paraya ihtiyacı vardı, ona biraz para gönderdim. Maddi açıdan zorlandığım ve kiramı dahi ödeyemediğim zamanlarda bile üzerime düşen payı ona gönderiyordum çünkü bana bulaşmalarını istememe mle birlikte vicdanımın da rahat olmasını istiyordum. Bu şekilde Hermann'dan haber almadan birkaç yıl geçirmiştim. Arada sırada bana, dinlemeden bir kenara koyduğum kasetler gönderirdi; sadece eve sarhoş geldiğim zamanlarda, sandıktan rastgele bir kaset alıp kayıt cihazına takıp dinler, kendimi yatağın üzerine atar uyurdum. Bazen gecenin bir yarısı uyanıp, çocukluğumdaki gibi odamda olduğumu, bardaki müşterilerin ve Uğultu'nun sesini duyduğumu zannederdim.

24.

Kayalar, kıyının her iki tarafından neredeyse sudan dik bir şekilde yükseldikleri için nehirden ayrılmam gerekiyor. Ormandan dik yukarıya ve birkaç yüz metre sonra tekrar kıyıya giden tek bir yol bulunuyor. Yukarıda, ormanda nefesleniyorum, nehirden aşağıya doğru, tıpkı kale enkazı gibi vadi çukurunda duran çimento fabrikasına bakıyorum; geçen sene Hermann'ın, gece vardiyası sırasında kaza geçirdiği kireç tozu silolarının yüksek kulesini görüyorum. Kimse, Hermann'ın günlerce aşağıda tozun içerisinde yattığını ve orada neredeyse boğulacağını fark etmemişti. Alma beni geçen yaz arayıp Hermann'ın kayıp olduğunu bildirdiğinde ben de herkes gibi yine kaçıp denize açıldığını düşündüm. Ancak bir mucize gibi Hermann toz silosundan kurtarılmıştı. Bunun üzerine birkaç hafta hastanede yattı ve bana, tozun içerisinde gördüğü tuhaf şeyleri anlatan bir kaset gönderdi. Bu kazadan sonra tam olarak kendine gelebileceğine inanmıyorum.

"Tozda yatarken, neresi aşağısı neresi yukarısı bilmiyordum, bir anlığına hiçbir şeyi hatırlayamadım, boğulacağım

diye korktum, ağzım toz doluydu, daha fazla batmamak için dikkat etmeliydim, hareket edemiyordum, hiçbir yere tutunamıyordum… Tutunacak hiçbir şey yoktu. Sadece sıcak toz vardı, çıkamıyordum… Tıpkı hapishane gibi… Nasıl çıkabilirdim ki? Kapkaranlıktı. Silonun duvarları kaygan, yuvarlak ve yirmi metre yüksekliğinde… Siloları biliyorsun Leo, sen de bir süreliğine orada çalışmıştın. Yukarı baktığımda oraya tırmanamayacağımı anladım, yukarıda, zeminin ortasında, üzerinde tahtaların durduğu ve birileri tarafından oradan kaldırılan deliği gördüm… Sadece bastığım yere dikkat etmeliydim. Neden dikkat etmedim ki? Un düşüşümü yumuşatmasaydı herhalde ölmüş olurdum, böylece toza yumuşak bir şekilde düştüm ve battım. Aşağıda yatarken, bu son diye düşündüm, ne yapacağımı bilmiyordum, yukarıdaki delik ulaşılamayacak kadar yüksekteydi, kaygan duvarlardan yirmi metre yukarıya tırmansam dahi tavandan ortaya, deliğe doğru gitmem gerekecekti, bu nasıl mümkün olabilir ki, bunu yapabilmek için tavanda yürüyen sinek olmalıydım. Nasıl çıkabileceğimi düşünüyordum… Ama aklıma bir şey gelmiyordu, sadece tozda boğulacağımı düşünüyordum, bağırmamın bir faydası yoktu, beni kimse duyamazdı… Leo, oraya kimsenin uğramadığını biliyorsun. Yine de bağırdım, ama toz sesimi boğuyordu. Yukarıdaki delikten sadece biraz ışık geliyordu… Herhangi bir şeyi ayırt etmeye yetmiyordu, sadece toz görebiliyordum… Toz. Düşünmeliydim, yukarıya nasıl ulaşacağımı bulmalıydım… Altı saatte bir, biri gelip numune alır. Ancak o kadar dayanabileceğimi zannetmiyordum, orada boğulabilirdim… Duvara ulaşmaya çalıştım, orada tutunacak bir şey bulabileceğimi düşündüm. Bir

yerlerde bir merdiven ya da duvara monte edilen demir bir çeliğin olup olmadığını düşündüm. Yukarıda bir yerlerde olan su şişemi düşündüm, sayıklamaya başladım, babama seslenip şişeyi aşağıya atmasını istedim… Delikten bakan bir yüz görüyordum, un numunesi için bardağı aşağıya indiren Strohwang'dı, altı saat geçmiş olmalıydı. Strohwang, diye bağırdım… Strohwang… Ağır işittiğini biliyorsun, bağırmamın hiçbir anlamı yoktu, neden illa bu salaktı. Bardağı veya ipi yakalayabileceğimi düşündüm, ona ulaşmaya çalışırken iyice toza batıyordum. Strohwang bardağı çoktan çekip deliği tahtalarla kapatmıştı. Artık tamamen karanlıktı, hiçbir şey göremiyordum. Babamı düşündüm, yukarıda oturup kitaplarını okumasını ümit ediyordum. Birlikte çimento fabrikasında çalışırken bana bu yeri o göstermişti. Ona seslendim, gerçekten orada olduğunu, balığı yakalamadığım için beni tozun içinde ölüme terk ettiğini düşündüm. Her nefeste toz yutuyordum, ciğerlerim gittikçe yapışıyordu. Toz gittikçe yükselmeye başladı, sırf delirmemek için hayalimde sürekli insanlarla konuşuyordum. Hayallerimde babamı görüyordum, bana Ichthys'i anlatıyordu, hatırlıyor musun, sürekli anlattığı şu eski balık. Bir zaman sonra yine biri gelip aşağıya bardak indirdi. Neredeyse un tozuna tamamen batmıştım. O anda, her zaman yaptığımız bir şeyi denedim, kollarımı iki yana açtım ve ölü bir adam gibi tozda sürüklendiğimi hayal ettim… Seninle birlikte nehirde sürüklendiğimizi düşledim, Uğultu'ya doğru, eskiden bunu nasıl yaptığımız hatırlıyor musun hâlâ, Leo? Ama sonra yine balık geldi, Ichthys. Etrafımda daire içinde yüzdüğünü düşündüm, giderek daralan bir daire, sonunda beni yutacağına inandım.

Numuneyi laboratuvara götürdüklerinde içinde, babamın bana verdiği ve o günden beri küçük, şeffaf bir kutucukta saklayıp her zaman yanımda taşıdığım, Paul Maclean'in sineğini buldular. Silo'ya düşerken cebimden düşmüş olmalı. İnanabiliyor musun Leo, gerçekten de Paul Maclean'in sineği sayesinde tozun içerisinden kurtarıldım."

Büyük balık (*Ichthys*). Çok yaşlıdır, yetişkin bir erkekten daha büyüktür. Sedef rengi pulları, liken ve yosunlarla kaplıdır. Babam kronolojisinde belirtmek istediği gibi, bu pulların üzerinde tıpkı bir ayna gibi, bu dünyadaki tüm balıkların resimleri bulunuyor. Büyük balığın, hüzünle bakan büyük siyah gözleri ve biçimsiz bir kafası vardır. Babam onu barajda gördüğünü yazmıştı, su baskınına uğrayan yer altı maden ocağı tünelinin akıntılarının bulunduğu yerde. Suyun dibinde yüzüp akıntı tarafından yana kaydırılmıştı, barajın ortasında kayıtsız bir şekilde, havada süzülen büyük bir kuş gibi yüzgeçlerini kaldırıp indiriyormuş.

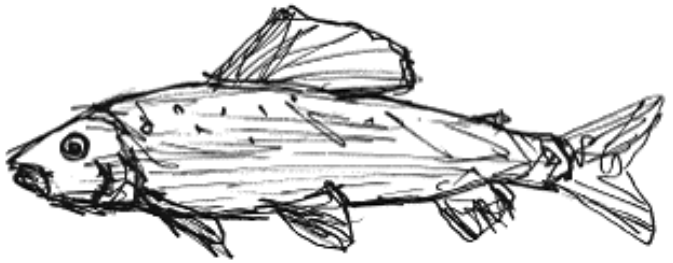
25.

Kamp yerindeki türbülanslı yerde duruyorum. Onun arkasında, sakin suyun birleştiği rezerv bulunuyor, gölge balığı yakalamak için yemimi oraya atıyorum. Gölge balıkları nehir ağızlarını tercih eder, dipte yüzen ve zor yakalanan hassas bir balıktır. Yemi ancak yandan, dar bir alanda üzerine doğru geldiğinde alır, sağa sola çıkmaz; öne, yukarı veya arkaya doğru hareket eder. Alanın uzunluğu balığın bulunduğu derinliğe bağlıdır, yemi kabul ettiği yerde durmaz, yukarıya çıkarken akıntıyla kendini arkaya doğru bırakır ve sonra durduğu yere geri yüzer. Olta ucundaki sinek suyun üzerinde elverişsiz bir şekilde duruyorsa balık son anda yemi reddedebilir. Gölge balığın bu ihtiyatlı davranışından dolayı akıntıya enlemesine ya da akıntıya aşağı doğru avlanmalı. Olta ucuyla ileriye doğru sürükleneceği için sinek en iyi bu şekilde servis edilir. Babam ve Hermann'ın bana öğretmeye çalıştıkları şeylerin çoğunu birden, anıları sanki huzursuz parıldayan türbülanslı sudan çekip çıkarıyormuşum gibi, hatırlayabildiğime şaşırıyorum.

Yalnız olmanın bana keyif verdiğini de fark ediyorum. Hermann her zaman, "İyi balıkçılar tek başlarına balık tutar." derdi. Bununla muhtemelen, daha büyük ve daha iyi balık yakalanması değil yalnızlığın iyi bir balıkçıyı gösterdiğini söylemeye çalışıyordu. Hiçbir insan uzun süre yalnız kalamazdı ancak bazı şeyler ve durumlar vardır ki bir süre yalnız kalma imkânını sunar, bu durumlardan biri de nehir ve balıktır. O nedenle babam, Hermann'ın aksine iyi bir balıkçı değildi çünkü balıklar hakkında çok bilgili olmasına rağmen gerçekte yalnız kalamıyordu ve sonunda yalnızlıktan kafayı sıyırmıştı. Yalnızlık Hermann için hiçbir zaman problem olmamıştı.

Yemi yüzeye değmeden suyu süpürecek şekilde atıyorum; büyük bir oval çizerek ipi kafamın üzerinde geri çekiyorum, nehirden aşağıya düz bir şekilde inmesini sağlıyorum. Bunu yaparken yem her defasında adeta suyun yüzeyini yalıyor; kamışı yukarıya kaldırıyorum, eğiyorum, olta kamışı yatay olana ve ben bir hat oluşturana kadar olta başıyla yemi takip ediyorum. Olta ucu sanki kalp atışımla birlikte titriyor; ortam sığ nehir suyunda pusuda duran akbalıkçıl gibi dikkatli ve gergin. Olta ucu eğiliyor, gölge balığının yemi yuttuğunu biliyorum ve aceleyle ipi salıyorum. Gölge balığını birkaç metre takip ediyorum, onu gerçekten yakaladığıma inanıyorum fakat bir anda dönüyor, zıplıyor, parlayan gövdesi neredeyse bir metre sudan yukarıya fırlıyor, aynı anda havada debeleniyor ve tekrar suya batıyor, olta başı yırtıldı, yine kaybettim, yenilgiye uğradım ve üstelik nerede yanlış yaptığımı dahi bilmiyorum. Öyle günler vardır ki, kesinlikle şans sizden yana olmuyor ve her şey ters gidiyor.

Hayal kırıklığıyla suyun içerisinde kıyıya doğru yürüyorum, üzerinde tüm yıl boyunca karavanların durduğu çimeni geçiyorum, akçaağaçların birinin gövdesinde, tenis sahasından bir şekilde buraya taşınmış olan yüksek bir hakem sandalyesi yaslanmış duruyor. Kamp lokalinin yanından yüzme havuzuna giden bir yol var. Gençken yazın, geceleri gizlice çitteki bir delikten geçip on metrelik atlama kulesine tırmanır, dalış platformunda oturup sohbet eder, sigara içer ve bazen karanlıkta, el ele tutuşup suya atlardık.

Gölge balığı (*Thymallus thymallus*). Kurnaz ve ürkektir. Onu yakalamak için çok iyi aldatma becerisi gerekir. İğ şeklinde, gümüş, uzunlamasına pirinç sarısı çizgili vücudu, siyah lekeleri ve bayrak benzeri katı çizgili, üzerinde mor lekeleri bulunan sırt yüzgeci vardır. Sanki sürekli sırıtıyormuş gibi görünen yüzü vardır; ufak, biraz yamuk, ağzı boşluklu kafası sivridir. Eti kekik gibi kokar. Duru, serin ve kumlu çakıllı nehirleri sever.

26.

Dün öğleden sonra sürekli Hermann'ın yanına çıktım, kapısının önünde durup onunla konuşmaya çalıştım, Hollandalı kadını sordum, onu bana anlatmasını rica ettim, onunla tanışmayı dilediğimi söyledim. Hermann cevap vermedi. Sinirlenip kapısını tekmeledim, pes ederek yere oturdum. Bir zaman sonra uyuyakaldım. Alma motosiklet sürücülerine odalarını gösterirken uyandım.

Mutfağa geri dönüp az önce uyanan Reese'e Hollandalı kadını sordum. Reese, onunla ilgili konuşmakta tereddüt etti. Ancak Alma restoran kısmına geçtiğinde konuşmaya başladı. "İlk kez misafirhanemize gelişini hatırlıyorum, yalın ayak… Sürekli yalın ayak dolaşırdı ama buraya gelen diğer peynir kafalıların aksine, iyi biriydi." Reese, kamp yerinde bir karavanda kaldığını biliyordu. İlkbahar seli daha sonra karavanı nehirden biraz aşağıya doğru sürüklemişti. Hermann'ın durumu, çimento fabrikasındaki kazadan sonra düzelmişti, yeniden yaşama sevinciyle dolmuştu.

Alma mutfağa girdiğinde Reese sustu. Hermann'ın son kasedinde kadın hakkında anlattıklarını düşündüm.

Ona Magda diyordu, ilk defa misafirhaneye geldiği günü anlatıyordu. Önceleri onunla konuşmaya cesaret edememiş, fakat daha sonra cesaretini toplayıp ona yaklaşmış, hiç zorlanmamış, hemen anlaşmışlardı. Yazlık bir pantolon, kırmızı bir tişört giyiyormuş, boğazında, guatr ameliyatından kalma bir yara izi varmış. Öğretmenmiş, o nedenle ilk başlarda sadece okul tatillerinde geliyormuş fakat daha sonraları hafta sonları da gelmeye başlamış. Yazları genelde terasta oturur, ayaklarını sandalyeye uzatır, tişörtünü, göbek deliği görünecek kadar, biraz yukarıya kıvırır, başını ensesine yaslar gözlerini kaparmış. "Uğultu'yu bu şekilde daha iyi duyabildiğini söyledi," diye anlatıyordu Hermann kasette. "Sadece dinliyordu, tıpkı senin o zamanlar yaptığın gibi, Leo. Geceleri onunla birlikte, odada veya nehrin yanındaki çimende, kollarımızı iki yana açarak, yıldızlı gökyüzünün altında yatıyorduk." Hermann'ın sesi mutlu geliyordu, ona, çocukken sık sık oynadığımız tren tünelinin diğer tarafındaki tilki inini göstermişti, onunla birlikte buz mağaralarına ve tabi ki nehre gitmişlerdi, balık tutmayı öğretiyormuş. Kasette, kadının çaba gösterdiğini ama oldukça beceriksiz olduğunu -aynı o zamanları benim olduğum gibi- anlatıyordu. Bunu söylerken gülüyordu ve balık tutarken nasıl suya düştüğünü, balıkçı pantolonunun nasıl suyla dolduğunu ve hareket edemeyecek kadar ağırlaştığını anlatıyordu. "Çok çaba harcıyor ve her şeye karşı ilgi duyuyor," diye sevinçle anlatıyordu. Sonra, restorana inmesi gerektiğini söyledi. Birkaç ay sonra, yine aynı kasette, havanın buz gibi soğuduğunu ve nehrin Uğultu'ya kadar donduğunu anlattı, yüksek ısınma masraflarından ve birkaç seyahat

eden temsilci dışında neredeyse hiç müşteri gelmediğinden bahsediyordu. Kazadan sonra artık çimento fabrikasında çalışmıyordu, eve neredeyse hiç para girmiyordu. Magda'nın yakında geleceğini, buz balıkçılığı yapıp büyük balığı tutmak istediğini anlattı. Gözümde, köpekdişinin birinin köşesinde ufak kırık parçalı, beyaz dişleriyle, büyük parlayan gözleriyle gülümsediğini canlandırıyorum. Bunu söylerken neyi kastettiğini anlıyorum. Kaset bitmeden ve bana göndermeden kısa süre önce, fırsatı olursa beni arayacağını söyledi. Fakat beni hiç aramadı ve sadece bu son kaseti göndermişti.

Zehner içeriden servis beklediğini haykırdı. Şans oyunu makinesinin önünde duruyordu. Alma, müşterilerin paralarını makineye kaptırmalarını beklediğini, ardından makinenin önünde dikilip, makine tüm parayı geri kusana kadar bozuk parayla doldurduğunu anlattı. Makineleri kuran kişi onları geri alacağını bildirdi. Zehner makineyi soyup soğana çevirdiğinden onlar için bir getirisi olmuyormuş. Bana kahve getirdi ve mutfak masasına, yanıma oturdu.

Kız kardeşlerim katedralden geri döndü, yanımıza oturup Alma'dan taze kahve yapmasını rica etti. Küçük ablam çantasından bir ayna çıkardı, saçlarını düzeltti ve rujunu sürdü. Claudia, annemin onları önce tanımadıklarını anlattı, sürekli ilk ve çok büyük aşkı Valentin'den bahsediyormuş. Valentin, Alma ve Hermann'ın resimleri odasında, komodinin üzerinde duruyormuş. Annemin tek hatırladığı ve sorduğu kişinin Alma olduğunu, babamızı dahi hatırlamadığını söylediler. Sonra Hermann'ı sordular. O esnada misafirhaneye pazarcılar girdi. Buradaki

pazara gelmeye değmediğini, stantların, müşterilerin gittikçe azaldığını, şehirdeki tüm ıvır zıvır dükkânlarında daha ucuza alabilecekleri değersiz eşyaların satıldığını konuşuyorlardı.

Alma pazarcılara servis yaptıktan sonra mutfağa, yanımıza döndü. Dört treni, misafirhanenin arkasındaki Stiftberg Tüneli'ne giriyordu. Kız kardeşlerim bana Hermann'ı sordu, herhangi bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorlardı. Küçük ablam, "Bir insan nasıl bu kadar dik kafalı olabilir?" dedi. Biz konuşurken Reese ayaklarını sürerek mutfakta dolaşıyordu, dört treninin dakikliği üzerine konuşuyordu, mutfağın ortasında durdu, bizi tek tek inceledi ve çantasından, parlak yeşil bir tavuğun kuyruk tüyünü çıkardı: "Hermann için, yem sinekleri için," dedi gururla. Kız kardeşlerim masada Reese'e yer açtı. Alma da yanımıza oturdu, kahvesine küçük kahvaltılık ekmeğinin yarısını batırdı; ısırdı, serçe parmağını havaya uzatarak kahvesinden bir yudum aldı ve anlatmaya başladı: "Geçen ay, bir Pazar sabahı, her zamanki gibi kilise dönüşü misafirhaneyi açmaya geldiğimde Hermann odasından çıkmadı, olay böyle başladı,"

"Kavga mı etmiştiniz?" diye sordu büyük ablam küstahça. Alma başını salladı, bir anlığına anlatmaya tereddüt ediyormuş gibi göründü, sonra: "Müşteriler kapının önünde bekliyordu, kapıyı yumruklayıp açmamız için sesleniyorlardı. Nihayet kapıyı açtım, ne de olsa gelire ihtiyacımız var. Hermann daha sonra aşağıya indi, sarhoş olana kadar içti, yaşlı balıktan bahsetti ve babanın notlarını okudu bize. Kimse ne konuştuğunu ne de anlatmak istediğini anladı. Ona güldüler. Hermann

müşterilere hakaret etmeye başladı, bağrışmaları duyanlar bu gösteriyi kaçırmamak için içeriye akın edip Hermann'la alay ettiler. Hepsi sadece dalga geçiyordu. Bunun üzerine odasına kaçtı ve neredeyse hiç dışarıya çıkmadı. Sürekli, sanki cevapları ondan alabilecekmiş gibi, sadece Uğultu'yu dinlemek istiyordu. Kapısına kulağımı dayayıp dinlediğim zaman kendi kendine konuştuğunu, orada olmayan Magda'yla sohbet ettiğini duyuyordum… Birkaç hafta önce, buz balıkçılığı yapmak üzere onu yanında götürdüğü için kendini suçluyordu, nehir boyunca yürüyüp ona sesleniyordu, kadın bulunduktan sonra dahi onu aramaya devam etti. Hermann'a, bu olayın kadının hatası olduğunu, kendini suçlamaması gerektiğini söyledim. Ama o kendini sorumlu tutuyordu; yaşlı balığın onu yuttuğunu, o balığı yakalaması gerektiğini söyleyip duruyordu. Sanki yakalasa Hollandalı canlanacak," dedi. Alma kahvesinden bir yudum aldı ve anlatmaya devam etti. "Doktoru daha erken çağırmalıydım ama Hermann istemiyordu. Odası, duvar kâğıtlarına yapıştırdığı, altlarına notlar eklediği yemlerle, içinde hayvanlar olan bardaklarla doluydu, leş gibi kokuyordu. Yataktan çıkmıyordu, yemek istemiyordu, gözlerini, nehrin yansımasını gördüğü tavana dikip sadece Magda hakkında konuşuyordu. Geç vakitte aşağıya indiği zamanlarda da içki dolduruyor, kimse içkinin ücretini ödemek zorunda kalmıyordu, sürekli yaşlı balık ve beni utandıracak başka şeyler hakkında konuşuyordu. Herkes gittikten sonra onu uzun süre yatağın kenarında oturup kaldığı odasına çıkarıyordum. Dört gündür odasının kapısını kilitli. Tam dört gündür."

Alma anlatırken ben yine mutfak penceresinin önünde durup köprü işçilerini seyrediyordum. Biri emniyet kemerini ve sonu, güvenlik açısından platformlu kamyonun debriyajına bağlı olan ipi, beline sarıyordu. Köprü korkuluklarının üzerinden tırmanıp, iş arkadaşı tarafından orta akıntı iskelesine doğru indiriliyordu. Bir anlığına, nehrin üzerindeki bir misina gibi, kolları açık bir şekilde havada uçuyordu. Çıkıntılı köprü iskelesinde tutunma noktasını bulduğunda ipi yavaş yavaş salmaya başladılar ve işçisi tavandan, gaz borularının ve elektrik kablolarının geçtiği, köprünün altındaki yere tırmandı.

Çocukken bu köprü üzerinden balık tutardık, iskelenin etrafında hızla akan suyun birleştiği yerde sakin bir alan oluşuyordu. Yüzey suyunun türbülansı balıkları aşağıya doğru ittiğinden dipte avlamamız gerekiyordu. Bunun için olta ucunu kurşunla ağırlaştırıyorduk. Aslında köprü üzerinden balık tutmak yasaktı. Yaklaşan biri olduğunda kaçardık, Sartorius çok kez bizi bütün köy boyunca kovalamıştı. Ahırlarda, kilerlerde saklanırdık ve Satorius bizi kovalamaya devam ediyormuş gibi davranırdı, aslında ciddi ciddi kovalamıyordu, bizimle hırsız polis oynuyordu.

İşçi, göğüs cebinden bir tornavida çıkardı ve onunla demir kirişi kazıdı, çıkan pası küçük bir torbaya silkeledi. Sonra köprünün altından yine öne doğru elleri ayakları üzerinde ilerledi, aynı anda kasketiyle bir kirişe çarptı. Kasket nehre düştü ve akıntı tarafından misafirhanenin duvarına doğru sürüklendi, mutfak penceresinin önünden süpürge sapıyla çekip çıkarılacak kadar yakın bir şekilde duvar boyunca ilerledi. Kasket tekrar nehrin ortasına

ulaşıp Uğultu'ya doğru sürüklenirken Alma, Hollandalı kadının nasıl bulunduğunu anlatıyordu. Nehir buz tutmuştu. Çocuklar buzun üzerine bir kaydırak çivilemişlerdi. Kaydırakları, donmuş ve sessiz olan Uğultu'nun biraz önünde sonlanıyordu. Hız alıp köprüden baraja doğru kayıyorlardı, her defasında birkaç metre daha ileri doğru. Sadece en yeteneklileri köprüden Uğultu'ya kadar kayabilmişti. Birinin ayağı tökezlemiş ve yüz üstü baraja doğru kaymıştı. Çocuk bir süre kolları iki yana açılmış bir şekilde kayarak durduktan sonra, buzun üzerini temizlemiş ve altında bir şey tutuyormuş gibi görünen şişman bir el fark etmişti. Sonradan anlaşılacağı gibi bunlar, kadının eline ısırarak yapışan ve elini emen taşemenlerdi. Yaşlı Zehner, Salm ve Knuppelglas, Sartorius'la birlikte buzun üzerine koşmuşlar. Sartorius çizmesinin ucuyla kara, geniş bir dörtgen kazımış, kazınmış bölgeyi çevreleyip kapatmıştı, buzu delerek buraya yaklaşmayı yasaklamıştı. Kendisi, kadının yüzü buz parçaları arasında görünürken, deliğin başında oturuyordu.

Akşam köprünün üzerine, Uğultu'yu aydınlatan ışıklar kurulmuştu ve kadın delikten çekip çıkarılmıştı. Kadının bulunduğu yer, beş çarpı beş metre büyüklüğündeki kare bölge, artık kırmızı beyaz plastik bantlarla çevrelenip kapatılmıştı. Sonraki günler buzlar erimeye başladı, demir çubuklar dibe battı, bant baraja doğru sürüklendi ve aşağıda, nehir bitkilerine takılıp kalmıştı. Uğultu tekrar duyulmaya başlamıştı.

27.

İçiyorum, boşalmış şişeyi nehre atıyorum, bir süre sonra şişenin ağzı yine suyun yüzeyine çıkıyor ve yavaşça sürüklenip gidiyor. Balık tutmaya devam edeyim mi, artık bir anlamı var mı bilemiyorum. Hermann'ı düşünüyorum, şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Dün akşam onu götürüp, sanki bir hırsızmış, insanlar için bir tehlikeymiş gibi kilit altına aldılar. Ben kendisinden başka kimseye bir tehlike arz edebileceğini düşünmüyorum. Alma, Hermann'ın Hollandalıyla birlikte buz balıkçılığı yapmaya gittiği gün, gece geç vakitte eve şaşkın bir şekilde döndüğünü, ateşinin çıktığını ve bitkinlikten yığıldığını, anlattı. "Ateşi o kadar yüksekti ki, bütün gece başında nöbet tutup bacaklarına kompres yaptım, sadece onunla ilgilendim konuştuğu saçma şeylerle değil." diye kendini savundu.

İneklerin geçtiği çamurlu bir patikadan kıyıya doğru gidiyorum; pes etmeyeceğim, denemeye devam edeceğim, hafif bir akıntıya karşı nehrin yukarısına doğru yürüyorum, nehir her adımda derinleşiyor ve kısa zamanda

iki yanı da kızılağaçlar tarafında gölgeleniyor. Burada, bir çalılığın arasına sakladığımız salı hatırlıyorum. Hermann saatlerce yüzüstü salın üzerinde yatar, dalış gözlüğüyle suyun içine bakardı. Bir keresinde nehrin bir parçası olduğunu, olmuş ve olacak olan her şeyin içinden akıp geçtiğini söyledi.

Hermann'ın yaptığı bana o kadar korkunç gelmiyor artık, belki bunlar başına gelmek zorundaydı, başka çıkış yolu bulamadıysa?

Dün akşamüzeri meyhanede fazla müşteri yoktu, kız kardeşlerim evlerine dönmek istiyordu, daha fazla bekleyemeyeceklerini söylediler, bütün gün boşu boşuna beklediklerini ekleyip, Sartorius'un ne zaman geleceğini sordular.

Altı treni gara giriyordu. Reese örgüsünden başını kaldırıp baktı. Lise bitirme sınavından önce, son sınıfta genelde altı treniyle eve dönerdim. Tren, tamamen işlerinden dönen insanlarla doluydu, o zamanlar asla burjuva olmak istemediğimi hatırlıyorum. Her zaman özel biri olmak istiyordum ama sonunda ben de onlardan biri oldum. Burada da kalabilirmişim diye düşündüm, mutfak penceresinde dikilip her gün evlerinden işyerine giden insanların park yerine veya otobüs durağına nasıl gittiklerini, arabalarına veya onları tepedeki köylerine götürecek otobüslere nasıl bindiklerini seyrederken. Köprüdeki işçiler aletlerini topluyordu, matkap ve başka aletleri kamyonetlerine taşıyorlardı. Bir kısmı, köprünün altındaki arkadaşlarının ipini sağlamlaştırıp yukarıya doğru çekiyordu, aniden, kafalarına öyle estiği için onu suya kadar saldılar ve adamın ayakkabıları

suya değdi, debelenip bağırdığında çok eğlendiler. Son pazarcılar misafirhaneden çıkmak üzereydi, treni yakalayabilmek için acele ediyorlardı. Renate, artık bekleyemeyeceğini, eve gitmesi gerektiğini söyledi, yine ofisteki önemli işinden bahsetti.

Ambulans ve Sartorius muhtemelen Wallentahl Tepesi'ne ulaşmış olmalıydı, aralıksız bir şekilde çevre yolundan anayola akan akşam trafiğinin sırasına girip, sanayi bölgesinden, bilgisayar mağazaları, meşrubat dükkânları ve süpermarketlerin önünden geçiyorlardı. Tren setinin bulunduğu Hütten Sokağı'nı geçerken sokak lambaları yanmaya başladı ve Sartorius bizim numaramızı çevirdi. Knuppelglas ve Salm misafirhaneye girmişti. Telefon çaldı. Alma ikisine içki servisi yapıyordu. Knuppelglas'ın, bir parti daha getirmeleri gerektiği hakkında konuştuğunu duyduk. "Aslında fark etmez, hayvanlar zaten ölüyor!" diye kızdı Salm. Claudia telefonda Sartorius ile konuşuyordu. Küçük ablam sürme kapıyı kapatmak için ayağa kalktı. Tekrar yanıma oturduğunda bana, misafirhaneyi satma konusunda ne düşündüğümü sordu.

Birden annem mutfakta belirdi. Tanrı bilir katedralden buraya kadar nasıl geldiğini, saçları ve elbiseleri sırılsıklamdı, ayağında terlikler vardı ve titreyerek lavabonun yanında duruyordu. Sartorius Hermann'ı soruyordu, Claudia'dan cevap alamayınca, birkaç dakikaya ambulansla buraya varacaklarını söyledi. Annem koridordan merdivenlere doğru sallanarak yürüyordu. Ablalarım peşinden gitti. Renate anneme sıkıca sarıldı ve onu ısıtmak için iki eliyle sırtını sıvazlıyordu. Fakat annem Hermann'ın yanına gitmek istiyordu.

Hepimiz Hermann'ın kapısının önünde durduğumuzda, aşağıdaki köprü işçileri misafirhaneye girdi. Onlara servis yapacak kimse yoktu. Zehner, yakalanacak olan yaşlı balıktan bahsediyordu, onu yakalamak birine nasip olacaktı. Bunu o kadar yüksek sesle haykırdı ki, sesi bize, merdivenlere kadar ulaşmıştı. Claudia Hermann'ın kapısına vurdu, annemin geldiğini ve Sartorius'un da her an gelebileceğini bildirdi. Kapı kolunu hiddetle sarstı, kapı, sanki hiç kilitli değilmiş, sanki tüm gün istediğimiz an Hermann'ın odasına girebilirmişiz gibi açıldı. Odanın her yerinde misina, duvar kâğıdında bir sürü yem, minik larvalar, haşereler, böcekler ve kelebekler asılıydı. Bozulmuş et kokusu vardı. Yerde, bardakların içinde kurtçuklar kıvrılıyordu, gazete kâğıtları serilmişti, her yerde Hermann'ın tıraş edilmiş saçları, tüyler, boş şişeler, balık çizimleri vardı. Hermann çıplak vaziyette yatağında oturuyordu, tıraşlı başına parlak horoz boyun tüyü yapıştırmış, dudaklarını da balık ağzı şeklinde boyamıştı. Büyük ablam bağırarak koridora koştu, merdiven basamağına oturdu, küçük ablam onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Annem Hermann'ın yanına oturup elini okşadı. Masanın üzerinde yemleri bağlamak için kullandığı aletleri, okul ilmihali, babamın not defterleri, Hermann'ın nehir kenarında gururla yakaladığı alabalığı gösterdiği fotoğraf duruyordu.

28.

Diz seviyesindeki suyun içinde biraz ilerliyorum, suda parıldayan son ışıkla su yüzeyinin hemen altında yüzen belicaları görüyorum. Balıkçılar barda çoğu zaman, belicaların, gerçekten de yakaladıkları, güzel büyük balıkları işaret ettiklerini söylerdi. Boylarının, yetişkin bir adamın iki yana uzattığı kolları arası mesafe kadar olduklarını anlatırlardı. Bu konuşmalara hiç kulak asmazdım, balıkçıların uyduruk hikâyeleri diye düşünürdüm, ama şu anda bu balıkları takip ediyorum, çünkü başka bir seçeneğim yok. Akıntıya karşı yüzüyorlar, aralarına solmuş otlar ve çöpün sıkıştığı, suya düşmüş çürük ağaçlar üzerinden tırmanmam gerekiyor. Aradaki mesafe açıldığında sanki bir araya toplanıp beni bekliyorlarmış gibi görünüyor. Sonra birden hepsi kayboldu. Güneş, nehir ağaçlarının arkasından batmıştı; hava kararıyor, suyun üzerinde sis yükseliyordu.

Üşümüş ve kaybolmuş bir şekilde duruyorum, tıpkı eskiden olduğu gibi. Fakat şimdi karşı kıyıdaki derin suda, ana akıntının yanında, sakin sulara yerleşip pusuda yatan

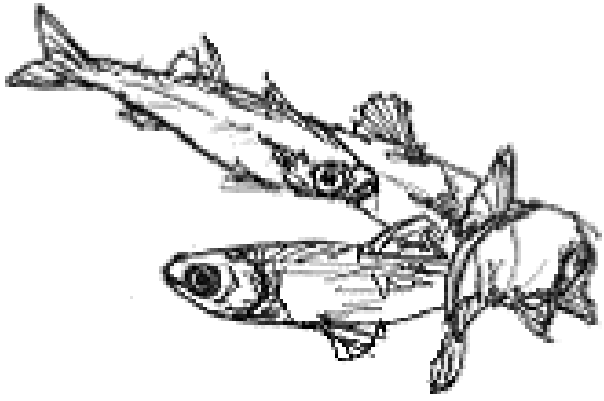
büyük balıklar gördüğümü düşünüyorum. Onlara yemi mümkün olduğunca yakından ikram edebilmek için oltayı nehirden yukarıya doğru atıyorum ve tekrar geri çekiyorum, bunu yem tüy gibi yumuşak ve tam da ana ve ters akıntı sınırına inip aşağıya doğru akana kadar sürekli tekrarlıyorum. Kısa sert hareketlerle, balıkların yollarını kesecek şekilde geriye çekiyorum. Belki yaşlı balık da aralarındadır diye düşünüyorum ve aynı anda delirdiğime, uzun süredir nehirde kaldığıma ve çok fazla içtiğime inanıyorum. Sonra *Ichthys*'i görüyorum; tıpkı babamın tarif ettiği gibi, dün odasına girdiğimizde Hermann'ın anlattığı şekilde, yosunlu pulları olan büyük bir balık, var olmaması gereken, sırf bu sebepten dolayı yakalanması zorunlu olan bir yaratık. En azından Hermann ısrarla yakalanması gerektiğini söylüyordu.

Dün akşam odasına girdiğimizde Hermann sadece bu yaratık hakkında konuşuyordu. Boyalı ağzı ve kafasındaki tüyle, korku tünelindeki karton figürlere benziyordu. Sartorius, bayan doktorla ve iki hasta bakıcısıyla merdivenlerden yukarı çıktı. Hermann onlarla gitmeyi reddetti, doktor ona bir iğne yaptı. Hermann yemleri gibi titreyip debeleniyordu. Yakalamak istediği tuhaf yaşlı balıktan bahsediyordu; konuşmasına aralıksız devam ediyordu. Ablamlar ağlıyordu, olanları anlamıyorlardı, hiç birimiz anlamıyorduk. Annem ablalarımın yanında duruyordu, o da ağlıyordu, annemi daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Hasta bakıcılarından biri Hermann'la ambulansta arkaya, diğeri ise doktorla birlikte sürücü kabinine bindi. Ambulans yavaşça Bahnhof Sokağı'ndan aşağıya doğru hareket etti, ardından ticaret bölgesini geçti

ve nehrimizi takip eden ana yola doğru devam etti. Babamın söylediğine göre nehir, gerçekten bize ait olan tek şeydi, her zaman mirasımız kalacaktı.

Claudia'yla birlikte annemi katedrale geri götürdük. Şehre giden son treni yakalamak için Renate tren garına doğru koştu. Salm ve Knuppelglas, bugünün son yavru balıklarını bırakmak için tekrar nehre gitmişlerdi. Akşamın geç saatinde döndüklerinde Alma onlara patates kızartması ve sahanda yumurta hazırladı.

"Belki de misafirhaneyi tamamen kapatacaklar." diye korkuyla anlatıyordu Alma. Sartorius barda oturuyordu. Hermann'ı kliniğe götürüp geri gelmişti. Hermann'la ilgileneceğime söz verdim ona; ancak o esnada bir hayli içkiliydim ve içkili olduğumda her zaman yaptığım gibi çok konuşuyordum. Ağabeyime nasıl yardım edeyim, kendime bir faydam yok ve kimse Hermann'ın iyileşip iyileşmeyeceğini kesin olarak bilmiyor.

Belica veya moderlieschen (*Leucaspius delineatus*). Sürü halinde su yüzeyinin hemen altında yaşar ve çok korkaktır. Eskiden, dipteki çamurda dünyaya geldiğine inanılırdı, moderlieschen adı oradan gelir veya parıldayan güneş ışığından, belica (*Sonnenfischchen*) ismi de buradan gelir. Sadece bir parmak boyunda, narin, kuyruk yüzgeci gümüş renginde parlar, pulları açık yeşil, gümüş beyaz ve şeffaftır. Ağız boşluğu, sanki nazikçe gülüyormuş gibi dik bir şekilde yukarı bakar.

29.

Akşamüzeri hâlâ suda duruyorum, bu noktadan gün batımında pürüzsüz yansıyan bir alan gibi görünen nehrin uzak mesafelerini görebiliyorum. Yemimi tekrar tekrar suya atarken etrafımdaki her şeyi unutuyorum; olmuş olan her şeyi unutuyorum, var olan sadece balık. Bazen onu gördüğümü zannediyorum, suyun dalgalanması, bir anlığına beliren sonra tekrar suya batan koyu sırt yüzgecinin keskin kenarı. Belki beynim bana bir oyun oynuyor, diye düşünüyorum. O anda balık şimşek hızıyla hamle yapıp yemi yakalıyor. Hızlıca yemi yutuyor ve böylece kancayı kendine takıp yakalanmasına sebep oluyor. Akıntıya karşı yüzüyor, misinayı biraz salıyorum, kamışı suyun üzerinde, su yüzeyine eğik ve havaya doğru tutuyorum. Böylece suyun üzerinde duran misinayı kendisiyle birlikte çekmek zorunda kalacak ve aynı anda eğilmiş olan kamış vuruşlarını yumuşatıp, daha çabuk yorulmasına sebep olacak. Tekrar ip salıp onu takip etmem gerekiyor. Nihayet, bu sabah bir balığı kaybettiğim değirmen çayının nehre aktığı yerde duruyorum. Misina gergin olmalı, balık bir anlığına gerginliği hissetmezse kaçar.

Saatler geçmiş ve hava iyice kararmıştı. Kıyıda duran evlerin ışıkları nehirde yansıyor, dağın bir tepesinde diğer tepeye doğru asılı olan köprünün üzerinden arabalar geçiyor. Büyük balık hala oltamın ucunda; onu yakalamak istiyorum, sadece onu. Hermann ve babamın şu anda yanımda olup bir şeyler öğrendiğimi, onu yakalamak için çaba gösterdiğimi görmelerini isterdim. İçinde az sayıda yolcu bulunan akşam treni misafirhanemizin önünden geçiyor ve Stiftberg Tüneli'nde kayboluyor. Balık dalışa geçti. Onu yavaşlatmaya, yormaya çalışıyorum, kaçmasını önlemek istiyorum, yineleyerek, hemen tekrar geri çekmek üzere, misinayı gevşetiyorum. Bunu yaparken Hermann'ı genç bir çocuk olarak misafirhanenin barının arkasında oturduğunu görüyorum ve: "Balıkçı Fritz taze balık yakalar…" dediğini duyuyorum, bunu söylerken, beceremediği için insanları eğlendiren, komik, peltek tıslama sesleri çıkarıyor… Ağabeyimle birlikte odada yatıyorum, kollarımız açık bir şekilde yavaşça nehirde sürükleniyoruz, misafirhanedeki müzik kutusundan gelen şarkıları duyuyoruz, sonsuz gökyüzündeki yıldızlara bakıyoruz… Bu zamana kadar olan her şey, bizimle birlikte nehirde Uğultu'ya doğru sürükleniyor.

Teşekkür..

Teşekkürüm uçurma balıkçıları Werner Berens ve Ralf Renell'e değerli önerileri için Ulrike Erb-May, Monika Alt, Martin Hielscher, arkadaşlarım Katharina ve Dietrich Schubert, Erich Hermes, sevgili eşim Elvira ve iki evladımız Philomena ve üniversitedeki derslerine rağmen balık resimleri çizmeye vakit ayıran Erasmus'adır. İsmi geçmeyen diğer birçok sayıdaki arkadaşım olmadan bu hikâye şüphesiz ki asla bu şekilde ortaya çıkamazdı. Fakat özel teşekkürüm, ekseriyetle gerçek olarak gördüğümüz şeylerin her zaman varoluşumuzun küçük bir parçası olduğuna inanan, babamadır. Aynı şekilde, hikâyede geçen yerler, şehirler, köyler ve nehirler kesinlikle Eifel'in coğrafyası ile gerçek anlamda özdeş değildir, bahsi geçen tüm insanlar gibi hayal ürünüdür, nerede yaşarsa yaşasın, umarım kendi iç dünyasından parçalar bulanlar olmuştur.